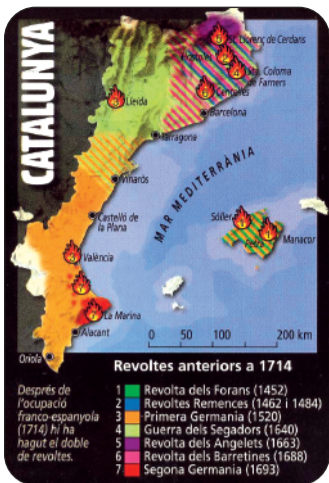


L'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568



L'ESTEL

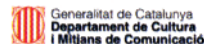


www.racocatala.com/esteldemallorca
 E MAIL estel@premsaforana.cat

AMB EL PATROCINI DE



A.P.P.E.C
 ASSOCIACIÓ
 DE PUBLICACIONS
 PERIÒDIQUES
 EN CATALÀ



ANY XXVIII. NÚMERO 659

15 DE SETEMBRE DEL 2009

PREU: 2 €

C A L A R A J A D A



Na Magdalena Coves és la madona del Restaurant Can Maia al carrer Elionor Cervera,80 de Calarajada. El padrí Llorenç Garau va obrir aquest establiment l'any 1934. Tel. 971 564 035



Na Xisca i en Guillem passen els caps de setmana a L'Hostal Marina de Cala Rajada.

COLÒNIA DE SANT PERE



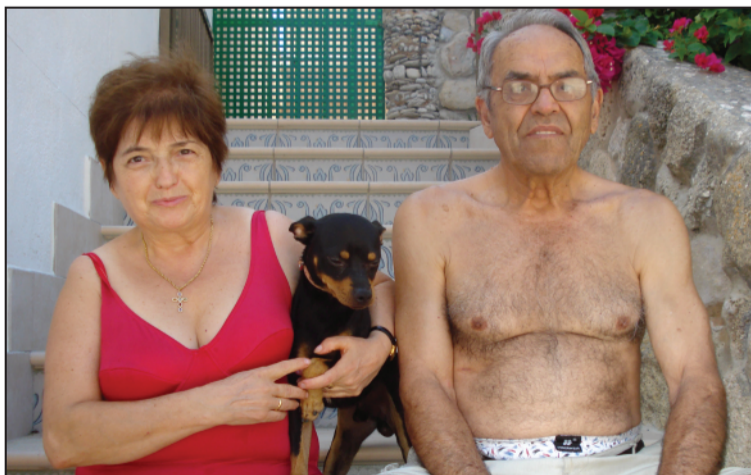
Trobarem la Família Pons de Campanet que feia escala al port de la Colònia en la seva embarcació de 7 metres Bitzoc en viatge cap a Menorca la segona setmana d'Agost. 971 509 159

COLÒNIA DE SANT PERE



Fa 43 anys que en Bartomeu Martí va comprar una quarterada de terra a la vorera de mar a Sa Colònia de Sant Pere. Hi va construir una bona partida de cases i de bars. També va comprar embarcacions que ara ha donat als seus fills. Actualment regenta el Restaurant La Mar on se menja a la carta per una quinzena d'euróns. 659 673 562

SON SERRA DE MARINA



Fa 53 anys que en Joan Bonnin de Petra va construir una casa folrada amb pedres de la mar. Ara l'habituen la seva filla Caterina Bonnin i el seu home Joan Serra. 971 854 197

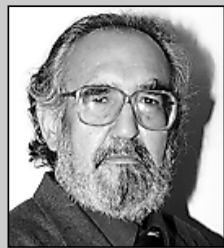
Pollastre de la setmana (03/09/2009)

Pere Miquel



En Pere Miquel és un animal
 I m'agrada fer-li el salt
 Tantes hores de gimnàs
 No l'han ajudat pas
 A ser més sexualment actiu
 Sembla un tros de pardiú
 Que no sap fer anar l'eina
 Jo diria que és una reina





Foc i Fum

MATEU MARIÓ de Sant Joan

Un dia dematí d'aquest mes passat vaig anar a fer entrevistes a Cala Bona. Vaig entrevistar na Matilde que és la quarta generació d'Hotelers a Hotel Cala Bona, llavors vaig anar a primera línia de la mar amb restaurants alemanys però en vaig veure un que se deia Restaurant Melís (melis de mel) i vaig escometre un homes que arreglava taules: - Faig entrevistes a la gent de per aquí, quants d'anys fa que teniu aquesta empresa? El meu germà te contestarà si vol, fou la contesta. Surt el germà i diu: No m'agrada aquesta revista, és catalanista. -Ja ho entenc, tu deus ésser forasterista. -Jua jua jua, va esclatar a riure l'altre germà, deu ésser forasterista. I no en parlarem més. I és que molts de mallorquins, ho són forasteristes.

Els qui no ho són gens de forasteristes són els rapiters que se deixaren retratar encantats i alguns ens posaren anuncis al l'Estel aquest mes passat. Tots menys un. Vaig fer una foto a la seva filla i quan li vaig telefonar per saber si volia l'Estel, me va dir: -No, que yo soy foratero i no me gusta esta revista. I be, hi ha d'haver de tot.

Els qui ho tenen pelut per guanyar votacions són els lladres del PP: Mo contava una petrera devers Son Serra l'altra diassa. - Jo sempre votava PP, però ara s'ha acabat. El seu home comentà: -En Mates sempre te donava besades... Un comerciant campaner s'apuntà a l'Estel un dia d'aquests. - Jo sempre he votat el PP però ara votaré en Joan Joan del PSM, i no és que m'agradi el PSM, però en Joan ho fa molt be.

Ara neixen songotleus arreu de Mallorca, sobretot en aquells llocs poblats per forasters. Tothom sap de la brega multitudinària entre els gitanos forasters i els nigerians a son Gotleu. Ara, s'altre dia una colla de forasters quasi mataren a dos turistes anglesos que tenien tractes amb nigerianes al poblat turístic de Magalluf. Els dos turistes estan greus a Son Llatzer. La colla de forasters estan dins la presó i els comerciants de la zona fan manifestacions amb pancartes forasteres contra les putes de la comarca. Colla de violents tots ells que odien a mort a aquestes dones que fan de l'amor el seu ofici. Els diaris de tot Europa parlen d'aquests fets que faran que els turistes no vulguin venir més a aquesta terra que abans se deia l'Illa de la Calma.



ANDREU SALOM I MIR

Hi ha actituds, i maneres de ser, molt pròpies d'un temps, d'un país i d'un tipus de persona determinada, la pruija de les quals és obtenir prebendes i ésser lloats pel poder. D'un país marcat per una dependència política que dura ja tres segles i d'un temps en què les posicions de lleialtat lingüística i nacional constitueixen, sens dubte, un acte de dignitat remarcable. Altrament, no tant en temps de dictadures com de rebaixes democràtiques, sovintegen els personatges públics massa neguitejats en les aspiracions de presentar-se, de manera amansida i confiada, com a dignes fiadors en què pot recaure, sens màcula de qualssevol signes de subversió, alguna canongia llegal. De casos, al nostre país, en tenim, malauradament, a balquena. El cantant **Joan Manuel Serrat** o l'ex-diputat al Parlament europeu per CiU, **Ignasi Guardans** (nét d'un dels paradigmes de la citada casuística, **Francesc Cambó**), en són bons exemples - encara que el casos més extrems, i patètics, són, segurament, el d'Albert Boadella i Aleix Vidal Quadras.

Des d'aquestes ratlles voldria posar peu fiter, concretament, en la qüestió, o potser podríem dir-ne *ocurrència*, de l'ús, simptomàtic i significatiu, que fan alguns representants de la cosmogonia humana esmentada, del mot **mestís**, tot posant com a excusa el lloc de procedència de qualque antecedent familiar. Un d'aquests és, precisament, en Serrat, que s'ha autodefinit com a mestís en diverses ocasions (la més senyalada, potser, fou quan el nomenaren Doctor Honoris Causa per la *Universidad Complutense* de Madrid, en què, suposadament, ens volgué

No tant mestissos com botiflers

donar lliçons de llibertat, democràcia i amistat). No s'adona, però, que el terme és utilitzat, eventualment, per aquells que, inconscientment o no, necessiten netejar els draps bruts de llur manca de fidelitat lingüística i nacional, la qual cosa els arrengrera, *per se*, en una calculada adhesió a l'Espanya política i lingüística oficial, derivada del dret de conquesta i dels fets consumats.

El qualificatiu de mestís és, entre nosaltres els catalans, ben absurd -no ho és, però, a Castella- car, a banda que aquí ningú no s'hi declara, el fet, real, que la nació dels Països Catalans hagi estat sempre, al llarg de la història, una terra de pas i de llibertats (individuals i col·lectives) ha suposat que sia, ineluctablement, una terra de mestissatges i, per tant, d'enriquiment cultural i de tolerància -en el sentit positiu del mot. Tot plegat ha conformat, en el transcurs dels segles, la llengua, la cultura i la nació catalanes. Prou ho han remarcat historiadors de la talla de Pierre Vilar o de Jaume Vicens Vives, per al qual el mestissatge és un tret fonamental de l'ésser català.

Al nostre país la diferenciació entre persones sempre ha vingut indicada per la llengua que parlen, i no per la seva raça o origen familiar. Així, a Mallorca, és mallorquí tot aquell que parla el català illenc (també cal parlar, recíprocament, d'eivissencs, menorquins, valencians i catalans estrictes, per això mateix), mentre que els qui parlen castellà (o un altre idioma) són forasters (o, si de cas, estrangers). Com a anècdota referencial és ben conegut el cas del també cantant i escriptor **Guillem d'Efak** (nascut a la Guinea Equatorial, de pare mallorquí i mare guineana)

quan en entrar a un bar per demanar un cafè amb llet obtingué per resposta: "Mestre, si no vos hagués sentit parlar hauria jurat que éreu negre!". L'enyorat cantautor manacoríes declarà sempre català ("nosaltres, els mallorquins, no som catalans perquè parlem català; és just a l'inrevés, parlem català perquè som catalans", solia dir) i la circumstància d'ésser mulat (mestís de blanc i negra) ho considerava, simplement, una característica física. Fóra excessivament prolix detallar ací altres casos de "mestissos" amb un tremp de fermesa i de dignitat (els Fernández, Benítez o Muñoz, integrants de la desapareguda organització Terra Lliure, o el més conegut del dirigent independentista Josep Lluís Carod-Rovira, fill de guàrdia civil aragonès, són ben significatius).

L'actitud política i lingüística de gent com en Serrat no respon, en realitat, a una raó de caire familiar, sinó a la seva adscripció ideològica inequívoca, apuntada anteriorment, i lligada, en aquest cas, al partit del PSC, sucursal del PSOE, que no es cansa de repetir que "el que és bo per a Catalunya és bo per a Espanya" -i viceversa-, exegesi axiomàtica postulada constantment pels dirigents del partit i acollida efusivament pels mandatariis metropolitans. Un exemple paradigmàtic d'aquesta fal·làcia reiterada ho constitueix el mite bilingüista, ponderat pel cantant i defensat a ultrança pels exegetes del predomini de la llengua castellana a les terres catalanes. No li mancava raó a Pio Baroja quan afirmava que "A Espanya, allò que és pagat no és pas el treball, sinó la submissió". Altrament de Roma, Espanya sí que paga els traïdors.

No nos quieren

Nací en un pueblecito de Castilla-La Mancha. Llevo 45 años viviendo en Catalunya, por lo que me considero un catalanomancheño. Tengo un hijo de 10 años y lo estoy educando en el respeto a todas las gentes y a mi tierra de origen. Le he explicado anécdotas, aventuras y cosas divertidas de cuando yo tenía su edad en mi pueblo natal. Este verano ha querido conocerlo y lo he llevado con su abuela y unos familiares a Ala-

millo (Valle de Alcudia) en Ciudad Real. Es inexplicable el profundo e irracional anticatalanismo que se respira, hasta el punto de sentirte incómodo con tu propia familia. Es aberrante como los infundios más despreciables sobre los catalanes, propios del franquismo, son compartidos incluso por la gente llamada de izquierdas.

La otra noche mi hijo llegó triste a casa y le pregunté qué le pasaba. Después de insistir me respon-

dió: «Papá, es que yo le caía muy bien a una niña y cuando le dije que era catalán me dejó de hablar, porque se creía que era madrileño». Después de esto ya no soy catalanomancheño, soy catalán e independentista.

No nos quieren. España no existe, es un invento. Que nos dejen marchar.

Julián García

Cornellà de Llobregat



BERNAT JOAN I MARÍ

Durant aquests darrers mesos, està caient un xàfec considerable sobre el Partit Popular. Han esclatat nombrosos casos de corrupció i, tant a les illes Balears com al País Valencià, sembla que no hi hagi d'haver líder rellevant que no es trobi esquitxat per un o altre assumpte tèrbol. Això no treu, sinó tot al contrari, que, des dels diferents governs, hom hagi de ser exquisit en relació al funcionament dels mecanismes democràtics, i s'hagin d'engreixar permanentment els engranatges del propi sistema. Només existeix legitimitat real per perseguir la corrupció si els mecanismes de funcionament del sistema són inequívocament democràtics. En cas contrari, entrariem en un poti-poti de vendettes que no podria acabar desvirtuant i pervertint el propi sistema.

Aquest aspecte funciona, des del meu punt de vista, com la judicialització del sistema democràtic. Atenció: no estic dient que s'hagi de tenir ni la més mínima tolerància amb la corrupció, sinó tot al contrari. Però la judicialització del sistema automàticament exclou de la participació política molta gent que podria ser molt vàlida per a ocupar càrrecs públics, però que, per qüestió de caràcter o de manera d'entendre el món, no està disposada a passar mitja vida als jutjats. Idò, en la mateixa mesura, un sistema en què totes les armes valguin per enderrocar el contari exclou de manera immediata molta gent de la participació pública (i es tracta, en molts casos, de gent que seria molt més vàlida que potser els que ara estan –estam– ocupant càrrecs públics).

L'estil del cos a cos, del joc brut, de la batalla campal, dels diputats "jabalf" és un estil que, per començar, exclou les dones. Es tracta d'un estil molt mas-

culí, molt masculista (molt, com diria l'amic Gabril Bibiloni en bon català pur, *matxista*). Per norma general, les dones no són tan descarnades com els hòmens a l'hora de competir per l'espai (polític, institucional, públic, en el món dels negocis, etc). La lluita permanent, aquesta batussa constant que adoraven tots els totalitaris (tant els feixistes com els de la "revolució continuada »), és estrictament masculina. Llavors ja poden anar fent lleis perquè les dones puguin participar en tots els àmbits de la vida en igualtat de condicions! Mentre s'imposi l'estil "matxo", no hi ha res a pelar, i les lleis poden esdevenir pura hipocresia.

Escric tot això pensant en un error que acaba de cometre tota l'esquerra (espanyola i catalana), incloent-hi els meus estimats correligionaris de files polítiques: no investigar fins al fons, i tan profundament com faci falta, amb tots els mitjans necessaris, si l'acusació del PP d'haver estat espiats per part

del govern de l'Estat i del partit que el conforma té fonament o no. I no perquè jo cregui que realment el PSOE i el govern espanyol hagin investigat destacats membres del Partit Popular, sinó perquè si això fos veritat seria tan greu per al sistema democràtic que no es pot passar per alt el percentatge d'oportunitats existent que això fos així. Si hom pensa que hi ha un u per mil de possibilitats que aquests fets hagin ocorregut, aleshores s'haurien d'obrir tots els fronts d'investigació i ningú no s'hauria d'aturar fins a conèixer la veritat.

L'exercici del poder és molt fotut, i transforma les persones que l'exerceixen. Per això, hauria d'existir una limitació per als càrrecs i s'haurien d'arbitrar sistemes per minimitzar tant els aparells dels partits com l'ús partidista de les institucions.

No he de justificar per res –conegut és del públic lector– que, en moltes qüestions fonamentals, sóc a les antípodes

polítiques del Partit Popular. Però el sol fet de pensar que algú pugui estar coartant el funcionament del PP en tant que partit polític, ni que sigui per respecte als deu milions de persones que, elecció rere elecció, els solen votar, em posa frenètic. I aquesta laxitud que treu ferro a acusacions gravíssimes, també. Encara que pugui ser, com s'ha dit, una cortina de fum per despistar l'opinió pública dels casos de corrupció. Tant fa.

Usar els aparells de l'estat per investigar un partit polític democràtic és molt més greu que no embutxacar-se uns calerons a costa de l'erari públic. Per molt que hi hagi gent que ho vegi d'una manera diferent... Ah! Una última consideració: tots els partits d'esquerra ens hauríem de demanar per què els dos partits polítics amb un percentatge més alt de militància femenina són el PP i Convergència Democràtica de Catalunya.

Victimitzar el PP?



QUIM GIBERT
coautor d'*Elogi de la transgressió*

«**B**arcelona serà una "rosa de foc" de tantes bombes com esclataran contra els capitalistes», assegurava un clam anarquista a les acaballes del segle XIX. Tal dit tal fet, el cap i casal es va convertir, en diferents moments de les primeres dècades del segle XX, en un veritable polvorí. Aquest espiral de violència, tant anarcosindicalista com patronal, explica la sang vesada a Barcelona per pistolers. L'historiador Albert Balcells, autor d'*El pistolisme. Barcelona (1917-1923)*, també justifica el fenomen arran de la crisi econòmica i d'un catalanisme sense tradició

La ciutat de les pistoles

democràtica. I entre els factors externs, Balcells afegeix: «una postguerra violenta durant la qual té lloc la Revolució Russa, una revolució comunista reprimida a Alemanya i la pujada del feixisme italià al poder». Es tracta d'un període de la nostra història poc conegut però molt suggeridor: en pocs anys es desencadenen molts esdeveniments.

La duresa de l'exèrcit espanyol en vagues com la d'agost de 1917 anirà radicalitzant ideològicament la CNT, sindicat majoritari. I és que als governs espanyols de l'època, no els tremolarà el pols a l'hora de suspendre les garanties constitucionals i, en cas de vaga general, proclamar l'estat de guerra. Amés, el sector empresarial, totalment contrari a acceptar els sindicats i les vagues, «es negava a reconèix-

er la CNT i a negociar-hi, perquè tenia una ideologia revolucionària i perquè la feia responsable dels atemptats». Així i tot, la vaga de La Canadenca (1919), que deixarà Barcelona sense llum durant tres mesos, serà un èxit absolut: s'aconseguirà la jornada de vuit hores

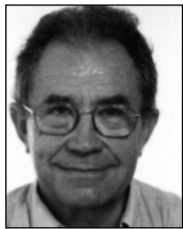
Un període tan convuls generarà personatges com Innocencio Feced, anarquista reconvertit en confident i agent doble, o el general Severiano Martínez Anido, governador civil de Barcelona (1920-1922), que va simular un atemptat contra ell mateix amb l'objecte d'endurir la repressió. La crueltat de Martínez Anido i Miguel Arlegui, cap superior de la policia de Barcelona, era pública i notòria. Tant és així, que anys més tard, ocupant el ministeri de gov-

ernació del directori militar de Primo de Rivera, Anido recomanarà als obrers del Sindicat Lliure, d'obediència patronal, que «por cada uno que cayera deberían matar diez sindicalistas». La corrupció policial obligarà a traslladar fora de Barcelona vint agents (1923) implicats en la guerra bruta del contraterrorisme.

Tot plegat provocarà, segons Balcells, un clima de pànic amb tiroteigs de signe divers: «per exemple, el 22-6-1921, el cap del sometent, Bertran i Musitu, disparà contra un motorista des del seu automòbil, en què anaven Bertran i el seu fill, pensant que anava a agredir-los, quan únicament s'entrenava».

De fet, el començament del pistolisme ha quedat lligat amb l'assassinat de Josep Albert Barret (1918), president

del sector metal·lúrgic. Albert Balcells explica que el cenetista Àngel Pestaña va desviar la responsabilitat del comitè sindical, que havia pagat l'atemptat, acusant l'espionatge alemany de la Primera Guerra Mundial i a Bravo Portillo, comissari de policia. Durant el judici de Barret, Eduard Ferrer, que en el moment del crim era president del sindicat de mecànics de la CNT, va responsabilitzar els acusats, cenetistes de la metal·lúrgia. Ferrer fou amenaçat i poc després executat per traïdor. «Aquests morts van ser un avís del sindicalisme més radical cap a la resta d'obrers». El pistolisme separà la vida d'unes 300 persones, entre els quals figuraran l'advocat laboralista Francesc Layret i el dirigent obrer Salvador Seguí, ambdós enemics declarats dels gàngsters.



ALEXANDRE PINEDA
FORTUNY

Llenguatge dels polítics i realitat, és el títol complet, m'agradarà fer-ne un garbuix, un garbull un embolic no pas confusionari, ans al contrari amb afanys aclaridors. Fets no paraules és un eslògan dels "socialistes" catalans, aquells que havien de portar un bon finançament que varen arribar a dir que seria megaspectacular, quan és una mentida grossa que ens deixa amb uns dèficits fiscals empobridors al món del treball. El d'obres públiques de Catalunya, en Joaquim Nadal que jo l'he fet famós esbombant la seva expressió: Madrid sempre mostra **reticències** a traspasar poders i diners, trenta anys amb comissions de traspasos i encara no han acabat la feina, clar que així estan distrets i ben remunerats; **ni diu reticències al tracte colonial**, no ens vingui amb eufemismes que no estem per brocs!, volem fets importants. El mateix conseller ha parlat del Pacte de Infraestructures, fa una referència al Corredor de la Mediterrània, com una necessitat: (ho reclamem amb urgència, fa temps), no es mulla, no parla de cap més dada, de cap data quan pugui començar l'obra i quan hauria de finalitzar.

Continuant en tema d'obres públiques, l'any 2.008, ha baixat la licitació i l'execució. Quan afrontarà Renfe i Rodalies, diu que aviat, Generalitat i govern ho governaran a meitats. Si arriben a tenir la gestió al cent per cent, el que no els vindrà de la metròpoli seran els pressupostos, com sempre la cinquena diputació catalana (dita Generalitat), es quedarà amb un pam de nas, com amb la Llei de la Dependència que va perdre poder de gestió i tampoc no arriben els diners perquè el "socialisme" espanyol -aquí incloc el català-, mai compleix amb els autònoms, amb els treballadors, amb els dependents, i si en canvi fa rics als més rics: el president de la CEOE, i a l'oligopoli de les elèctriques que en un curt termini de temps s'embutxacaran 16.000 milions d'euros, gràcies a les manio-

bres del govern i el seu gran manaire en Zapatero, n'hi ha d'altres d'exemples emperò fa fàstic recordar-los, el que si cal és esperonar-nos per combatre'ls.

No ho dubteu, el regne espanyol fa èticament el ridícul, no ha aconseguit el seu objectiu final contra Mallorca, València, Catalunya, i perd l'esma amb lleis, capteniments per enverinar l'opinió pública. Fet i fet encara està en guerra, d'ençà més de tres-cents anys. Mai podrà assumir una plataforma democràtica de convivència, llibertat envers el proïsme si aquest és català. Així ens trobem que el CNI (centre nacional d'intel·ligència), disposa d'uns pressupostos gegantins per dictar polítiques d'entesa entre els dos grans partits polítics nacionalistes espanyols, com ara governar i nacionalitzar en espanyol Euskal Herria, entre el PP i el PSOE, per més que en d'altres qüestions s'esgarrapin. Aquests de la intel·ligència, ara comandada pel general Felix Sanz Roldan, un veritable ogre que no suporta res més que una mirada retrògrada de la vida. Un tema que ens incumbeix en primera línia, és la seva destresa acompanyada de diners per infiltrar, homes i dones, dins de tota mena d'associacions cíviqes catalanes que els facin paüra, precisament els molesta la càrrega moral dels objectius. Sempre ho han fet, fa trenta anys ja ens trobaven infiltrats de la policia a tot arreu, però ara amb el nou director general, hi té encomanada una especial atenció a controlar-nos.

Tanmateix, ni cal dir-ho són primaris, en el sentit pejoratiu de la paraula, malgrat tenir tota l'estructura estatal formada a través de les armes i que aquestes les fan visibles encara en l'actualitat. Els fan viure les mentides, els silencis històrics, el control ideològic, que amb els seus efectes es perpetuen i formen part de la idiosincràsia dels individus i dels grups, no afavoreixen al poble, n'abusen, -amençar-lo si ho fan-, de vegades amb maneres gens críptiques, com ara que encara existeixi la falange espanyola, i d'altres grups d'extrema dreta, i el Conseller d'Interior d'aquell partit tant d'esquerres, provinent del PSUC, els hi doni permís per anar a manifestacions, quan

ja avisen que lluiran agressius garrots per rebre als assistents a actes públics de caire català. Parlàvem dels garbells confusionaris on ens sotmeten els polítics, amb els seu afany de domini, i no ho perdem mai de vista que estan al servei d'una configuració de la societat obsoleta, provinent del declivi de les monarquies, i quan la noblesa havia de forjar un estat absolutista per dominar junt a l'alta burgesia: Imagineu-vos al regne espanyol només fa trenta anys que han restaurat la monarquia, sistema caduc, però que és la màxima icona dels armats espanyols.

El llenguatge el basen en un fet fal·laç, dient que parlen des de l'estat de dret, obliden que tots els imperis per menuts que siguin estan renyits amb l'estat de dret, des del moment que suspensen els drets dels pobles que tenen subjectes. La implementació de doctrina en les bases de la societat, requereix discurs, aquest és sempre d'esquemes simples, que és la manera d'assimilar-los les masses, ara han oblidat la paraula poble que estic escrivint sempre que puc, ara ni diuen societat civil. Quan hi ha actes públics justament els assistents sempre omplen les sales: són la societat civil com a acòlits del

sistema establert i dominant. Dues terceres parts del Parlament català, està format per diputats que a la vegada son empleats de l'erari públic, funcionaris i d'altres, és la gran fàbrica de mesells obedients a tota mena de consignes que vagin a la direcció del que el partit mani, són: la societat civil. Formen veritables cretins com en Joan Ferran del pscPSOE, el que em va calcar la idea, canviant la creació de la crosta nacionalista, açò si la va capgirar, jo l'ubicava en el nacionalisme espanyol, que forma un crosta, infecta i liquada a l'interior amb sucus pútrids, càustics, corrosius; aquest homenet, brut d'intel·lecte, nici, em va copiar, i transformar la idea de la crosta per atacar el nacionalisme català, que comparat amb l'espanyol, és com l'aigua de roses barrejat amb el sulfumant.

Les avoleses que perboquen els polítics amb les seves paraules, són un dels objectius a desbancar del poder, són la paràlisi de la societat, són la mentida continuada: "Si guanya Zapatero, guanya Catalunya", "La Catalunya que sap on va" diuen des del pscPSOE, i tant que saben on van ells, a encadellar-se a perpetuïtat amb un estat obsolet per podrit d'immoralitats, i a viure dels càrrecs, que

és molt gratificant. Òndia! me n'adono que només carrego contra els "socialistes", dono per entès que del PP, no se si l'he esmentat abans, són el franquisme encara més pur i dur. L'ecocinèsia -l'automatisme- que han agafat tots aquests homes públics, gairebé no els cal rebre instruccions, són com aquells soldats quan la mili, era obligatòria, que feien cantar un "Viva Espanya", en els rituals militars, i després de la primera lliçó tot era repetir-se i obeir. Aquí pertany la sobirania? em preguntava sobre el paper de "El Vallenc", fa pocs dies. Les lleis falsàries diuen que al poble espanyol, i aquí està la trampa. La sobirania no ens la deixen portar a cap als catalans; només a la facció d'habitants -espanyols o espanyolitzats- que abans han claudicat davant de l'opressor i també, lògica pura, al colon. La sobirania a Catalunya pertany legítimament al poble català, i no hem de parar de lluitar sobre aquest dret bàsic, no hem abdicar-hi, fins aconseguir-lo. Ni cal dir-ho, per el que he volgut expressar en aquest escrit, foragitant, forallançant, tots els homes públics d'avui, amb les seves paraules servidores de llur amo, sabem qui és l'amo! Via Fora el Mal Govern!

Agressions lingüístiques

El feixistarro foraster del PSOE, Bono, torna a prohibir l'ús del català al congrés

Bono es nega un cop més a l'ús del català al Congrés

Joan Ridaó considera la decisió del president del Congrés com una "victòria del nacionalisme espanyol més uniformista"

Reproduït de www.avui.cat

M.O.

El president del Congrés, José Bono, va respondre ahir als grups de les minories que no permetrà ni tan sols un ús limitat del català, l'euskera i el gallec al Congrés. Bono, a instàncies d'una iniciativa d'ERC subscripta el juliol passat per tots els grups menys

PSOE i PP, explicita que la regulació de les llengües ha de ser un acord de la cambra i mitjançant una reforma del reglament i, davant d'això, es nega a recuperar la fórmula Marín -impulsada i revocada per l'anterior president del Congrés- i que va permetre emprar el català en les intervencions dels diputats, però de manera restringida. El debat de l'ús del català, en la qual CiU i ERC es van implicar força en l'anterior legislatura, va tancar-se sense cap solució de la cambra, ja que ni PSOE ni PP estaven disposats a acceptar les reclamacions de les

minories. De fet, Marín va deixar el càrrec sense complir el compromís de reformar el reglament del Congrés. Mentrestant, la decisió de Bono va ser considerada pel portaveu d'ERC, Joan Ridaó, com una "victòria del nacionalisme espanyol més uniformista".



Entrevista

Unes preguntes a Ferran Suay, del TELP

L'any 2003 va néixer el Taller de l'Espai Lingüístic Personal (TELP). Els psicòlegs Ferran Suay i Gemma Sanginés, pares de la iniciativa, es van adonar que tenir consciència lingüística no implica disposar de prou eines per a poder viure en català. I aleshores van posar fil a l'agulla a aquest innovador taller amb l'objectiu de facilitar que ens sentim bé quan parlem en català, en qualsevol situació.

- Quines variables governen el comportament dels catalanoparlants que renuncien alegrement a exercir els seus drets lingüístics?

- Quan una persona usa una llengua, generalment pretén dues coses: una és aconseguir els seus objectius (comprar un producte, obtenir una informació, transmetre una idea...), és a dir, comunicar-se; l'altra és conservar l'anonimat, i això vol dir no donar més informació que la que volem transmetre. El castellà proporciona automàticament aquests dos objectius, pràcticament sempre. Per contra, el català no ho fa. Quan mantenim el català, sabem que el nostre interlocutor fa una atribució d'intenció política a la nostra conducta que, en determinades ocasions, ens pot perjudicar.

- Tenint en compte que el predomini del castellà està pregonament instal·lat entre els nostres costums, quina mena de treball psicològic feu

a fi que la condició de catalanoparlant pugui ser assumida amb comoditat?

- Treballem sobre els recursos conductuals de les persones. Mirem de desenvolupar-los per tal que puguem sentir-se més còmodes quan fan efectiva la seua opció lingüística. Això vol dir treballar sobre aspectes cognitius (allò que ens diem a nosaltres mateixos), comunicatius (que diem als altres i com ho diem) i emocionals (com ens sentim).

- Des de la creació del TELP fins avui, quines són les millors solucions individuals que heu detectat que permetin de fer un ús satisfactori de la nostra llengua?

- Les que no inclouen discutir o que no miren de convèncer l'interlocutor. Especialment, algunes amb recurs a l'humor o amb una utilització intel·ligent de les especificitats de cada situació i de cada persona.

- A un jove que va descobrir el món, quins avantatges li podem dir que té el fet de mantenir-se en català?

- Bàsicament, els avantatges de fer allò que vols fer, sense deixar que t'imposin una manera de comportar-te, és a dir, els avantatges de comportar-se assertivament, que és una cosa que tots els llibres d'autoajuda recomanen amb insistència, com a condició necessària per al benestar personal.

- «En castellano, que así nos vamos a entender» o «no habla castellano?», t'etziba una cambrera o un funcionari estatal. A quin recurs (o argument) del TELP podem recórrer?

- Això depèn de l'interlocutor i de tu mateix. Cada persona té preferència per uns recursos o uns altres i, de la mateixa manera, se sentiria incòmoda usant-ne uns altres. Per això ens resistim a donar receptes concretes. Jo, particularment, crec que explicaria que em resulta incòmode parlar en castellà, i demanaria de ser atesa per una persona més capacitada.

- Gairebé cinc anys després d'impulsar el TELP, quin balanç en feu?

- Ha tingut més ressò del que esperàvem. Ara mateix deuen haver passat pels nostres tallers aproximadament un miler de persones; n'hem fet també uns quants a Euskal Herria, i hem desenvolupat algunes adaptacions específiques per a col·lectius concrets, com ara el de funcionaris d'atenció al públic.

- Quina és l'anècdota més entranyable deis nombrosos TELP realitzats?

- Fa de mal dir. Potser la d'una estudiant castellanoparlant que s'hi havia inscrit pensant-se que li ensenyaríem a resoldre les seues dificultats amb persones catalanoparlants, i va fer tot un procés de descobriment al llarg del taller. No sé si a hores d'ara ja sap parlar

català, però és segur que li ha fet veure les coses des d'un cantó des del qual abans no se les havia mirades mai.

- Que caldria continuar fent perquè el TELP no esdevingui una flor que no fa estiu?

- Crec que caldria incorporar aquest plantejament, i les estratègies de resolució de conflictes, al mateix ensenyament de la llengua. No es pot ensenyar una llengua minorada com se n'ensenyava una altra de normal, perquè les situacions amb que es trobaran els nous parlants no són les mateixes. Per exemple, un nou catalanoparlant es trobarà sovint que les dificultats per a poder expressar-se amb normalitat en el seu català après provenen d'altres catalanoparlants. Doncs se li ha d'ensenyar a resoldre aquests problemes, sense abandonar el català.

- Voleu afegir quelcom sobre aquesta experiència?

- Voldria afegir-hi que tots els esforços que puguem fer des de l'anomenada societat civil, en la línia d'incrementar el benestar de la llengua, no poden reeixir si els nostres governants no posen fil a l'agulla. I, en aquest sentit, l'efecte modelador de la televisió és molt potent. Cada vegada que una presentadora de TV3 s'adreça en castellà a persones que fa anys i panys que viuen a Catalunya (com ara els futbolistes Messi o Eto'o), o fins i tot que hi han nascut (com els

Estopa, per exemple), fa molt més mal del que podem resoldre amb dotzenes de tallers.

- Des de la creació del TELP fins avui, quines són les millors solucions individuals que heu detectat que permetin de fer un ús satisfactori de la nostra llengua?

- Les que no inclouen discutir o que no miren de convèncer l'interlocutor. Especialment, algunes amb recurs a l'humor o amb una utilització intel·ligent de les especificitats de cada situació i de cada persona.

Ens plau afegir el següent missatge aparegut en el nostre Grup de Debat

[...] en un altre tema de debat he elogiat els cursos i tallers que engega des de València per a tots els PPCC un company d'aquest col·lectiu de Català Sempre, en Ferran Suay, el primer compatriota que ha vist clar que per ser lliures cal extirpar el càncer del derrotisme dels nostre cervells, i està compromès a ensenyar a catalans, valencians i illencs, eines que ja existeixen en la psicologia moderna que ens poden permetre alliberar-nos: primer, necessàriament, alliberant el pensament, per poder-nos alliberar després de fet. (I que consti que aquesta és la meua interpretació dels seus tallers, no són paraules seves!)

Quim Gibert (psicòleg)

PSOE i PP també s'alien per evitar la definició de Galícia com a nació a l'Estatut gallec

El terme desapareixerà fins i tot del preàmbul del futur text estatutari

Com ja va sent costum, el PSOE (en aquest cas el PSdG) s'ha aliat amb el PP per aconseguir un mateix objectiu: aquest cop, evitar que al preàmbul de l'Estatut d'Autonomia de Galícia hi aparegui el terme nació. Així doncs, tal i com ja va passar amb l'Estatut del País Valencià o amb el corredor mediterrani europeu, els socialistes ajunten les forces amb els populars i unifiquen el discurs del president de la Xunta, el popular Alberto Núñez Feijoo, qui considera que les pas-

sades eleccions del març van demostrar que "Galícia majoritàriament no és nacionalista". Pel que fa a la reforma de l'Estatut, malgrat que Feijoo s'havia compromès a treballar-hi, el president del PP, Mariano Rajoy, li va tallar les ales avisant que en una situació de crisi econòmica "no és prioritari" aquest debat polític.

Per reformar l'Estatut és necessari el suport de dos terços del Parlament gallec -possible amb la combinació PSOE i PP perquè sumen 63 dels 75

escons- i de moment PSOE tendeix a l'aproximació. El BNG compta amb els 12 escons restants.

Per la seva banda, el líder del PSdG, Manuel Vázquez, va rectificar les declaracions que el seu segon Pablo García havia fet respecte mantenir el terme "nació" per Galícia si el Tribunal Constitucional espanyol l'admetia per a Catalunya i va dir que la seva proposta és aconseguir "el màxim sostre competencial dins del marc constitucional".



[@ de la vinyeta: Gonzalo Vilas]

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XVI LLIBRE

(Les lluites del segle XXI)

40 anys d'activitat literària i cultural a les Illes: El Tall Editorial publica *Novel·la, poesia i teatre (Memòries 1968-2008) (i II)*



MIQUEL LÓPEZ CRESPI

En el llibre *Novel·la, poesia i teatre (Memòries 1968-2008)* que ha publicat El Tall Editorial podem trobar una acurada informació sobre la meua dedicació a la literatura en aquests darrers quaranta anys. I, també, sobre les influències culturals que marcaren la meua formació literària i la de bona part del que s'ha vengut a anomenar "la generació literària dels 70". S'hi poden trobar capítols dedicats especialment a aquestes qüestions. Són els capítols "El Maig del 68", "Contracultura i subversió en els setanta i vuitanta" (I) i (II); "Narrativa experimental en els anys setanta i vuitanta" (I) i (II) i també en "Cultura i transició a Mallorca", "Les ciutats imaginàries", "Trenta anys de poesia" (I) i (II). Moltes de les influències culturals i polítiques que condicionaren —i condicionen encara!— la nostra forma de copsar el fet literari i la vida ja foren comentades en els llibres *L'Antifranquisme a Mallorca (1950-1970)* (El Tall Editorial, Palma, 1994), *Cultura i antifranquisme* (Edicions de 1984, Barcelona, 2000), *No era això: memòria política de la transició* (Edicions El Junc, Lleida, 2001), *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M Llompart* (Edicions Cort, Palma, 2003), *Cultura i transició a Mallorca* (Edicions Roig i Montserrat, Palma, 2006). Hauríem de parlar igualment d'un llibre que estim molt: *Breviari contra els servils—Dietari d'un escriptor en temps de la barbàrie*, que va publicar Calima Edicions l'any 2002. Un llibre de records molt subjectius, experiències estrictament personals. Però potser per això mateix, perquè és el dietari personal de l'autor, qui sap si és una de les obres que reflecteixen més a la perfecció l'"ofici de viure", la problemàtica d'un escriptor català del segle XX.

El llibre *Novel·la, poesia i teatre* té un subtítol que el defineix a la perfecció. Quan l'autor escriu a sota del títol les paraules "Memòries 1968-2008", queda ben definit el que vull dir i explicar a través de les tres-centes pàgines d'aquesta obra. L'objectiu essencial del llibre que comentam és deixar constància d'una part essencial de les idees que han fonamentat aquests anys de dedicació a la literatura. El

llibre que ha publicat El Tall, els vint-i-sis capítols de records literaris, deixen constància de l'estreta relació existent entre l'obra literària i l'activitat política de l'autor. És evident que a mitjans dels anys vuitanta, després de més vint anys d'intensa lluita política, ja no ens dedicam quasi "professionalment" (sense cobrar un cèntim!) a la lluita antifeixista. En els deu anys que conformen el període final de la dictadura i el començament de la transició hem dedicat més temps a la lluita per la llibertat que no pas al conreu de la poesia, el teatre i la novel·la. Consolidada la reforma del règim, desfetes i criminalitzades pels polítics i intel·lectuals del règim la majoria d'organitzacions en les quals hem militat en els anys més foscos del franquisme, és quan decidim retornar als nostres orígens literaris, fer una immersió absoluta en el món —la poesia, el teatre, la novel·la, el periodisme... que sempre ens ha interessat. La qual cosa no vol dir, ni molt manco! —deixar de participar activament en tota mena d'activitats progressistes, d'esquerra nacionalista que em demanen els diversos col·lectius que resisteixen encara l'onada de cinisme i menfotisme que tot ho envaeix.

Anem a pams. A mitjans dels anys vuitanta vaig esser vicepresident de l'organització cultural i antiimperialista més important de les Illes en aquells moments. En referesc a l'Ateneu Popular "Aurora Picornell". En aquest Ateneu hi havia molts militants del PCB i independents. Però la meua activitat político-cultural era completament deslligada de les directrius dels prosoviètics de Josep Valero, Francesca Bosch, Miquel Rosselló i Lila Thomàs. La meua col·laboració, juntament amb la de Carles Manera, en la revista del PCB *Nostra Paraula* la feia com a independent. Mai ningú, en tots aquells anys em va fer seguir cap consigna ni directriu del PCB. Igualment, quan aquest grup es dividí i es constituí l'OCB, quan els companys i companyes d'aquesta organització, els quals coneixia per la seva militància antifeixista i que sovint havien fet costat a les activitats de l'Ateneu, em demanaven l'ajut per a participar en actes republicans o antiimperialistes, procurava anar-hi malgrat

que alguna vegada la lluita per a República, ja en plena "democràcia" i poder "socialista" em costàs multes i detencions. Vegeu al respecte el capítol "*Breviari contra els servils: transició i represió 'democràtica'*" del llibre *Literatura mallorquina i compromís polític: homenatge a Josep M. Llompart* (pàgs. 220-229).

Mai no m'he negat a participar en cap acte que consideri que pot reforçar l'antifeixisme o l'antiimperialisme de les Illes, l'esperit republicà del nostre poble

Mai no m'he negat a participar en cap acte que consideri que pot reforçar l'antifeixisme o l'antiimperialisme de les Illes, l'esperit republicà del nostre poble. Des de començaments dels anys seixanta, quan era corresponsal de Ràdio Espanya Independent (època en la qual alguns d'aquests falsos esquerrens devien ser pàrvuls) mai no m'he negat a treballar fent costat a l'esquerra alternativa de les Illes. Per a mi ha estat sempre un honor que la majoria de col·lectius socials, partits i organitzacions culturals de les Illes hagin demanat el meu modest suport a les seves activitats. Ha estat sempre motiu d'orgull i satisfacció haver estat aquests darrers trenta cinc anys d'intensa activitat político-cultural al costat de l'autèntica esquerra, fent tot el possible per augmentar i consolidar el teixit associatiu de la societat civil, intentant l'arrelament de tot allò que considerava útil i necessari en el nostre difícil camí per anar bastint un món més just i solidari.

Des de les Plataformes d'Estudiants Anticapitalistes en temps de la dictadura; com a vicepresident de l'Ateneu Popular Aurora Picornell; com a dinamitzador del Casal d'Amistat Mallorca-Cuba a mitjans dels anys vuitanta amb els amics Carles Manera, Bartomeu Sancho, Francesca Bosch, Manel Domènech i Miquel Planas; fent costat al Comitè de Solidaritat amb Amèrica Llatina; treballant amb els grups antiOTAN que hi havia en aquell temps; donant conferències en defensa de la República de forma gratuïta per a l'Ateneu "Aurora Picornell"; posant hores, benzina i cotxe per a difondre les idees antiimperialistes pels pobles

de Mallorca; participant com a orador i representant de totes les forces polítiques nacionalistes i d'esqueres en la Diada Nacional del 31 de desembre; contribuint, en la mesura de les meves forces, amb els meus articles i esforços al èxit de les Diades que cada any organitza l'Obra Cultural Balear en defensa de la llengua catalana i en favor de l'autogovern; fent costat a la CGT, USO i l'STEI el Primer de Maig quan Josep Juárez, secretari general de la CGT, em convidà i em demanà el meu ajut per a reforçar un front sindical illenc combatiu, allunyat del pactisme i entreguisme de les centrals dites majoritàries... mai, torn a repetir, m'he negat a participar activament en aquesta mena d'ajuts solidaris que tenen per objectiu reforçar la societat civil. És un currículum ben diferent del dels buròcrates carrillistes que provaren de demonitzar-me amb les mentides que publicaren en la premsa mallorquina.

Novel·la, poesia i teatre (Memòries 1968-2008) és un llibre que deixa constància d'aquesta unió estreta, indisoluble, que existeix entre la meua vida personal, el compromís polític de l'escriptor i l'obra literària que anam fent. És evident que qui signa aquest article no creu ni ha cregut mai en la "separació" que, diuen, hauria d'existir entre vida i obra d'un autor. Als vint anys ja tenim ben aclarida quina és la funció de l'intel·lectual dins una societat de classes, i més si l'escriptor forma part, com és el nostre cas, d'una nació oprimida. Les concepcions d'Antonio Gramsci quant al paper i funció dels intel·lectuals no les he deixades mai de banda; i, si de ben joves hem admirat l'exemple d'intel·lectuals com Andreu Nin, Pere Quart, Joan Fuster, Salvador Espriu, Mercè Rodoreda, Bartomeu Rosselló-Pòrcel o Gabriel Alomar, també sabem que mai no hauríem de seguir els camins de suport a la dictadura franquista que feren els Llorenç Vilallonga, Joan Estelrich, Maria Antònia Salvà, Josep Pla i tants d'altres de personatges semblants.

En determinades circumstàncies, la no implicació es converteix en l'exponent màxim i més perfecte del compromís. Compromís amb el poder, amb qui té la paella pel mànec. Per tant, que els

propagandistes del “no compromís” no ens venguin amb flors i violes. Precisament el que fa humans, universals, personatges com Ramon Llull o Walt Whitman, Maiakovski o Alejo Carpentier, Paul Nizan o Lev Tolstoi, Mercè Rodoreda o Gabriel Alomar, Maksim Gorki o Miguel Ángel Asturias, és aquesta simbiosi entre obra d'art i societat, entre forma i contingut. La sàvia que circula per les artèries dels grans artistes, podem parlar del teatre de Shakespeare, de Miguel de Cervantes o de Voltaire, de Mark Twain o Joan Salvat Papasseit, és sempre la mateixa: la imbricació, a vegades quasi absoluta, entre l'autor i els somnis i esperances del seu poble. La sang que circula per les venes de Federico García Lorca, Bertold Brecht, Liam O'Flaherty, Issaak Babel, Brendan Behan, Pere Calders, Anna Seghers, Maksim Gorki, Pere Quart, Ernst Toller, George Orwell, Bartomeu Rosselló-Pòrcel, Walter Benjamin, Sean O'Casey, Pere Capellà, Xavier Benguerel o Gabriel Alomar és la sang del seu poble. ¿Que són homes que també saberen tenir cura de la forma i que, en molts d'aspectes, varen rompre amb la reacció cultural del seu temps? Si no haguessin estat innovadors, preocupats per modificar conceptes, el que era establert pels acadèmics de torn; si no haguessin estat amants de l'experimentació, però amb contingut, mai no haurien passat a la història de la literatura i l'art. Mai no haurien creat res de perdurable. No es tracta, com voldrien que afirmàssim els simplistes, que el poeta “canti la lluita” com, per exemple, ho va fer Rafael Alberti en la seva oda a la resistència madrilenya en temps de la guerra civil. I hem de reconèixer que, així i tot, és un gran poema que molts menfotistes mai no podran escriure. No cal tenir l'actitud de Goya quan pinta la resistència dels espanyols a la invasió francesa, però també seria una forma superior d'art si algú pogués fer quelcom de semblant. Com tampoc exigiríem del pintor successives repeticions d'aquell Gernika de Picasso, que també és ruptura amb l'establert i alhora compromís social i polític pur i dur. No demanam tant, malgrat que la direcció sí que la indiquen aquests genis de la creació. En el camp literari record ara mateix els set poemes de Clementina Arderiu en la sèrie titulada “Sentiment de la guerra”; la impressionant “Oda a Barcelona” de Pere Quart; la insuperable qualitat de Bartomeu Rosselló-Pòrcel, quan en temps de la guerra escriu “A Mallorca durant la guerra civil”; el poema de Màrius Torres “La galerna i el llamp, el torb i la tempesta” ens informen com, en els grans creadors, compromesos amb el seu temps, tots aquests citats ho eren amb la República i contra el feixisme, aquests autors, repetesc, no tenen ni han tengut mai res de pamfletaris, contra el que pretenen sovint contra aquells que segueixen en el camí marcat per aquests grans mestres. Un camí que perdura fins ara mateix i que podem trobar en moltes de

les obres dels grans de postguerra com Miquel Martí i Pol, Salvador Espriu, Jaume Vidal Alcover, Josep M. Llopart, Vicent Andrés Estelles o el mateix Joan Brossa. I, també, en els poetes actuals com Antoni Vidal Ferrando, Ponç Pons, Pere Rosselló Bover, Joan F. López Casasnovas, Jaume Santandreu, Víctor Gaià, per dir solament uns noms.

La transgressió subversiva, la ruptura que proposen aquestes obres també esdevé una ruptura personal, activa, contra la societat burgesa que ens esclafa i manipula. Per això l'estreta unitat existent entre les propostes culturals rupturistes i la militància en organitzacions antifeixistes i anticapitalistes

Novel·la, poesia i teatre (Memòries 1968-2008)

Situa l'origen de la nostra dedicació a la literatura i avança informació de primera sobre els darrers llibres publicats. Vist amb perspectiva històrica, les nostres primeres narracions –les que podem trobar en els llibres Notícies d'enlloc, La guerra just acaba de començar, així com també les obres de teatre Autòpsia a la matinada, Homenatge a Rosselló-Pòrcel, Atzacac... – a més de voler representar una ruptura estètica amb el passat, un combat per anar trobar un nou codi narratiu entroncat als corrents de la literatura mundial que ens interessin, són igualment un manifest subversiu contra el feixisme i contra la podridura ideològica del capitalisme que li dona suport. La transgressió subversiva, la ruptura que proposen aquestes obres també esdevé una ruptura personal, activa, contra la societat burgesa que ens esclafa i manipula. Per això l'estreta unitat existent entre les propostes culturals rupturistes i la militància en organitzacions antifeixistes i anticapitalistes. Per a nosaltres s'havia acabat la “torre d'ivori” en què havien viscut alguns escriptors rendistes i profeixistes del passat. Res a veure amb la pràctica literària del clergat i alguns escriptors tradicionals que havien donat suport al cop d'estat del general Franco, cas concret d'intel·lectuals dels tipus Llorenç Vilallonga, Josep Pla, Joan Estelrich, Llorenç Riber, Maria Antònia Salvà i tants d'altres.

De la situació cultural i política que condicionà bona part de la generació literària dels 70 en podeu trobar prou informació en els articles d'Alexandre Cirici “Plor sobre el crepuscle dels anys setanta” (Serra d'Or, núm. 273) i en les reflexions de l'investigador Pol Sureda publicades en el web alternatiu El Talp sota el títol “Per una dissecció de la postmodernitat”. Treballs que m'ha fet recordar amb precisió des de quins fonaments començam a escriure, quins són alguns dels esdeveniments que condicionen els nostres primers llibres, la decisió a entrar a militar en organitzacions marxistes revolucionàries. Deia Alexandre Cirici en l'article abans esmentat: “Abo-

cats ja a l'estiu del darrer dels anys setanta, comença a ésser hora de considerar quin balanç cal fer de la dècada que s'acaba.

‘Per a pensar-hi, és bo de dibuixar primer una silueta de l'apassionant dècada dels seixanta, que va precedir-la. Va ésser un temps de gran impuls cap a la llibertat, des de les darreres descolonitzacions –Camerun, el Congo i Algèria–, la lluita complexa de Martin Luther King i dels Panteres Negres pels drets dels negres americans, la dels pacifistes contra la guerra del Vietnam, el Concili Ecumènic i la *Pacem in Terris*, la relativa liberalització artística russa [i.e. soviètica] –Evtuixenko i l'exposició del Manège–, la insurrecció dels estudiants de Berkeley contra l'alienació, amb la bandera de Marcuse, la dels situacionistes d'Estrasburg, dels provos d'Amsterdam, dels estudiants de Berlín, amb Dutschke, de la caputxinada de Barcelona, del Maig de Cohn-Bendit, a París, i la primavera de Dubcek, a Praga. Al costat de tot això hi havia les recerques evasives, col·laterals, dels *hippies*, de les drogues, de l'unisex, dels *flowers*, dels gurus, dels Beatles, de *Hair*, de la Revolució Sexual, etc.

‘La tensió cap endarrere també hi era present, amb la substitució de Joan XXIII per Pau VI, de Khruixtxov per Kossiguin i Bréjnev, de Ben Bella per Bumidian, de Papandreu per Papadópoulos, de Sukarno per Suharto, i drames com els assassinats de Kennedy, de Che Guevara i de Luther King.

‘Una tercera línia d'aventura d'aquesta dècada era l'econòmica i la tècnica, amb l'apogeu de la societat de consum i la cursa espectacular cap a l'espai, des de la volta al món del satèl·lit de Gagarin fins al desembarcament a la Lluna d'Armstrong i Aldrin, mentre la gent fingia creure en les possibilitats tècniques infinites del mite de James Bond’.

A nivell artístic, Alexandre Cirici ens recorda quines eren les coordenades, les línies de força que omplien tota la nostra perspectiva, obligant-nos a qüestionar bona part de l'herència cultural del passat. El resum d'Alexandre Cirici és prou sucós i significatiu: “L'art d'aquesta dècada extraordinària va ésser també una gran aventura, dominada per la voluntat d'abolir les fronteres entre l'art i la vida que emprengueren, per camins diferents, el Pop-Art, el Happening, les formes participatives del Cinetisme, la Recerca Visual i les Intermedia. Els Assamblatges i els Entorns es desenvoluparen dintre del mateix clima d'abolició de fronteres i d'intercomunicació entre l'art i la vida real, i encara més l'artificiació del record personal a l'estil de Boltanski. Els ballets de Merce Cunningham, com la Música a l'espai de Cage, el teatre de Handke, el Teatre Vivent de Porter i Salvat, el Teatre Pobre de Grotowski, el Living Theatre, el desenvolupament de nous espectacles, com el Strip-tease o la Pantomi-

ma, voregen la mateixa qüestió comunicativa en la qual la representació tendeix a cedir el lloc a la realització d'actes autèntics.

‘Els grans fets artístics col·lectius com el festival rock de Monterey o els fabulosos de Woodstock i de l'illa de Wight coronaren les il·lusions d'aquesta època, alimentades durant la dècada pel folk urbà i la cançó de protesta.

‘Joan Baez cantant *We shall overcome* resumeix en una imatge tota la meravel·losa il·lusionada dels seixanta.

‘Conclusions artístiques tan oposades com l'Hiperrealisme, l'art Povera i el Support-Surface semblen ésser l'arribada de les tendències apuntades a unes cotes extremes.

‘Per al pensament artístic, després de les idees Pop de Banham i Alloway, a hi hagué l'impacte de l'Estructuralisme, de Barthes i Goldmann, l'imperi de la Semiótica de Tel Quel, de la ciència de la comunicació de Wiener i les teories sobre els mitjans de massa, de McLuhan’.

És aleshores, sota aquestes influències, que començam a escriure les primeres narracions que sortiran publicades en els reculls Apreu fet (Palma, Editorial Turmeda, 1973) i La guerra just acaba de començar (Palma, Editorial Turmeda, 1974), i algunes de les que sortiran molt més endavant en Notícies d'enlloc (Palma, Documenta Balear, 1987) i Necrològiques (València, Editorial Amós Belinchón, 1988).

A finals dels anys seixanta, amb l'inici de l'embranchida turística a les Illes, amb la creació de les primeres organitzacions comunistes, molts dels autors del que s'ha vingut a anomenar “la generació literària dels 70” ja no podíem escriure com els autors del passat

Però tornem a la publicació

Novel·la, poesia i teatre (Memòries 1968-2008), el llibre de memòries on trobarem informació exhaustiva d'aquests darrers quaranta anys de conreu de la literatura. Els primers capítols del llibre, “El Maig del 68” i “Contracultura i subversió en els setanta i vuitanta” (I) i (II) els he dedicat a recordar aquella època de narrativa, teatre i poesia experimental. Els he inclòs en el llibre que comentam perquè una lectura apresada de Notícies d'enlloc i de La guerra just acaba de començar, podria donar la sensació de l'existència d'un cert caos en la meua narrativa, d'una juxtaposició excessiva de materials que no acaben de casar. Però aquesta sensació és producte de la voluntat que tenia en aquells moments. Vivint immersos en moltes de les idees que sacsejaren el món a ran dels esdeveniments del Maig del 68, era evident que, per a nosaltres, el “caos revolucionari”, la possibilitat de la revolució, la participació de les masses en el control del seu destí, significaven els fonaments de la so



Any 1659.

per Ricard Colom

TRACTAT DELS PIRINEUS PER A L'ESQUARTERAMENT DE CATALUNYA ENTRE MADRID I PARÍS. FI DE LA GUERRA DEL NORD EUROPEU I DE MADRID CONTRA PARÍS-LONDRES. NOVA GREU CRISI A ANGLATERRA I FI DEL PROTECTORAT.

14-1-1659: Batalla de les "Linhas de Elvas", l'exèrcit hispànic hi és derrotat pels portuguesos. Elvas es deslliura del setge espanyol i Portugal veu allunyar-se el perill de tornar a ser dominat per la tirania castellana. El nivell militar hispànic és baix i Portugal té el suport anglès i francès.

1 a 4-1659: Richard Cromwell convoca Parlament.

21-1-1659: Naix el pintor neerlandès Adriaen van der Werff.

27-1-1659: L'obertura del Parlament per Richard Cromwell comença amb la presa de jurament als parlamentaris a mesura que van arribant. Richard Cromwell assisteix a un sermó a l'Abadia de Westminster. El discurs del "Protector" davant la Cambra dels Lords se centra en la guerra amb Espanya, i la "paciència" de l'exèrcit en espera de les pagues endarrerides.

Principis-1659: Fort enfrontament entre Richard Cromwell i l'Exèrcit.

1-2-1659: El debat s'inicia a la Cambra dels Comuns sobre "un acte de reconeixement de la seva Altesa del Dret i del Títol per a ser Protector i Cap Magistrat de la Confederació", tot reconeixent la successió de Richard Cromwell. Algunes dissensions de forces parlamentàries republicanes ajornen el debat.

3-2-1659: La germana del Coronel Robert Overton presenta una petició a la Cambra dels Comuns demanant que reconsiderin el seu empresonament. Ordenen Overton de comparèixer davant la Cambra.

4-2-1659: Diada d'oració i de "humiliació", per

cercar la benedicció de Déu sobre el nou Parlament.

9-2-1659: Primer intent d'introducció a la Cambra dels Comuns d'una petició pro-republicana, amb ample suport dins de la Cambra, que exigeix el retorn al tipus de govern parlamentari d'abans del Protectorat.

11-2-1659: Assalt suec contra Copenhagen, la major batalla de les Guerres Nòrdiques. Els suecs tornen a fracassar en l'atac contra Copenhagen i finalment hauran de retirar-se, no gaire convençuts, cap a Suècia.

15-2-1659: Presentació formal a la Cambra dels Comuns d'una petició ultrarepublicana. Els "Commons" respon amb tebi agraïment als peticionaris.

17-2-1659: Els "Commons" comença un llarg i aspre debat sobre la qüestió del reconeixement de la Cambra Alta.

19-2-1659: Malgrat l'oposició exaltada dels "antics" republicans, el principi general d'una Cambra Alta és acceptat per la Cambra dels Comuns. El debat ara se centra en la composició d'aquesta segona Cambra.

21-2-1659: El Parlament aprova l'enviament d'una flota a la mar amb un cost estimat de 1.000.000£.

8-3-1659: Els Comuns accepten la Cambra Alta finalment, però per un estret marge.

Els "Commons" enceten el debat sobre la situació dels representants al Parlament escocès, que gira al voltant de la naturalesa de la unió entre els dos regnes.

16-3-1659: El Coronel Robert Overton apareix davant la Cambra a demanar la reparació pel seu empresonament. La seva causa és assumida pels republicans, en una demostració de ressentiment contra el règim militar. Overton és alliberat.

21-3-1659: Presentada moció perquè els diputats escocesos puguin seure al Parlament malgrat l'oposició republicana.

25-3-1659: Debat a la Cambra dels Comuns sobre la sort dels 70 peticionaris monàrquics venuts com a esclaus a Barbados (havien participat en un previst aixecament a Salisbury el 1655). Encara que no es fa res per a alleujar els peticionaris, el debat es veu tant criptomonàrquics i els republicans s'uneixen en els seus atacs a la política arbitrària del Protectorat.

25-3-1659: Naix el filòsof britànic William Wolaston. Naix el pamfletaire, polític i excèntric escriptor John Asgill (†1738)

2-4-1659: Aplec d'un Consell General d'oficials de l'exèrcit, a causa pel descontentament en l'exèrcit. La facció de la Casa de Wallingford, encapçalada pel General John Desborough (i treballant en aliança amb els republicans a la Cambra), aconsegueix un acord per al projecte d'una petició de fer front a les queixes de l'exèrcit.

6-4-1659: "L'humil Representació i Petició del Consell General dels oficials dels Exèrcits d'Anglaterra, Escòcia, i Irlanda" es presenta a Richard Cromwell. La petició demana suport a la "bona i antiga causa", l'eliminació d'elements aristocràtics, el pagament dels deutes endarrerits a l'exèrcit, i mesures actives per eradicar la "maldata".

7-4-1659: Un comitat dels Comuns sobre les finances públiques presenta el seu informe, on destaca el deute públic. Particularment important és la inclusió de les despeses dels pagaments que es deuen a l'exèrcit, i el cost de la guerra contra Espanya.

8-4-1659: Richard Cromwell envia còpies de la

"Representació i humil Petició" a ambdues Cambres del Parlament. La Cambra Alta ajorna el debat fins el 11 d'abril, mentre que la Cambra dels Comuns es nega a debatre el seu contingut.

13-4-1659: L'exèrcit té un dia de dejuni i oració, amb sermons emesos pels radicals com Hugh Peters i John Owen. El descontentament creix en l'exèrcit.

14-4-1659: Més de 500 oficials de l'exèrcit saluden amb entusiasme la proposta del General Desborough d'un nou jurament que declari la justícia de l'execució de Carles I. La proposta cau derrotada, quan se l'oposa a una altra de suport al Protectorat.

15-4-1659: Mor el poeta Simon Dach.

16-4-1659: Constitució d'una Comissió de la Cambra dels Comuns per examinar la manera de gestionar el deute, i el pagament dels endarreriments a l'exèrcit i a la marina.

16 ó 17-4-1659: Richard Cromwell es reuneix amb els seus seguidors, i el convencen d'ordenar la dispersió del Consell d'Oficials. Hi ha una proposta d'arrest contra els dirigents de la facció de Wallingford, que és rebutjada.

18-4-1659: Richard Cromwell es reuneix amb els caps de la facció de l'exèrcit, i ordena al consell general dels oficials de l'Exèrcit que es dissolgui, però els oficials s'hi neguen.

Els Comuns debaten la desafecció dels oficials de l'exèrcit, i aprova una votació que prohibeix les reunions del consell general d'oficials, sense el consentiment d'ambdós, del Lord Protector i del Parlament. Una segona votació acorda suspendre el comandament de qualsevol que es negui a prometre de no interrompre les reunions del Parlament. Els republicans ara simpatitzen amb els oficials de l'exèrcit.

19-4-1659: Forta agitació, exercida entre l'exèrcit contra el Protectorat per part dels partidaris d'una "Commonwealth" renovada.

20-4-1659: Els oficials de les "Trained Bands" de Londres presenten una petició de suport a Richard Cromwell en suport de la facció de Wallingford a la Cambra, però circulen rumors que la ciutat s'ha compromès a donar suport al Protector i al seu Parlament.



RICHARD CROMWELL.

21-4-1659: El Parlament, amb el pretext d'una discussió sobre la milícia, debat el descontentament en l'exèrcit, malgrat les crides al Protector de Charles Fleetwood i altres en el sentit que aquest debat no

havia de ser permès. L'exèrcit s'enrabia.

Richard Cromwell es reuneix amb els seus seguidors, i envien Fleetwood a presentar-se a Whitehall. Quan Fleetwood es nega, el Protector ordena a la seva guàrdia personal de cercar-lo i arrestar-lo, però la guàrdia s'hi nega.

Fleetwood i els oficials de l'exèrcit criden a una assemblea general de l'exèrcit a St. James's; Cromwell crida els oficials lleials a aplegar-se a Whitehall. La majoria dels oficials i tropa refusen les ordres del Protector.

Al vespre Desborough i d'altres es reuneixen amb el Protector i, amb una mescla d'amenaçes i promeses, el convencen de dissoldre el Parlament.

22-4-1659: Richard Cromwell dissol el Parlament, malgrat la negativa d'alguns membres a reconèixer l'ordre.

Publicació d'un Edicte per desterrar no residents catòlics i monàrquics de Londres, probablement com a justificació per a les accions de l'exèrcit.

26-4-1659: Soldats del regiment del Coronel Goffe demanen a Fleetwood el reintegrament dels Rump. Existeix una creixent agitació d'un retorn a la Confederació.

Comença un allau pamfletari en suport del restabliment del "Rump Parliament" i la "Bona Antiga Causa".

29-4-1659: John Cleveland mor.

1-5-1659: Comença una treva entre França i Espanya, que Anglaterra, com a combatent, també observa.

2-5-1659: John Lambert i altres destacats oficials de l'exèrcit es reuneixen amb els caps de l'anterior Rump, incloent Sir Henry Arthur Jr. i Vane Hesilrige, per negociar el restabliment del Rump. L'exèrcit exigeix indemnització per les seves accions i el pagament dels deutes de Richard Cromwell.

Ca. 4-5-1659: els caps l'exèrcit s'apleguen de nou amb els republicans, i anuncien llur voluntat de restablir el Rump.

5-5-1659: La decisió de restablir el "Long Parliament" purgat pel Protectorat és coneguda públicament.

6-5-1659: una declaració dels oficials de l'exèrcit, anuncien que el Rump ha estat convidat a retornar.

Un grup d'oficials i "Rumpers" es reuneixen a ca William Lenthall per instar-lo a ocupar el seu seient de nou com a orador. Tots els membres purgats dels "Commons" són convocats a participar en el Parlament a l'endemà.

7-5-1659: Acord provisional de pau que recull els preliminars signats a Lyon per Mazzarino i l'ambaixador hispànic, Antonio Pimentel de Prado feia mesos.

Restauració del "Rump Parliament". William Lenthall, en sentir que el Parlament torna a aplegar-se, s'afanya cap a la Cambra amb temps per a dur-hi 42 membres (alguns acabats d'alliberar de presó), en una processó a la Cambra.

Una vegada en el període de sessions, els Comuns ordenen llegir la declaració de l'exèrcit del 6 de maig, i elaborar una nova declaració de l'articulació dels principis de la "Commonwealth". Nomenament d'una Comissió transitòria, que inclou Hesilrige i Vane.

8-5-1659: Els diputats del ja restaurat Rump fan un dia de dejuni, i assisteixen a un sermó de John Owen.

9-5-1659: La sessió de la Cambra dels Comuns és

interrompuda per l'intent de William Prynne, Arthur Annesley, George Booth, i altres diputats de la Purga de Pride del 1648, per ocupar llurs escons.

John Lambert, John Desborough, James Berry, i Thomas Scot s'afigen a la nova Comissió de Seguretat en el Treball.

L'Assemblea nomena una comissió per examinar els ingressos del Govern.

10-5-1659: La Cambra nomena un comitè per examinar els casos de presos de consciència, per tal d'alliberar-los.

12-5-1659: John Lambert i altres oficials presenten petició al Parlament, que és rebut i llegit.

14-5-1659: El Parlament ordena el trencament del Segell de "Lord Protector", i l'eliminació de la insígnia del Protectorat de tots els llocs públics.

18-5-1659: Sir Henry Vane Jr informa al Comitè de Seguretat que ha rebut el testimoni de Sir William Lockhart a Dunquerc sobre que la guarnició roman-drien lleials al nou govern.

Una carta del General Monck i els seus oficials a Escòcia, llegida a la Cambra tot expressant la seva aprovació de la recent evolució dels esdeveniments, i insta els seus companys militars a sotmetre's a l'autoritat de la restauració.

25-5-1659: Richard Cromwell no té el suport ni del Parlament ni de l'Exèrcit i és obligat a dimitir, talment és la **fi del Protectorat**. Els "Commons" accepten la renúncia de Richard Cromwell, i reuneix una comissió per estudiar la creació d'una pensió per l'ex Protector.

D. 5-1659: El govern del Protectorat queda estroncat i, a través principalment del general John Lambert, es reinstaura el "Rump Parliament" anul·lat per Oliver Cromwell el 1653. Teòricament les Illes Britàniques són de nou sota un sistema confederal (Commonwealth) republicà, però en realitat no hi ha un lideratge clar sinó divisió entre diverses faccions, es troben enfonsades en el caos, la disciplina del "New Model Army" s'ha fet fonedissa quan no hi ha arribat la paga.



ANNA D'ÀUSTRIA, mare castellana de Louis XIV.

1659: Península Ibèrica i França:

Els francesos havien consolidat la conquesta de Roses, Olot, l'Urgell; asseguren Perpinyà i Puigcerdà, i arriben a conquerir Blanes i presentar batalla al pla de Barcelona, però a la tornada són derrotats pels catalans aixecats en sometent a Olot i Cam-

prodon, la qual cosa significa la suspensió de les hostilitats.

"Es estat lo Collsacabra frontera de Fransa y tostem los micalets de Fransa y Aspanya an cosejat per tota aquesta terra composant y matant..." (Joan Guàrdia del Corcó).

President de la Generalitat nº 102. Pau d'Àger. 1659-1662.

La Junta de Servei al regne valencià passa a anomenar-se Junta de Lleves.

Epidèmia de febres a Castelló. Utilitzen la Basílica de Santa Maria del Lledó (del 1375 i modificada el 1572), com a hospital per als malalts. Després serà completament reconstruïda.

Mor el Príncep Fernando Tomás.

Europa central, nord i oriental:

S'obre el Canal de la Mànega. El poder hispànic s'enfonsa a Europa i Madrid passa a dirigir-hi un poder militar secundari i en declivi.

Mor Giovanni Pesaro, "Dogo" (Duc) de Venècia, el succeeix Domenico Contarini.

Fi de l'ocupació francesa de Lorena.

El "Gran Elector" foragita els suecs de Prússia.

Plaga al sud-oest de Dinamarca, en algunes parts de Jutlàndia mor el 80% de la població.

Colònies:

Els quàquers són els primers colons europeus de l'illa de Nantucket.

El Parlament anglès aprova la primera Llei de Navegació que requereix que les mercaderies produïdes en les seves colònies d'Amèrica seran venudes a Anglaterra.

L'anglesa "East India Company" captura St. Helena a l'holandesa "Vereenigte Oostindisch Compagnie". Es tracta d'un punt molt estratègic per a donar la volta a Àfrica (llavors viatge obligat per anar a les Índies, perquè no hi havia Canal de Suez). La VOC ocupa la ciutat de Palembang a Sumatra. Els esclaus dels colons holandesos produeixen el primer vi sudafricà.

Els holandesos abandonen Fort Carolusborg, bastit pels suecs, a Costa del Cap a Ghana. L'ocupen els indígenes locals, els Fetu.

Port Royal, capital de la colònia anglesa de Jamaica, ha crescut ràpidament i ja té fort i 200 edificis entre habitatges, botigues i magatzems.

Mor l'explorador holandès Abel Janszoon Tasman.



AURANGJEB.

Àsia:

Aurangzeb o Aurngjeb, que havia ocupat el tron mogol del seu pare Xah Jehan, captura del seu germà Dara Xikoh després de la Batalla de Deorai. Aurangzeb té al seu germà, que pertanyia a una fosca secta sufí, decapitat per heretgia. Una llegenda afirma que Aurangzeb envia el cap embolicat de Xukoh com a regal a la cel·la de Lal Quiles ("Fort Vermell") a Delhi, on el seu pare roïm empresonat. Aurangzeb es corona a si mateix a Lal Quiles, i pren el títol d'*Al-Amgir* ("Conqueridor del Món").

El clergue xinès Xin Genpin comença a ensenyar Kempo al Japó.

Iang Guangxian, astrònom xinès, s'ofèn pel Calendari gregorià (científicament molt fonamentat) i comença a pressionar l'emperador perquè acabi amb el Catolicisme romà a Xina.

El rei Narai de Siam envaeix Birmània.

5-7-1659: Richard Cromwell rep l'ordre d'abandonar el Palau de Whitehall en 6 dies, i amb 2.000 lliures esterlines per a cobrir les despeses del seu trasllat a Hursley.

18 ó 20-7-1659: Naix a Perpinyà el pintor català Jacint Rigau-Ros i Serra †1743), que el presentaran afrancesat com a "Hyacinthe Rigaud".



TRACTAT DELS PIRINEUS: FELIPE IV I LOUIS XIV ESQUARTEREN CATALUNYA.

13-8 a 7-11-1659: **Tractat o Pau dels Pirineus:** En 24 conferències celebrades a l'illa dels Faisans (curs baix del riu Bidasoa), en una luxosa tenda decorada per Velázquez, posen fi a la guerra que mantenien Madrid i París des del 1635.

Els representants per les dues parts són Luis de Haro, per part hispànica i el cardenal Mazzarino, per la francesa. El comte de Peñaranda i Joan-Josep d'Àustria, partidaris de la tradició de Carles V, semblen haver estat els principals adversaris de negociar la cessió de Flandes a França, i aleshores opten per transpassar-li el nord del Principat de Catalunya. Es confirmen els negres presagis sobre la divisió del Principat que ja havia observat Josep Fontanella a Münster el 1643-45: el comtat del Rosselló (amb el Conflent, el Capcir i el Vallespir) i la meitat de la Cerdanya –l'Alta– passen a mans dels francesos a canvi d'abandonar llurs posicions (Roses i Cadaqués) al sud d'aquells territoris. Madrid prefereix mantenir Flandes (on perd Artois, Heunaut, Luxemburg i d'altres places) i recuperar alguns territoris a Itàlia abans de servir la unitat territorial del Principat, ja que vol afeblir-lo. En aquesta època, Perpinyà era la segona ciutat del país. Catalunya va poder conservar Llívia, sots pretext de que era una "vila" i no un "poble", donat que el tractat parla de pobles. La vila de Llívia es un record viu del desmembrament del Principat.

El passatge més famós del Tractat diu: "...que els Monts Pirineus que comunament han estat sempre tinguts per divisió de les Espanyes i les Gàl·lies,

sien d'ací endavant també la divisió...". Ferran Soldevila en comenta: "Per a dur a la pràctica aquest article calia doncs determinar quins eren els llocs del Conflent i la Cerdanya que havien de caure en poder de l'una o de l'altra corona. Per això calia (...) determinar quins eren els Monts Pirineus. De manera que aquells límits que "sempre" i "comunament" havien estat tinguts per límits d'Espanya i les Gàl·lies, no se sabia quins eren. Calia establir-los".

Declararen "frontera natural entre els dos regnes" els Pirineus, deixant de costat les institucions catalanes, les quals no van ser-ne oficialment informades fins les Corts de 1702.

El Tractat no serà mai ratificat per les institucions catalanes, de manera que queda com a il·legal per a Catalunya, ja que només les Corts catalanes podien decidir-ho, i encara no ho han fet, a més, les Corts catalanes sols en rebran comunicació oficial el 1702. L'absència de representants legals de Catalunya a l'elaboració i signatura del Tractat dels Pirineus, l'article 43 del qual és en si mateix una doble contrafecció de les constitucions catalanes: la renúncia de Felipe IV al Catalunya Nord ha de ser tinguda per vàlida per més que "*la separación indicada fuese contra las Constituciones del Principado de Cataluña y que (...) dicha separación no ha podido ser resuelta ni acordada sin el consentimiento expreso de los pueblos congregados en Estados Generales*". És a dir, infracció absoluta contra el parlamentarisme català.

El tractat especifica explícitament la restitució de nombroses places i llocs: del Conflent i Alta Cerdanya, ocupades aquells anys per hispànics, a França; i Comprodon, Olot i a voltes Solsona i Figueres, ocupades per francesos, a Felipe IV.

Els articles 42 i 43 del tractat signat per Mazarino i Luis de Haro disposen que el Rosselló i el Conflent, tret dels llocs del vessant meridional pirinenc, i la Cerdanya nord "*quedarían irrevocablemente y para siempre incorporados a la corona de Francia*". Tots dos primers ministres acorden que una comissió franco-hispànica procediria a la nova delimitació de la frontera segons les directrius esmentades.

Als art. 55 a 59 i el 112 parlen de la restitució de béns i dignitats als desposseïts per desafectes d'ambdues parts, amb la reserva d'unes "mesures de seguretat" per als dos reis, contra els qui "*no les fueran agradables*".

La Monarquia hispànica esquartera il·legalment, a esquenes del Parlament Català, el Nord de Catalunya i el cedeix a França, la qual es queda amb Rosselló, Vallespir, Conflent, Capcir, i mitja Cerdanya Nord (tret de la vila de Llívia).

També cedeix Artois, Heunaut, Luxemburg i d'altres places.

Acorden el matrimoni de la filla de Felip IV, Maria Teresa d'Àustria, amb Lluís XIV i queda establert que els casaments entre les famílies reials de França i Espanya **implica la renúncia a tot possible dret a les Corones hispàniques;** tanmateix –igual que s'esdevingué en el cas dels Trastàmars després de la Guerra dels Dos Peres i posterior tractat amb casori– aquest és l'origen del futur desastre successori, si bé acorden que els fills del matrimoni no tindran drets als regnes hispànics, acord que després se saltaran "a la torera", com solen fer sempre que els interessa.

Gran disgust per a Olimpia Mancini, amant de Louis XIV i neboda de Mazarino.

19-8-1659: Booth ocupa Chester

8-1659: Revolta monàrquica encapçalada per Sir George Booth a Gran Bretanya, fàcilment esclafada per Lambert a la Batalla del Pont de Nantwich. Però

palesa un creixent moviment popular cap a la reinstauració monàrquica.



Pagesa a la cuina, Brekelenham, 1659

22-8-1659: "La Carta de Lord Lambert a l'Honorable President del Parlament, referent a la victòria que Déu s'ha complagut donar a les Forces d'aquesta Commonwealth sobre els Rebels de Sir George Booth, a Cheshire. Llegit en el Parlament".

7-9-1659: Terrible i prodigiosa tempesta a Markfield a Leicestershire: pedres de calamarsa hi cauen en forma d'espases, punyals...

7-10-1659: Rembrandt dóna poder al seu fill Titus per actuar en "petits assumptes".

13-10-1659: L'exèrcit, menyscontent amb el "Rump", envolta Westminster i les Cambres del Parlament, i suspèn el Rump.

17-10-1659: Les notícies de la nova expulsió del Rump arriben al Gral. Monck, qui comanda l'exèrcit britànic a Escòcia.

20-10-1659: Amb un ferm control sobre les seves pròpies forces, Monck envia declaració condemnatòria a Londres

25-10-1659: Carta de Monck que condemna el cop, i exigeix restaurar el Rump.

28-29-10-1659: Comitè de comissions de seguretat de l'exèrcit, controlat per Lambert, per oposar-se a Monck

31-10-1659: Mort de John Bradshaw

3-11-1659: Monck decideix tractar-ho amb l'exèrcit, i envia emissaris a Londres.

7-11-1659: **Annexió del Rosselló i del Conflent a França** (Tractat dels Pirineus) Llívia: enclavament hispànic-català sorgit a Catalunya Nord amb l'aplicació del tractat dels Pirineus.

12-11-1659: El General Monck envia una carta a la Ciutat de Londres, en la qual expressa el seu suport a la Corporació en el conflicte amb el Comitè de Seguretat: "Dirigida (i lliurada al Lord i Major, Tribunal de Regidors, i Consell municipal de la ciutat de Londres: Convidar a ells i tots els veritables anglesos, per tal que li encomanen la tasca de la Redempció de les llibertats del poble d'Anglaterra.

15-11-1659: Més enllà de les seves funcions, els emissaris d'en Monck acorden a Londres un tractat de pau, la dispersió dels exèrcits de Monck i Lambert, i una reunió a Londres.

22-11-1659: Monck rep la notícia del suposat tractat de pau.

24-11-1659: Monck es nomena a si mateix Comandant en Cap de totes les forces armades, és a dir, intenta prendre el poder -durant menys d'un any. Durant aquest

període hi ha canvis constitucionals per a permetre la restauració monàrquica.

1-12-1659: Presentació de la "Petició dels aprenents" de Londres, exigint una nova elecció o bé la ratificació de la purga del Parlament

4-12-1659: Portsmouth queda sota control, amb l'ajuda de Hasilrige, i és forçat a declarar-se a favor del Rump.

5-12-1659: El Consell Comú de la junta militar es proclama en contra de la Petició dels Aprenents, amb el resultat d'un aldarull en què diversos aprenents són assassinats.

Finals-1659: Avalots a Londres contra l'Exèrcit, creixent sentiment monàrquic.

8-12-1659: Les forces de Monck arriben a Coldstream a la Tweed.

13-12-1659: La flota, comandada per Edward Montague, es declara pel Rump.

16-12-1659: Comença un bloqueig de la flota a Londres, amb el tancament de la desembocadura del Tàmesi.

20-12-1659: La corporació municipal de Londres declara que vol un nou parlament lliure, millor que una reedició del Rump.

24-12-1659: Unitats militars dels rodals de Londres donen suport al Rump, i marxen a Londres comandades per Lenthal, allí Lenthal rep les claus de la Cambra dels Comuns. A Londres arriben notícies d'un cop d'Estat a Irlanda a favor del Rump.

26-12-1659: Fi del control militar a Londres.

27-12-1659: Les forces de Lambert es desvien de Monck, i comencen a marxar a Londres per restablir l'ordre.

La ciutat de Londres envia William Home, l'"Swordbearer" de la Corporació, a Newcastle, per portar una carta a Monck (tècnicament, una resposta a la seva, de 12 de novembre) en favor d'un nou parlament lliure.

31-12-1659: La "Re-resurrecció" del Rump.

1659 i posteriors: A Puigcerdà l'exèrcit reial castellà, després de la guerra, desmantella una de les principals fortaleses de la línia nord, i deixarà Catalunya foradada, tal com es veurà als conflictes posteriors.

1659-1672: Període de relativa pau per a França, aprofitat per Louis IV i els seus hàbils ministres i administradors per a fomentar la indústria, l'expansió marítima, la construcció de vaixells, exèrcit i armada.



"Autoretrat" de Rembrandt, 1659.

Ciència:

Systema Saturnium, tractat d'en Christiaan Huygens, on proposa que l'anell de Saturn és sòlid, separat del planeta.

Kircher Athanasius publica una investigació sobre la causa de la pesta bubònica, però no continua per a proposar una teoria germinal de les malalties.

Mirza Alí escriu un tractat mèdic, probablement a l'Índia.

Naix el matemàtic francès Joseph Saurin.

Religió:

Naix el teòleg anglès Humphrey Hody (†1707).

Pintura:

Velazquez es nombrado *Hidalgo y Caballero de la Orden de Santiago*.

Naix el pintor venecià Sebastiano Ricci, l'holandès Adriaen van der Werff.

Mor el pintor anglès Robert Walker.

Arent d'Gelder és el possible últim alumne de Rembrandt a partir de 1659, tot i que pot haver entrat en l'estudi de l'artista en data tan tardana com 1662 a 1664.

Música:

Naix el compositor anglès Henry Purcell.

Literatura i llibres:

Naix el poeta anglès Richard Duke.

Mor el poeta anglès Sir John Denham.

Naix el traductor anglès Thomas Creech (†1700).

Obres escrites:

Aparició d'una obra de teatre de Molière, "*Les Précieuses Ridicules / Les senyorettes coentes*". És el seu primer gran èxit que el legitima en cercles lletraferits.

Nicolaus Avancini: *Pietas victrix sive Flavius Constantinus Magnus de Maxentio Tyranno vicotor*.

La Coquette Vengée, 1659. d'Anne Ninon de L'enclos (1620-1705) cortesana francesa de gran bellesa i enginy.

Jephtha, l'obra més destacada del dramaturg holandès Joost van den Vondel.

Nous llibres:

De Homine, de Thomas Hobbes.

Discourse on the Nature, Offices and Measures of Friendship, de Jeremy Taylor.

Publicació de "Paroimiografia", de James Howell. *Proverbs, or, Old Sayed Savves & Adages in English (or the Saxon Tounge) Italian, French and Spanish*.

John Dryden: *Heroic Stanzas*, commemorant la mort d'O. Cromwell.

Humphrey Moseley publica *The Last Remains of Sir John Suckling*.

Lucasta, edició pòstuma de Richard Lovelace.

Publicació de la novel·la heroica *Pharonnida*, de William Chamberlayne.

Magdalena Álvarez lidera els opositors al 'Corredor Mediterrani' ferroviari

Els eurodiputats espanyols a la comissió de Transports de la Unió Europea, 2 del PSOE (l'exministra de Foment Magdalena Álvarez i l'aragonesa Inés Ayala) i 1 del PP (Luis de Grandes, també aragonès) maldaran per evitar que l'Europarlament doni suport al corredor ferroviari de mercaderies pel mediterrani, o sigui, pel Principat i el País Valencià. Álvarez, responsable del caos de les infraestructures i de Rodalies al Principat de fa un any i mig, lidera el grup espanyol que defensa la connexió de l'Estat espanyol amb el francès per via ferroviària, pel tren de mercaderies que ha d'enllaçar Hamburg i Algesires, al sud espanyol, pel centre dels Pirineus, passant per Saragossa.

Tots tres eurodiputats tenen dret a vot en aquesta comissió, on també hi ha l'eurodiputada del PNB basc Izaskun

Bilbao, que s'oposa al traçat que defensen els parlamentaris espanyols per l'Aragó, que segons els estudis seria molt més lent, car i perjudicial pel medi ambient. Per a dur-lo a terme caldria, o bé foradar uns 50 quilòmetres de túnels, o fer pujar els combois fins als 1.500 metres d'altitud per superar el desnivell. Els eurodiputats espanyols però prefereixen aquest projecte perquè temen una major desespanyolització de l'economia catalana respecte de l'espanyola, així que optaran per no connectar els ports catalans amb Europa. A la comissió també hi ha 3 eurodiputats francesos, 2 de la UMP i 1 de l'ultradretà Front Nacional. Christine de Veyrac, de Tolosa de Llenguadoc (Occitània, sota sobirania francesa) probablement optarà pel traçat aragonès perquè afavoriria la seva regió. Cal veure què votaran, però



a la UE es dona per fet que l'Europarlament no donarà suport al Corredor ferroviari mediterrani, i es limitarà a reclamar la interconnexió ferroviària entre els estats espanyol i francès. La decisió final seria, per tant, del govern espanyol de torn. La decisió no és només clau pel trànsit ferroviari que hauria (o no) de creuar el Principat i el País Valencià, sinó que podria comportar un retard important en l'aplicació de l'ample de via comunitari al nostre país i a Euskal

Herria, de manera similar als retards del pas del TGV pel Principat i la interconnexió amb l'Estat francès. El TGV Madrid-Sevilla, en canvi, compleix enguany el seu 17è aniversari, mentre que el TGV Madrid-Barcelona es va inaugurar l'any passat.

El Corredor Mediterrani uniria els dos grans pols econòmics del sud de la UE, Barcelona i València, amb altres ports clau en el transport de mercaderies, unint-hi també els ports de Tarragona, Cartagena, Almeria, Algesires i Marsella. I és que actualment el transport de mercaderies per aquesta "ruta" amb camions frega el col·lapse, especialment per l'AP-7. El 90% de les mercaderies que viatgen d'una banda a l'altra del Pirineu ho fa per aquesta via, mentre que per la ferroviària el volum total és de menys del 8%.

El cas psiquiàtric del col·lapse caracteriològic dels catalanoparlants (I)

O mirar-te les coses del teu més pur deler
per terra trossejades,
i ajupir-te i refer-les amb eines ja esmus-
sades.

(...)
si ets capaç de forçar el teu cor
i els teus nervis i cada fibra
a servir el teu moment, ni que et sembli
que han mort

fa temps, i persistir, quan res en tu no
vibra

sinó la Voluntat que diu: "Aguanta fort!"

(...)
Si pots parlar a la gentalla i mantenir-te
noble.

anar amb reis —i no perdre l'aire sen-
zill del poble;

(...)
("Si...", J. Rudyard Kipling, 1865-1936,
escriptor anglo-indi).

No és vençut sinó aquell qui creu ser-
ho. (Fernando de Rojas).

1. Evolució històrica

Assolida l'alienació del sotmès per mitjà (bàsicament) de la coerció física, la tasca del colonitzador es concreta a mantenir aquest estat d'alienació i a convertir-lo en el seu (nou) estat "natural"; per això la colonització vol dir sempre la falsificació de la història, o fins i tot la seva anatemització. (Heinz Dietrich, *Emancipació i identitat d'Amèrica Llatina: 1492-1992*)

[...] el desconeixement de la pròpia història és una de les causes més radicals de l'afebliment de la consciència nacional catalana i de la seva lenta substitució per la consciència nacional espanyola. Els nostres ocupants ho saben perfectament i, per ço, és la primera cosa que han amagat, car són conscients que és allò que més els denuncia i més els posa en evidència. El factor històric és tant o més important que el factor lingüístic a l'hora de crear o de reconstruir una consciència nacional, donat que és la història la que més explica el per què de la identitat lingüística i col·lectiva d'un país.

(Catalunya, nou Estat europeu. Declaració de la Primera Convenció per la Independència Nacional)

La llengua i la història són els botins més preuats a l'hora de sotmetre un poble. (Àngel Guimerà)

Arnold Toynbee, el gran historiador britànic, entre moltes altres suggestives i documentades demostracions, afirmava que una col·lectivitat mai no ha sobreviscut més enllà de tres grans desfetes.

Després de cada gran derrota vénen

30 o 40 anys, tota una generació, d'intensa repressió militar, política, ideològica i lingüística, amb la consegüent amnèsia col·lectiva (oblit selectiu, en diuen els psicòlegs). La següent generació, allò que haurà après serà:

-Negativitat envers allò "inútil" i vençut, associat al patiment (autoodi).

-Receptivitat envers allò pragmàtic (colonització i "coentor").

Cada gran desfeta accelera la deserció lingüística i malmet la llengua indígena (patuesació progressiva). Primer són castellanitzades les grans urbs i després les viles, no us n'heu pas adonat?. Primer la llengua catalana perd paraules, després registres i connotacions, són introduïdes dins la conversa frases senceres en castellà, etc. Al final és un catanyol tan immund i lleig que les futures generacions preferiran -davant les complicacions entre llengua catalana escrita i parlada i davant l'omnipresent standard castellà (o francès), parlar sols i directament en foraster.

Sols amb una resistència de caire místic (inevitablement lligada a una cosmovisió d'arrel essencialment espiritual-religiosa, de martiri, com ara la basca) i amb una conscient i sistemàtica planificació geoestratègica, psicopolítico-militar, hom pot fer el procés reversible, a través d'una recuperació de la malmesa i psiquiàtritzada cosmovisió del poble colonitzat, constantment pressionat per la guerra psicològica de l'Estat colonitzador. Si els dirigents anticolonials manquen de tremp per a ficar el dit al fons de les ferides i no s'arrisquen a desinfectar-les, el cicle es reproduirà i, amb el temps, sofriran una nova desfeta greu, fins al col·lapse definitiu, car aquells que ignoren la pròpia història es troben damnats a repetir-la. Per ço no hi ha pitjor presagi que un catalanisme pelaperes, professionalitzat, cagadubtes, elitista i guanyapremis com el que ara ocupa totes les parcel·les visibles, amb la tolerància interessada del poder colonial.

La nova estratègia militar (dels "imperis") passarà per regular, controlar i manipular els mitjans de comunicació. (Alvin Toffler, científic nord-americà de Prospectiva)

2. Caracteriologia colonial del "nacionalista" català

L'esporguïda psicologia d'esclau vençut ha dut els catalans a recular sota el recer d'indrets tancats i *ghettos*, segons llur típic tarannà secular, racionalista i acadèmicista, interessadament tolerat pel

poder colonial que es veia incapaç (per raons econòmiques o polítiques) de rematar el genocidi.

Durant el franquisme, mentre el basquisme s'estengué socialment gràcies a un enfocament religiós-militar; el catalanisme, secular i cultural, s'afeblí relativament. Mentre el basquisme no dubtà a sacrificar-se, a anar als barris immigrants a explicar-los basquisme en castellà i a afiliar-los en sindicats abertzales..., les elits catalanistes, sovint "gauche divine", miraren aquests esforços amb el menyspreu de la rabosa pel bagot de raïm: «On he cregut que jo no arribava, no he volgut que ningú hi arribés.» Així, aquelles elits es recloueren, generalment, en la llibertat de càtedra, en l'erudició de temes secundaris, perifèrics i autoexculpatoris, en l'egolatria de milers d'incansables guanyapremis i "animadors culturals", i en polítics de curta volada i d'interessos creats. Tot plegat desfermà un procés de clientelisme/capelles/personalismes, o sia d'eixorques divisions i enfrontaments per qüestions irrelevants nacionalment, i de gran miopia i esclerosi política i nacional. Evidentment que no sols no feren sinó que impediren que uns altres fessin.

Així, la base social "nacionalista" quedà reclosa bàsicament fora de les grans urbs i dins el món cultural (ensenyament). Allò més decisiu (ciutats i *mass mèdia*) quedà fatalment en mans de forces corrosivament desnacionalitzadores.

Ni els homenatges i diades rituals, ni les solemníssimes declaracions institucionals de paper banyat, ni els discursos de teòrics drets i alts principis, ni els premis ni els concursos, ni el culte a personalitats nostrades (Fabra i Fuster, sobretot) no foren capaços de redreçar una dinàmica d'espanyolització abassegadora. Ara bé, les nostres elits, tot això no s'ho miren pas amb tant de pessimisme, car elles viuen prou bé en llur *ghetto* còmode, egòlatra i ben sufragat.

Abans dels anys 90 encara hi havia moviments de certa volada, més enllà del control culturalista, com ara La Crida o el Grup en Defensa de la Llengua. El que ara hi queda, però, són ja sols grupscles marginals, per anacrònics i rutinaris en llur espasmòdic radicalisme, que encara vivien en la Guerra Freda. Així, entre una gran majoria de catalanistes epicuris i volterians que no es plantejaven geoestratègies sòlides, sinó sols "anar fent" (les retòriques insolvents de capelletes i carreres polítiques: llurs fets expliquen llurs silencis calculats i llurs sabotatges) i unes minories -quasi tot jovent- amb uns enfocaments dramàticament desfasats i cruelment criminal-

itzats; per l'endemig d'aquests sectors hi ha dissortadament ben poc del que era d'exigir: un teixit cívic, activista, no-violent, interclassista i desacomplexadament polititzat, sense la porta falsa del culturalisme fàcil.

Una mostra significativa i alhora patètica de l'academicisme eixorci miop que ens nega és que, després de veure, durant 30 anys de transfranquisme, com l'espanyolisme més barrut, incívic i goebbèlià esquartera el País Valencià de sa comunitat lingüística natural, amb tota mena de manipulacions barroeres i cíniques i de mentides psicòpates, i fins i tot amb alguns crims polítics (Grau, Bustos, Agulló), encara hom fa de trist Hamlet a l'hora de donar suport a un fantàstic i imprescindible aliat potencial del catalanisme front al lerrouxisme: l'ascendent independentisme andalús, tant lingüístico-cultural com polític, front a l'espanyolisme que també l'escanya, en expropiar-lo i espanyolitzar llurs trets distintius (flamenc, parla, història, etc.). Tot embolcallat amb pseudoraons d'un academicisme estantís i bizantí, tipus si el castellà i l'andalús són o deixen de ser la mateixa llengua i nació. Mentre "ellos" tenen moltes més armes i les fan servir totes indistintament per anorrear-nos, les nostres benpagades elits no volen ni fer ús de les que tenim més a mà, no sé si per no fer enfadar l'amo madrileny o per no tacar-se els pantalons de diumenge. Hom comprèn allò que Jesús digué dels fariseus: que ni feien ni deixaven fer. I també que els turcs prenguessin Constantinoble mentre els academicistes teòlegs, estruços de la realitat, discutien quin sexe tenien els àngels. Is'explica com els jueus no volien abandonar llurs joies i emigrar del III Reich a "la boja aventura" de ser pioners a Palestina, fins que quan volgueren, ja no van pas poder.

Hom parla de la "fatiga nacionalista catalana", una esclerosi de vellesa ideològica. I és que, a còpia de damnar a l'ostracisme la gent més entusiasta i dinàmica, de voler controlar-ho tot burocràticament per interessos curts i sovint mesquins, s'ha fet del catalanisme un moviment lleganyós.

L'entusiasta sempre venç l'apàtic. No és pas la força del braç, ni les armes, sinó la força de l'ànima que ateny la victòria (Johan G. Fichte)

3. La reacció vital segons Toynbee

Els Països Catalans i en particular el País Valencià es troben en una situació

de decadència parcial o situació de decadència parcial o aguda que ens cal entendre. Fer-ne un bon diagnòstic és vital per a trobar-hi cap remei.

3.1. Els dilemes de la decadència: conducta i sentiment.

Arnold J. Toynbee, mestre de Batista i Roca, descriu ben agudament els dilemes de la decadència ("Estudio de la Historia", Alianza Editorial).

En una nació conquerida, mancada d'una autoritat legal i central, o sia, acèfala quant a Estat i en altres aspectes, els connacionals es troben a mercè de les maniobres de l'autoritat legalitzada (estrangera), la qual maldrà per alienar i despersonalitzar la nació esclava.

El cisma en les ànimes d'una societat en desintegració es presenta sota una multiplicitat de formes (...) cadascuna d'aquestes formes isolades d'acció tendeix a dividir-se en un parell de variacions o substituïts mútuament antitètics (=contraris) i antipatètics (=excloents, que es repel·leixen), en què la resposta a una incitació es polaritza en dues alternatives: la una la passiva i l'altra activa, però cap d'elles no és creadora. Una tria entre decurs actiu i passiu és la única llibertat que es deixa a una ànima que ha perdut l'oportunitat (no pas la capacitat, és clar) de l'acció creadora en haver de desplegar un paper dins la *tragèdia de la desintegració social*. A mesura que el procés de desintegració és dut avant, les tries alternatives tendeixen a la *rigidesa progressiva* en llurs limitacions, a l'*extremisme* en llurs divergències i a *ser més important en llurs conseqüències...* (negatives).

Segons Toynbee, allò que infon vitalitat i diversitat a les societats i civilitzacions són les religions superiors -el cristianisme sobretot-, que forneixen vitalitat i riquesa de sacrificis i microsolidaritat. Expropiades tals religions pel poder estranger (via estrangerització amb aculturació), també la saba espiritual va minvant, sobretot a les elits conscients de la nació oprimida, les quals es debaten entre dilemes inviàbles i infructuosos, mancats de l'*élan* (alè) de creativitat, derivat del sacrifici (aprenentatge a través de l'assimilació positiva i creativa del sofriment i la paciència) i de l'amor.

3.1.1. Conducta personal.

D'entrada, hi ha un parell de models de *conducta personal* que son substituïts alternatius de l'exercici de la facultat creadora. Ambdós són temptatives d'autoexpressió: la *passiva* rau en l'*abandó* ("acràteia"), que l'ànima "es deixa anar", en creure que, si allibera els seus apetits i aversions espontanis (en el fons induïts per la situació colonial), "viurà segons la natura" i rebrà automàticament d'aqueixa misteriosa divinitat el valuós do de la creativitat

que ha tingut consciència de perdre.

Aquesta creativitat es deriva del poder de la "gràcia", perdut l'estat de "gràcia", les coses surten tortes. La "acràteia" pren, sobretot a la Catalunya sud, el camí del mínim esforç: la castellanització, i l'espanyolisme ambiental i passiu, car identifiquen "natural" amb normal, ço és, allò fomentat des del poder (foraster). Esquerrans, eco-alte natus... hi caben.

L'alternativa activa és un esforç d'autocontrol (*egràteia*) en què l'ànima *es fa càrrec d'ella mateixa* i tracta de disciplinar les *seves passions naturals* en la creença contrària.

L'*egràteia* és un enfocament mecanicista, racionalista i intel·lectualista, filosòfic, i per tant elitista, deslligat dels destinataris naturals als quals voldria i hauria d'adreçar-se. El nacionalisme academicista en seria el típic exponent.

3.1.2. Conducta social.

També hi ha un parell de maneres de *captivament social* substituïts alternatius d'aquella mímesis (=còpia) de les personalitats creadores (...) temptatives d'eixir de les fileres d'una formació que socialment ja no rutlla. La temptativa passiva de sortir-se'n d'aquest punt mort social adopta la forma de la deserció... el *desertor* abandona les fileres en la fútil esperança de salvar-se tot deixant enganats els seus camarades.

A ca nostra, aquesta *deserció* és pròpiament la desnacionalització (acastellanament, descentrament i espanyolisme). La "acràteia" sol ésser esquerrana, la "deserció" és dretana.

Hi ha una forma, alternativa de plantar cara a la mateixa prova; hom pot dir-ne *martiri*. En essència, el *martir* és un soldat qui abandona la formació per pròpia iniciativa, en un *moviment* cap avant per anar més enllà de les exigències del deure acara la mort per la defensa d'un ideal.

El martiri vol contrarestar el dèficit creat per la deserció. La gent fa temps satiritzada pels nostres panxacontents con a "almogàvers", o els qui fins i tot han arriscat sa vida per la nostra terra, podrien entrar en aquesta categoria.

El parell *deserció/martiri* és el ple compliment vital del parell *acràteia/egràteia*, més embrionari i mental: és el desenvolupament *heavy*, en moments de crisi, dels plantejaments *light* en èpoques més benignes.

3.1.3. Sentiment personal.

En el plànol del sentiment, podem observar primer dues formes de *sentiment personal* que són reaccions alternatives a una *inversió del moviment d'élan* en què sembla revelar-se la *natura del creixement*. Tots dos sentiments reflecteixen una penosa consciència de girar l'esquena a les forces del mal, que han pres l'ofensiva i establert llur pre-

domini.

L'expressió passiva d'aquesta consciència d'una desfeta moral, continua i progressiva és un sentit d'anar a la deriva. L'ànima derrotada queda postrada per la *percepció del seu fracàs a dominar el seu medi*, arriba a creure que l'univers i l'ànima són en mans d'un *poder tan irracional com invencible...* Fortuna, *tikhé*. Fatalitat, *anàgke*...

3.1.4. Sentiment social.

També cal observar dues formes de *sentiment social*...: un sentit que és contrapartida subjectiva de la diferenciació de les civilitzacions en creixement (...) En el llenguatge, literatura i art hi ha un sentit de la *promiscuïtat*, manifestada en la circulació d'una *lingua franca*, *Koiné* (el castellà, l'anglès)...en la filosofia i en la religió es produeix el sincretisme. És la resposta passiva.

Els *ciudadanos del mundo* (pseudo-cosmopolitisme per alienació o aculturació), l'europeisme, etc...en són un exemple.

La (resposta) activa adopta la pèrdua d'un estil de vida local i efímer com una crida per a adoptar-ne un altre d'universal i *etern*...

El jacobinisme o l'espanyolisme són una versió pètria i heavy, activa, del mestissatge -més passiu -adés esmentat.

3.2. Els dilemes de la decadència: les reaccions vitals.

En tercer lloc, si passem al plànol de la vida, hi trobarem de bell nou dos parells de reaccions dissemblants... variacions del mateix moviment únic: una transferència dels camps d'acció *del macrocosmos al microcosmos*...

En un parell, el temperament de les reaccions és *violent*:

-reacció *passiva*: arcaisme.

-reacció *activa*: futurisme.

En l'altre parell, *mansoi*:

-reacció *passiva*: desapegament.

-reacció *activa*: transfiguració.

L'arcaisme rau a les actituds i ideologies reaccionàries o nostàlgiques estructurades de manera militant. El futurisme són les utopies socials col·lectivistes.

El desapegament és el menefotisme socialment eixorc o l'escapisme super-espiritualista també bàsicament eixorc. La transfiguració és la combinació d'espiritualitat amb acció social i/o cultural transformadora: és la creativitat cercada, l'alè d'en Bergson, el Sant Grial de les civilitzacions, la gràcia, el bressol religiós de les civilitzacions naixents i ascendents.

Arcaisme i futurisme malden per

substituir amb una mera transferència en el temps (...), l'esforç per a viure en el microcosmos en lloc del macrocosmos és abandonat per la persecució d'una *utopia* que ha de ser assolida -si hom suposa que de debò pot esdevenir-se en la vida real -sense cap incitació per a plantar cara a l'ardu canvi del clima espiritual...

3.2.1. L'arcaisme i el futurisme.

L'arcaisme (*és*)...una reversió de la mímesis de les personalitats creadores contemporànies devers una dels avant passats de la tribu: és a dir, una caiguda del moviment dinàmic de la civilització a la condició estàtica on cal veure ara la humanitat primitiva (...), una d'aquelles temptatives d'interrompre forçadament un canvi (...). Semblantment podem definir el futurisme com al rebuig de tota mímesis (...). (Els uns i els altres), en cercar llurs opcions *fàcils* (...) queden condemnats al desenllaç violent, perquè intenten una fita contrària a l'ordre de la natura. La recerca de la vida interior, per dura que pugui ser, no constitueix cap impossibilitat, però és *intrínsecament impossible* desfer-se del present cap al passat o cap al futur. Les utopies arcaiques i futuristes són literalment *utopies*: són *enlloc*. Aquestes dues coartades seductores són inabastables, i l'únic i segur efecte de llançar-s'hi és *enterbolir aigües mitjançant una violència que no hi aporta cap solució*...

Arcaismes són els integrismes religiosos i polítics, els feixismes, els nacionalismes ètnico-romàntics. Durant el nostre s. XIX el carlisme i l'integrisme catòlic foren els nostres més típics arcaismes. Ara tenim l'integrisme islàmic i d'altres religions, també un integrisme catòlic més modern i dissimulat. A ca nostra, dins el nacionalisme català, han tendit vers l'arcaisme els grups de tall romàntic, ètnic, purista, militarista o dretà (o no-esquerrà), altrament més aviat escassos, ja que l'arcaisme es dona molt més entre nacions amb Estat fort darrere que no pas entre nacions sens Estat perquè brosta del fonamentalisme religiós. De fet, sense mística, no hi ha independentisme pur, i sense integrisme religiós no hi ha mística (que n'és una mena de rèplica creativa). I la mística es troba generalment més polaritzada cap a les capes socials extremes: més altes i baixes, mentre que el nacionalisme català és de capes mitges, que són l'essència de l'antimística (el botiguer, l'Oncle Oleguer). CiU n'és una plasmació política, d'aquesta realitat sociocultural.

Els futurismes prototípics són l'anarquisme i el marxisme. Futuristes són Catalunya Lliure, Maulets, PSAN, PUA, AUP/MDT, etc. i, en menor mesura, ERC-JERC, IU-IC, i potser BNV, PSM, etc. Probablement fou Valentí Almirall el més destacat precursor modern d'aquesta escola dins el nacionalisme català.

(continuarà)



Tercer Congrés Catalanista Bloc de l'àmbit de Política

“Ja sabem el *què*; debatem el *com*”

Sovint hom té la sensació que quan es parla del llibre en català, es tracta com si estiguéssim en una situació normalitzada on les lleis del mercat ja regulen l'espai que ha d'ocupar. És cert que al voltant del llibre en català s'ha creat una indústria que crea llocs de treball i que té lògicament objectius mercantils com qualsevol altre empresa, però això no vol dir que tingui una situació normal respecte el llibre en castellà. Les dades ens ofereixen un panorama real poc encoratjador. Així estan les coses, segons l'enquesta d'Hàbits de Lectura i Compra de Llibres a Catalunya, tan sols 1 de cada 5 lectors de Catalunya llegeix habitualment en català. En termes futbolístics podríem dir que perdem per golejada, per 5 a 1. I més preocupant encara és que si analitzem l'evolució de les dades que ens ofereix l'enquesta no s'observa cap millora en aquesta proporció, ans al contrari.

Millorar l'índex del nombre de lectors habituals en català ha de ser l'objectiu dels editors en llengua catalana i de l'administració. No conec, en aquest sentit, les dades del País Valencià i de les Illes, ja que l'esmentada enquesta no les analitza, però tot indica que són encara pitjors.

Per on s'ha d'actuar per procurar que el nombre de lectors en català augmenti? Hi ha diferents actuacions a fer i en diferents camps. El primer és la visualització del llibre en el mercat. Un estudi realitzat per l'Associació d'Editors en Llengua Catalana analitza les dificultats que té el llibre en català per tenir espais visibles en el punt de venda.

Habitualment, a les llibreries independents és el lloc on es tracta millor el llibre en llengua catalana però tenim grans problemes de visualització en les cadenes de llibreries i en els grans magatzems, llocs on segons l'Enquesta d'Hàbits de Lectura cada cop tenen un percentatge de venda més gran de llibres.

Si s'analitza només en termes mercantils i com que hi ha un major nombre de vendes de llibres en castellà (recordem el 5 a 1), aquests lògicament tenen més rotació i des del punt de vista econòmic són més rendibles pels establiments. Per tant, cal crear polítiques de discriminació positiva pel llibre en català que incentivin la seva visualització en el mercat.

A més a més, s'editen en la nostra llengua aproximadament 8.000 títols de llibres de no text que han de competir per tenir un espai en les llibreries amb els més de 50.000 que s'editen en castel-

là, que a més en tenir tirades i expectatives de vendes superiors, porten campanyes de màrqueting amb més mitjans. Amb això arribem a una segona qüestió, és necessari també idear actuacions de màrqueting pels llibres en català. Cal dir en aquest sentit que des de fa dos anys l'ICIC ha iniciat una línia d'ajuts a la promoció del llibre.

Un altre dels punts que impedeix que la xifra de lectors pugui augmentar és que falta oferta de llibres en català. Sovint he sentit que un dels problemes del món del llibre és que s'edita massa i que això col·lapsa les llibreries; no ho negaré, però m'agrada també dir sempre que no és precisament el llibre en català qui crea aquest col·lapse ja que per una banda el nombre de llibres en llengua catalana per cada 1.000 habitants, en l'àrea geogràfica de parla catalana, no arriba al 1 per 1.000, percentatge que és superat en el cas del llibre en castellà, i per l'altra perquè segons l'estudi del comerç interior del llibre a l'Estat espanyol, mentre que el nombre de títols en castellà el darrer any va tenir un increment d'un 2,8%, en català el nombre de títols que es van editar el 2007 respecte el 2006 va tenir un descens del 2,1%, cosa que ja va ocórrer també el 2006 respecte el 2005.

Falta doncs oferta ja que hi ha matèries com l'assaig, les guies de turisme, la informàtica, els llibres tècnics, els de mascotes, els de bricolatge, els de jardineria, etc. on és impossible o gairebé impossible de trobar llibres editats en la nostra llengua. És necessari una política que detecti en quines línies no hi ha llibres en català i que n'incentivi la seva edició.

I, finalment, en el cas de les traduccions ens trobem les dificultats que té el català per poder vendre el llibre al mateix preu del castellà. La traducció d'una obra costa el mateix fer-la en català que en castellà, però en el moment d'editar-la la repercussió per exemplar és molt menor en castellà, que té un tiratge superior, que en català i això fa que el llibre en llengua castellana pugui sortir al mercat amb un millor preu.

Són necessàries doncs polítiques d'ajuda que puguin permetre que les traduccions en català no es trobin en el mercat en inferioritat de condicions. En definitiva, el llibre en català, com un element més de la nostra cultura, necessita polítiques de discriminació positiva fetes sense complexos d'altra manera tindrà un futur complicat

Barcelona, desembre 2008

Àmbit de llengua i cultura

Comunicació:

Que necessita el llibre en català?

Autor: Sr. Jordi Ferré

Bona acollida de la campanya per la normalització lingüística als restaurants de Formentera

La iniciativa va engegar motors l'any passat al conjunt de les Illes

Consell Insular de Formentera

La Conselleria d'Educació i Cultura del Consell de Formentera ha anunciat que la campanya "Ara és la teva" que promou la Direcció General de Política Lingüística illenca, que cerca normalitzar l'ús del català als comerços, ha tingut molt bona acollida a l'illa de Formentera. La iniciativa, que va començar l'any passat, aposta per impulsar la normalització lingüística a la restauració, perquè és "un dels sectors claus a la societat illenca, i la pràctica del català en els seus establiments pot esdevenir-se un sím-

bol de qualitat i de modernitat de l'empresa".

La proposta ha tingut molt bona acollida en el sector. S'han editat fullets informatius per als comerços, editats en català i en onze altres llengües: alemany, anglès, castellà, àrab, búlgar,

francès, polonès, portuguès, romanès, rus i xinès. Ara a més a més s'han editat lots de senyalització en català, com ara triangles de Taula reservada, cartells d'Obert i Tancat, adhesius per als lavabos, o d'Es permet o No es permet fumar.



El Consell formenterí ha destacat la importància de fomentar aquesta mena de propostes per incrementar les "actituds positives" cap a la llengua catalana, i per augmentar-ne l'ús.

Consell de Govern Acord per subvencionar amb 40.000 euros el manteniment i la digitalització de l'hemeroteca de la l'Associació de Premsa Forana de Mallorca

El Consell de Govern ha aprovat avui, a proposta de la Conselleria d'Educació i Cultura, la concessió d'una subvenció singular de 40.226 euros a l'Associació de Premsa Forana de Mallorca per a la digitalització i manteniment de l'hemeroteca de l'entitat i per a altres projectes de difusió i foment de l'ús de la llengua catalana durant l'any 2009.

L'associació, nascuda el 1980, és l'única que aglutina els mitjans de comunicació forans de Mallorca i que disposa d'una hemeroteca que recull totes les publicacions fetes per les revistes associades durant els darrers vint-i-vuit anys.

L'aportació de la Conselleria s'emmarca dins les previsions de la Llei de Normalització Lingüística, que estableix que els poders públics de la Comunitat Autònoma donaran suport econòmic als mitjans de comunicació que emprin la llengua catalana de forma habitual.

Ni independent ni imparcial

Sembla que aviat el PSOE i el PP, servint-se dels magistrats del Tribunal Constitucional que ells mateixos nomenen, decidiran quina és l'autonomia que tenen els catalans sota l'actual règim democràtic. Sovint s'imputa al PP haver dut l'Estatut referendat pel poble català a un Tribunal que no és ni imparcial ni independent, posant així en risc de trencament un pacte entre Catalunya i Espanya que és el fonament de l'actual Constitució. Aquesta idea del pacte és interessant però falsa, perquè a Espanya ningú no ha acceptat mai que Catalunya sigui una altra cosa que una part seva, part d'una nació espanyola sobirana i indivisible, i el tot no pacta amb la part. Enlloc la Constitució recull aquesta concepció pactista, que només té circulació a Catalunya, i de la mateixa manera que, com diuen els espanyols, la part no pacta amb el tot, ja és hora que els catalans assumeixin la realitat: per pactar calen dues parts, i la part espanyola ni assumeix ser una part, ni accepta que Catalunya sigui l'altra part. Ben clar ho deixa la mateixa composició del Tribunal Constitucional, nomenat íntegrament per institucions espanyoles i sense cap capacitat decisòria de les catalanes: quatre magistrats els nomena el Congrés, quatre el Senat, dos el CGPJ, i dos el govern espanyol de torn. Arreu calen majories reforçades, i sempre s'han repartit els nomenaments entre PSOE i PP a la par, excepte els que li toquen al govern espanyol, que són els que fan majoria.

Com tothom sap, tots dos partits s'han esmerçat a nomenar gent fidel i fiable, sota el principi que entre els que han estat nomenats per fer el que se n'espera, i els que fan el que se n'espera per tal de ser nomenats, gairebé no calgui donar instruccions. Han estat nomenats caps provincials de Falange, antics càrrecs de la dictadura, líders sindicals de la judicatura, i parlamentaris que després jutjaven constitucionalment les lleis que ells mateixos havien aprovat o refusat. Sempre hi havia, però, una majoria socialista o popular, i el predomini de qui tenia majoria, excepte ara: per efecte de la sobtada victòria socialista el 2004, l'actual Tri-

bunal Constitucional té sis magistrats nomenats pel PSOE i sis nomenats pel PP. Com alguns vam preveure a temps, no han sabut gestionar l'empat, i com a equips grapalluts han intentar guanyar no pels arguments, raonaments i convencent, cosa que fóra inèdita al TC espanyol, sinó de la única manera que saben, expulsant membres de l'equip contrari; mitjançant recusacions en cadena que van fer servir els mateixos arguments per decidir que sí i per decidir que no, van fer expulsar un dels socialistes, i es va donar l'episodi deliciós de veure els recusats decidint sobre la seva pròpia recusació, punxades policials del telèfon de la presidenta, defuncions sobtades i canvis legals per prorrogar nomenaments caducats. El resultat de tota aquesta farsa sinistra ha estat el manteniment de l'empat, que la sentència no es fes amb majoria del PP, i que no es comencés de debò a fer el que al TC anomenen treballar fins després de les eleccions del 2008.

Per entendre les claus de tot el procés cal no oblidar que segons la Constitució espanyola no es pot modificar ni derogar l'Estatut de Catalunya sense que els catalans ho aprovin en referèndum, cosa que ara el TC incomplirà derogant-ne alguns articles, però que l'any 2006 no es va gosar incomplir: no calia, perquè el govern espanyol socialista, un cop perdut el suport del PP, necessitava llavors el suport de CiU, d'ERC, o de tots dos, per tal de guanyar el referèndum, i per això va incloure a l'Estatut les normes imprescindibles per obtenir-lo, amb el benentès que després s'encarregaria de carregar-se-les al TC, per obra del recurs del PP i, per si de cas el retirava, del recurs del PSOE, presentat pel Defensor del Pueblo. No en va tenir prou amb el recurs del PP, perquè potser aquest partit l'hauria retirat si això hagués estat la condició per tenir els vots de CiU per formar govern, en cas que hagués guanyat les eleccions del 2008.

Amb tots dos recursos, el del PP-polícia dolent i el del PSOE-polícia bo, els socialistes espanyols i catalans jugaven sobre segur, i podien incloure a l'Estatut el mínim imprescindible per assegurar-se el suport de CiU

i ERC per al referèndum. Va fallar ERC per la rebel·lió de les bases, però tant era i és, perquè passat el referèndum ve l'hora de la realitat: l'acord PSOE-PP per arranar l'Estatut, tancar definitivament l'autonomia catalana i degradar-la a descentralització administrativa, consagrar que no hi ha més nació que l'espanyola, única sobirana, i que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya no és més que una declaració d'intencions que no obliga ni vincula jurídicament ni el govern ni el Parlament espanyols, i que està subordinat no solament a la Constitució sinó a qualsevol norma espanyola, sigui llei de les Corts, sigui decret o ordre ministerial, perquè, en paraules del representant del govern espanyol socialista davant el TC, "solo podrá desplegarse, ejercerse o tener eficacia real en la medida que respete o no sobrepase las limitaciones establecidas o que vengan a establecerse por la legislación del Estado".

Aquesta és la part de la sentència anomenada interpretativa o castració química, consistent a buidar l'Estatut, fer-li dir el contrari del que diu, i subordinar-lo en tot i per tot, ara i per sempre, als capricis espanyols de cada temporada i cada partit, sigui el PSOE o sigui el PP. Cap dels dos, però, en té prou, també volen la castració clàssica i sangonosa, que mostri als catalans qui mana aquí, qui és l'amo, que posi els catalans al lloc que els pertoca a l'Espanya democràtica: ajupir-se, pagar i obeir. No calia tant, però el nacionalisme espanyol furiós dels magistrats socialistes i populars no pot estar-se'n, és l'efecte inevitable de nomenar rucs, n'obtenes més coces de les necessàries. S'anul·laran parts substancials de l'Estatut, sembla que tota la justícia, les vegueries, el règim local, l'equiparació de les llengües espanyola i catalana, i tot el que els plagui en l'actual orgia desfermada al TC, on tothom competeix per demostrar qui és més espanyol, cosa absolutament normal i lloable, perquè això és el que són tots els magistrats, espanyols, i és la seva obligació defensar els interessos espanyols, no els catalans. Hi ha, però, un problema jurídic: segons la Constitució no poden derogar

articles de l'Estatut sense referèndum dels catalans, però ho faran. Com demostrar millor que són els amos que incomplint la seva pròpia Constitució?

[extret de http://www.avui.cat/cat/noticies/2009/08/ni_independent_ni_imparcial_68247.php]

Darrerament hom ha parlat prou de la implicació de Google amb l'espionatge dels governs. Per ex., Google s'ha avingut amb el Govern xinès a censurar tota mena de continguts.

És d'imaginar que Madrid, que sempre remou cel i terra per fotre'ns, ja tindrà acords amb Google.

El reconeixement d'edicions nacionals de googles és cada cop més discriminatòria. Acaba d'aparèixer una edició palestina del famós cercador: <http://www.google.ps/>

I jo em pregunto: per què Palestina sí i Catalunya no? Fa mig segle, els àrabs de Palestina no tenien cap sentiment nacional propi, es tenien per àrabs i res més; només en les darreres dècades s'hi ha anat covant un sentiment nacional propi, àrabopalestinià. És a dir, que la nació àrabopalestina, si de cas, té poques dècades de vida. I ja tenen una edició pròpia de Google, sense haver neces-

sitat ni proclamar la independència. Per contra, Catalunya, nació mil·lenària com poques, amb segles de lluites per la independència (i més segles encara d'història independent) no hi és; nosaltres no tenim Google. M'agradaria saber quina és la política que segueix Google per reconèixer una edició pròpia, nacional. No la tenim els catalans, ni la tenen els bascos, els escocesos... ni la tenen moltes altres nacions sense estats, nacions molt antigues, i a vegades independents en el passat. Nosaltres no en tenim, de Google; Palestina sí. **Tot plegat, i pensant malament, em fa tenir la sensació que l'únic que mou a Google a fer una edició Palestina és l'odi contra els jueus. Si lluites contra els jueus, te posen el Google; si lluites contra Espanya, la Xina o Gran Bretanya, no te posen el Google.** Aquesta és la única explicació que li trobo a tot aquest tèrbol assumpte, si n' existeix cap altra, m'agradaria conèixer-la.

L'altre dia vaig mirar un documental de Yahoo Xina. Per culpa d'aquest portal, hi ha gent a la presó, car obre els correus de la gent i els ofereix a la policia xinesa, va eixir un noi condemnat a 10 anys de presó només per parlar malament del govern xinès en un correu privat.

Alfons López Tena

Podran prohibir

La consulta a Arenys, però qui podrà prohibir-te que a les properes eleccions el teu VOT digui vull la INDEPENDENCIA? Tu i sols Tu i el rentat del cervell i prou!!!, per a que no ho facis, segurament, segurament t'amençaran que et sortirà un grà al nas, i com sempre els creuràs!!!

Jo us acuso.-
SAVIS, CATEDRÀTICS, MESTRES
METGES, etc. etc De ser TOTS,
TOTS uns atrassats mentals
DESPERTEU!!! ESPAVILEU!!!

Josep Casalta Casesnoves

Qui sembra...

És adient no caure en la provocació ni la ràbia con-
duïda davant una crítica gratuïta. Jorge Valdano,
“director general del mejor club del siglo XXI” -és
a dir, el Reial Madrid-, ha encès tots els flaixos dels aparadors
públics del patetisme amb unes declaracions que aparent-
ment freguen el neoimperialisme espanyol. Tot però, respon
a la dissimulada ‘barcelonitis’ que fa setmanes sobrevola la
Cibeles com un núvol negre enganxós que no vol desaparèixer.
Valdano, se’t veuen les gomes de la careta. L’argentí ha
deixat anar, entre d’altres, perles com “mentre el Barça mira
de Catalunya cap endins, el Madrid ho fa d’Espanya cap
enfora”. Molta lírica per res. Just en el moment més glob-
al, no tan sols del Barça, sinó de l’esport en general, Val-
dano es tanca de mires. No cal que parlem de gires nord-
americanes, l’stage a Anglaterra, la venta de samarretes a
tot el món, l’obertura de centres XICS per l’Àfrica, l’acord
amb Unicef, la presència a la seu de les Nacions Unides,
jugadors de múltiples nacionalitats en diferents esports, una
web en català, castellà, anglès, coreà, àrab, xinès i japonès,
penyes a tot el món, i així una llista inacabable. El que sobra
comentar és l’habitual -i per això ja gens sorprenent- pedan-
teria blanca. “El Madrid mira de España hacia afuera...”.
Se’ns inflen les galtes a punt d’esclafir a riure...

“Aquí serà difícil que algun jugador diga ‘Viva el Real Madrid y viva la Comunidad de Madrid!’”, referint-se al clàssic ‘Visca el Barça i Visca Catalunya’. Sí, és clar. Té tota la raó Valdano. I? Què vol dir amb això? Per alguna cosa a Madrid no diuen el que diu Valdano i a Barcelona, en canvi, sí. Com quan el Nàstic va pujar a Primera -‘Visca el Nàstic i Visca Catalunya’-, o quan qualsevol equip català d’hoquei patins guanya un títol -‘Visca el Vic i visca Catalunya’-, o quan Marc Coma guanya el Dakar - ‘Visca Avià i Visca Catalunya’. Per citar només 3 exemples. Sí, senyor Valdano. A Catalunya cridem això. I què passa? Per alguna cosa ho farem així. O comencem a parlar d’història? I de sentiments?



N’hi ha més. Valdano també s’ha ficat amb l’Església, ha recordat Milito i s’ha referit al ‘Wenger de España’ -és Pellegrini, curiosa forma de justificar el fitxatge fracassat del francès. Però atenció, perquè Valdano no és beneït. I a més, Valdano coneix perfectament la realitat catalana respecte l’espanyola. És evident que Valdano para una trampa i en aquestes situacions, el més prudent és no caure-hi. Una altra cosa, i això és cert, és callar davant una ofensa tant barroera i provocativa. Però no ens alarmem més del compte. Fredament, pensem. Què ha guanyat ja el Barça aquest any? La Supercopa d’Espanya. Què més pot guanyar ben aviat? La Supercopa d’Europa. Quin és el mèrit actual del Barça? El triplet, un joc que enamora, presència brutal de la pedrera i un entrenador de casa, bo i intel·ligent, a més d’un club que presumeix de catalanisme. Què pot afegir el Madrid a tot això? Res. ‘No hace falta decir nada más’.

Montenegro: Lliçons d’independentisme

Les conseqüències palpables de la plena sobirania

Només fa tres anys i escaig que els mon-
tenegrins van votar a favor de la inde-
pendència del seu país respecte de l’E-
stat de Sèrbia i Montenegro, el darrer reducte
que quedava de l’antic estat de Iugoslàvia,
després del conflicte dels 90 als Balcans. En aque-
st temps, les conseqüències de la independèn-
cia montenegrina han estat i continuen essent
impactants: el PIB de Montenegro ha crescut un
84%, l’atur ha caigut 22 punts percentuals (del
32% al 10%) i el sou mitjà ha passat de 232
euros a 465 euros, o el que és el mateix, s’ha
doblat. Les millores per a la vida dels ciutadans
de Montenegro han estat tan espectaculars que
fins i tot la minoria d’origen serbi, que al referèn-
dum de la primavera de 2006 va votar en con-
tra de la independència, ara hi votaria a favor.
Aleshores la independència va obtenir el suport
del 55.5% dels montenegrins; ara, un cop con-
statats els beneficis de la independència, la xifra
seria molt més alta.

Ho confirmava el cap de l’oposició i líder
del Partit Socialista del Poble de Montenegro,
el proserbi Srdan Milic, que aleshores va fer cam-
panya pel “no” a la independència respecte de
Sèrbia: “és difícilíssim estar en contra de la inde-
pendència si es té en compte el que hem guanyat
tenint un Estat propi”. Per això ha promès que
si a les properes eleccions legislatives el seu partit
assoleix la presidència de Montenegro i ell
esdevé el primer ministre del país, no abolirà la
independència ni legislarà per tornar a unir-se
a l’actual República de Sèrbia. Uns 200.000 dels
habitants de Montenegro són o es consideren
serbis, aproximadament el 30% del total de
700.000 habitants, la majoria dels quals va votar
al seu dia contra la secessió, però que ara canvi-
varia sense dubtar-ho el sentit del seu vot.

Això desmunta un dels mites de l’unionisme,
la teòrica controvèrsia que es viuria al país després
d’un triomf independentista en un referèndum
d’autodeterminació, amb successius referèn-
dums en poc temps per determinar si l’opció
independentista “encara” és la majoritària. Com
constata el cas montenegrí, a qui ha tastat el gust
de la llibertat i els beneficis de la no-dependèn-
cia, ja no li valen altres opcions. El sentiment
unionista respecte l’antic Estat decreix expo-
nencialment després del referèndum, mentre els
partidaris de la independència es disparen per a
no baixar, després d’observar-ne els enormes
beneficis per al país a tots els nivells.

La millora de la situació econòmica de Mon-



tenegro també ha comportat que hagi deixat de
dependre de les inversions procedents de Sèr-
bia i Rússia. Les inversions foranes s’han mul-
tiplicat, especialment les d’Alemanya i Àustria,
però també procedents d’Hongria, del Regne Unit
o d’Irlanda. Montenegro cerca ara l’adhesió a
la Unió Europea, quelcom que segons Miodrag
Vukovic, president de la comissió d’Exteriors
del Parlament montenegrí, ja haurien assolit si
la independència de Sèrbia s’hagués produït cap
a l’any 2000 enlloc de sis anys després.

En contra seva hi juguen encara la corrupció i
el crim organitzat, rèmores d’èpoques anteriors.
Malgrat haver-se reduït d’ençà de l’assoliment
de la plena sobirania, encara representen un llast
important. El president montenegrí, Milo
Djukanovic, duu 20 anys al càrrec, des que al
1990 va guanyar les eleccions quan Montene-
gro encara era una república dins l’antiga
Iugoslàvia. De fet la seva família és la propie-
tària del principal banc del país, el Prva Banka,
on el govern hi ha invertit grans quantitats de
diners per evitar-ne la fallida, arran de la crisi
econòmica mundial.

Vukovic, des de la seva cadira parlamen-
tària, ho admet, i ho atribueix als reduïts sous
que encara es cobren a Montenegro. Ell mateix
cobra només 850 euros com a diputat, i un poli-
cia cobra poc més de 300 euros mensuals. Men-
trestant un lloguer voreja els 400 euros. La
situació ha millorat moltíssim (sous duplicats
en tres anys), però encara resta lluny de ser l’òp-
tima pel que fa als sous, ja que el país venia
d’una situació de dependència total dels sub-
sidis i de les inversions russes i sèrbies. Mal-
grat això, el creixement vertiginós de l’econo-
mia montenegrina d’ençà de la independència
fa preveure als empresaris -montenegrins i for-
nissos- que en poc menys d’una dècada la pros-
peritat econòmica serà un punt comú de la majo-
ria dels montenegrins.

Llegeix i subscriu-te a

L'ESTEL

la revista dels empresaris

Tel. 971 85 85 80

¿Vols deixar
de beure?

PODEM

AJUDAR-TE

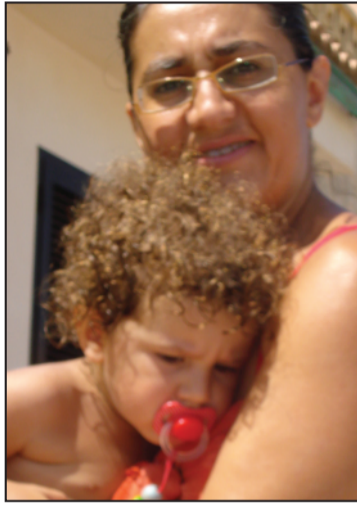
Tel: 616 08 88 83

Alcohòlics Anònims

SON SERRA DE MARINA



Fa 29 anys que en Gaspar Frontera regenta el Restaurant Frontera al carrer Joan Frontera, 20 de Son Serra. Son pare, en Joan Frontera va comprar aquest restaurant fa 50 anys. El menú val 7'50. A la carta se menja per una quinzena d'eurós. Reservau 971 854 248



Fa 55 anys que na Coloma Bonnin va construir una casa al carrer Joan Frontera, 91 B a son Serra. A la foto amb el seu filllet. Viuen a la Garriga prop de Barcelona. 667 412 428

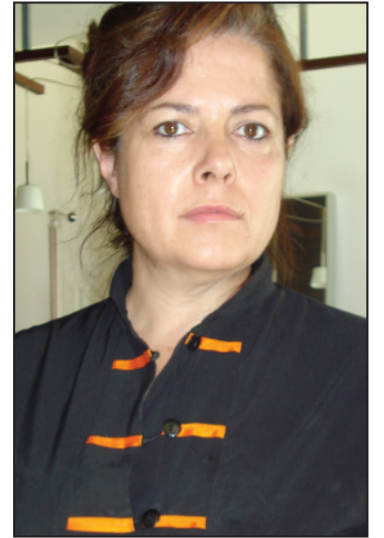


Fa 32 anys que en Rafel Maimó i na Coloma Bonnin tenen en xalet al carrer Fra Juniper Serra, 171 a Son Serra. Actualment hi viuen tot l'any. 971 854 013

CAMPOS



Fa 6 anys que n' Antoni Garcia ven el cupó de l'ONCE a Campos i a Sa Ràpida. 697 518 177



Fa 22 anys que na Geronia Mascaró de can Manacor regenta la perruqueria ONES a la Ronda de Catalunya, 25 B de Campos. 871 859 599

PORTO PETRO



Fa un any que n' Andreu Rigo de s'Alqueria ha obert la Cafeteria "Mañana" al Passeig del Port, 52 de Porto Petro. Despatxa les hamburgueses i els entrepans. 971 659 927



Fa 2 anys que en Josep Hidalgo regenta al Restaurant Marítim al Caló des Moix de Porto Petro. Se menja a la carta per una vintena d'eurós. 971 658 050



Fa 20 anys que na Joana Torres regenta l'Estetica Torres, actualment al carrer Llebeig, 53 de Campos: tractaments, massatges, depilació laser... 971 652 713



Fa 4 mesos que en Pere Barceló ha obert la botiga d'articles de pesca esportiva a La Ronda, 36 de Campos. 871 859 020

CALA D'OR



Fa un quart de segle que n' Emília Perez regenta la Perruqueria Emília al carrer d'en Toni Costa, 34 de Cala d'Or. 686 782 348



Fa 20 anys que en Miquel Maimó, a qui veiem amb el seu fill Biel, fa manteniment de piscines i jardins. El trobareu a www.miquel-maimo.com 971 842 306

Diada de Mallorca

El programa inclou l'obertura definitiva de la finca de Raixa

El dia 12 de setembre se celebra la Diada de Mallorca en commemoració del jurament pel rei Jaume II de les "Franqueses i privilegis del Regne de Mallorca". L'extens programa d'actes de la Diada comença el 3 de setembre i es prolonga fins el dia 20 amb tot un seguit d'actes esportius, lúdics, culturals i educatius que se celebren a quinze municipis de l'illa.

Els actes institucionals del 12 de setembre se celebraran a la seu del Consell de Mallorca al matí i al Teatre Principal al capvespre on es lliuraran els guardons de fill predilecte i de fill adoptiu, les medalles d'or i els Premis Jaume II. Entre els guardons, destaquen el nomenament de l'arxiduc Lluís Salvador d'Àustria com a fill adoptiu, per l'estimació i la difusió

del paisatge de la serra de Tramuntana, i el del compositor i pianista Jaume Mas Porcel, referent de la nostra cultura al segle XX, com a fill predilecte. Així mateix, s'atorgaran els Premis Jaume II als medalistes mallorquins en els Jocs Paralímpics de Pequín de l'any 2008, Alejandro Sánchez Palomero, Jesús Collado Alar-

cón, Esther Morales Fernández i Xavier Torres Ramis, i la medalla d'or per a l'entitat sense ànim de lucre Amics del Poble Saharaui.

També son remarcables el "Recital Antològic" de Raimon, divendres 11 de setembre, per commemorar els 50 anys de la nova cançó, la Diada de Mallorca de Vela Llatina del diumenge 6 de setembre i les jornades de portes obertes a la possessió de Raixa a partir del dissabte 5 de setembre.

El programa complet d'actes emmarcats en la Diada es pot consultar a la web del Consell de Mallorca.

Nota de la Redacció: Aquests dies penjau la bandera de les 4 barres al balcó.



Semblances Català Anglès

A Tele-Madrid i d'altres fan campanyes, cada estiu, sobre els "pobrecitos turistas que vienen a Cataluña y lo ven todo en catalán y no entienden nada", ja ho sabem, tones i tones de demagògia i manipulació racista.

Doncs bé, això és una gran mentida respecte a idiomes que, com el francès, l'italià, el romanès, són prou més semblants al català que no pas al castellà. Però és que en la lingua franca actual, l'anglès, tenim les mateixes. Cal dir alt i clar que els raris són ells, els imperials:

Semblances català - anglès i dissemblances envers el castellà.

De vegades l'anglès i el català de socarrel (el que he sentit de la meua àvia, per ex.) o també l'antic o el culte, tenen sorprenents coincidències, i no sols per mots solts semblants al català i molt distints al castellà, entre els quals en podem trobar un munt: generalment són coincidències vinculades amb l'occità i el francès per raons històriques, d'altres són cultismes grecolatins, d'altres són a causa del sistema lingüístic castellà, prou divergent i més evolucionat autísticament -influït per l'àrab i el basc, a diferència de les llengües europees occidentals- i alguns altres simple casualitat.

A tall d'exemple, vet ací un llistat de noms semblants entre català i anglès i que divergeixen prou del castellà: "acaçar, perseguir" (to chase-perseguir), "adreça" (address-direcció, domicilio), "advocat" (advocate, lawyer-abogado), "afaiçonar" (to fashion-dar forma), "albercoc" (apricot-albaricoque), "almoïna" (alms-limosna), "al·lotjar" (to lodge-alojar), "ambaixador" (ambassador-embajador), "aprofitar" (to profit-aprovechar), "aprovar" (to approve-aprobar), "arc" (arc, arch-arco), "areng, arengada" (herring-arenque), "arnès" (harness-jaez), "arracada" (earring-pendiente), "assassí" (assassin-asesino), "assegurança" (insurance-seguro), "as/semblar-se" (to resemble, to look like-parecerse), "assemblea" (assembly-asamblea), "atènyer" (to attain-conseguir), "ban (ban-bando, prohibició oficial), "bandejar, apartar, descartar, proscriure (to banish, to discard-proscribir, desterrar, descartar), "bandit" (bandit-bandido), "bang" (bang-pam), "basquet, cistella" (basket-cesta, canasta), "biscuit" (biscuit-bizcocho), "blau" (blue-azul), "blasme" (blame-vituperio, culpa), "braçalet" (bracelet-brazaletes), "bramar" (to bray-rebuznar), "brou" (broth-caldo), "buf" (puff-jadeo, soplido), "bústia postal, apartat" (postal box, letter box-apartado), "carlota, pastanaga" (carrot-zanahoria), "cercar, buscar" (to search for, to look for-buscar), "cim" (summit-cúspide, cumbre, pico), "cendra, caliu" (cinder-ceniza, brasas), "cercle" (circle-

círculo), "cisell" (chisel-cinzel), "conquesta" (conquest-conquista), "contra, comarca" (country-comarca), "corredor" (corridor-pasillo), "cotó" (cotton-algodón), "cranc" (crab, crayfish-cangrejo), "crossa" (crutch-muleta), "crosta" (crust-costra), "cua" (queue-cola), "cura" (care-cuidado), "cursa" (course-carrera), "crucifix" (crucifix, rood-crucifijo), "cucut" (cuckoo-cuclillo), "covard" (coward-cobarde), "damnar, condemnar" (to damn-condenar), "data" (date-fecha), "deslliurar" (to deliver-librar), "desenvolupament, desplegament" (desarrollo-desarrollo), "desprendre" (to spend-gastar), "dinar, menjar principal" (dinner-comida principal), "eixida" (exit, issue-salida), "elm, casc" (helmet-yelmo, casco), "encoratjar" (to encourage-animar), "endins" (inside-adentro), "enginyer" (engineer-engeniero), "esbiaixat" (biased sesgado), "escuma" (scum-espuma), "escurar" (to scour-fregar), "esquirol" (squirrel-ardilla), "estel, estrella" (star-estrella), "estandard" (standard, banner-estandarte), "estómac" (stomach-estómag), "estranger, foraster" (stranger, foreign, foreigner-extranjero), "estruç" (ostrich-avestruz), "excel·lent" (excellent-excelente, sobresaliente), "exemple" (example-ejemplo), "fada" (fairy-hada), "fat" (fate-hado), "feble, dèbil" (feeble, weak-débil), "femella" (female-hembra), "fenoll, fonoll" (fennel-hinojo), "fervent" (fervent-fervente), "figa" (fig-higo), "flama" (flame-llama), "floc" (flake-copo), "focus" (focus-foco), "força" (force, Strength, power-fuerza), "font-ana" (fountain-fuente), "forquilla" (fork-tenedor), "ganivet" (knife-cuchillo), "glaç, gel" (glace, ice-hielo), "glop" (gulp-trago), "graelles, graella" (grill-parrilla), "grec" (Greek-griego), "gros, gras" (gross, fat, big-gordo), "guaitar" (to watch-vigilar), "guatlla" (quail, codorniz), "Guillem" (William, Guillermo), "herba" (herb-yerba), "here-tatge, herència" (heritage-herencia, heredad), "hereu" (heir-heredero), "hesitar, dubtar" (to hesitate-dudar), "joia, alegria" (joy-alegría), "julep, xarop" (julep-jarabe, poción), "llangor, defalliment" (languor-desfallecimiento), "llanterna, fanal" (lantern-linterna), "llard" (lard-manteca, grasa animal), "llatzeret, llebroseria" (lazaret-leprosería), "llentilla" (lentil-lenteja), "llepar" (to lap-lamer), "lleure" (leisure-tiempo libre), "llevar" en valencià (to leave-quit), "manta" (many-mucho, muchos, mucha, muchas), "mantell" (mantle-manto), "matalàs" (mattress-colchón), "meravella" (marvel, wonder-maravilla), "mercaderies" (merchandise, goods-mercancías), "mercat" (market-mercado), "mestressa, madona, na" (mistress-señora, doña), "mesura, mida" (measure, size-medida), "miracle" (miracle-milagro), "miratge" (mirage-espejis-

mo), "mirall, espill" (mirror-espejo), "molsa" (moss-musgo), "moltó" (mutton, sheep-carnero), "monstruós" (monstrous-mostroso), "murmuri" (murmur, mutter-murmullo), "musar, perdre el temps, estar distret" (to muse-perder el tiempo, estar distraído), "musell" (muzzle, snout-hocico), "nacre" (nacre-nácar), "nas" (nose-nariz), "net" (neat, clean-limpio), "nit" (night-noche), "noi, xic, minyó" (boy, lad-chico, mozo), "nyam" (yam-ñame), "oncle" (uncle-tío), "ostatge" (ostage-rehén), "pagès" (peasant-campesino, rústico), "panteixar" (to pant-jadear), "paradís" (paradise-paraiso), "peix" (fish-peiz), "perill" (peril-peligro), "perir" (to perish-perecer), "pilot" (pile-montón), "pixar" (to piss, mear), "plany, lament" (plaint, lament-lamento), "pledejar, al·legar" (to plead-pleitear, alegar), "poetessa" (poetess-poetisa), "(carn de) porc" (pork-cerdo), "pot" (pot-tarro, bote), "pregar, orar" (to pray-rezar, orar), "provar" (to prove-probar), "pruna" (plum-ciruelo), "pruna (seca)" (prune-ciruelo seco), "punxó" (punch-pegada, puñetazo, punzón), "punir, castigar" (to punish-castigar), "qualitat" (quality-calidad), "quantitat" (quantity-cantidad), "risc" (risk-riesgo), "Roger" (Roger-Rogelio), "romani" (rosemary-romero), "rostit" (roast-asado), "setge" (siege-sitio), "signatura, firma" (signature-firma), "sípia" (xiphias-jibia, sepia), "si us plau" (please-por favor), "socs, esclops" (clogs-zuecos), "sòl" (soil-suelo), "sampo, atabalat" (numb-aturdido, entumecido), "sopar, menjar lleuger" (supper-cena, comida frugal), "(donar) suport" (to support-apoyar), "tasca" (task-tarea), "tastar, fer gust" (to taste-gustar, probar), "taula" (table-mesa), "timó, farigola" (thyme-tomillo), "tonyina" (tunny-atún), "udolar, ulular" (to ululate-aullar), "uixer" (usher-ujier), "vailet" (valet, ajudant de cambra-mozo, ayudante de cámara), "vàlua, valor" (value-valor), "vassall" (vassal-vasallo), "venjança, revenja" (vengeance, revenge-venganza), "vellut" (velvet-terciopelo), "ver, veritable" (veritable, true-verdadero), "vespre" (evening-atardecer, anochecer*1), "vespres" (vespers-visperas), "vexar" (to vex-vejar), "xarop" (syrup-jarabe) i prou d'altres.

No hi faig esment dels que coincideixen per diferir dels mots castellans acabats en -e i -o, com ara "absent", "angle", "marc", "mèrit", "lícit", "militant", "modest", "vehicle", "bronze", "bulb", "cigar", "clarinet", "herald", "heroic", "circuit", "possible", etc perquè fos una llista massa llarga. Ni tampoc dels mots de l'estil "alfabet" (alphabet-alfabeto), "ampli" (ample-amplio), "extraordinari" (extraordinary-extraordinario), "monstruós" (monstrous-mostroso), "proverbi" (proverb-proverbio), "prejudici" (prejudice-prejuicio),

"prestigi" (prestige-prestigio), "príncep" (prince-príncipe), "purgatori" (purgatory-purgatorio), "tricycle" (tricycle-triciclo), "tronc" (trunk-tronco), "tulipa" (tulip-tulipán), "tsar" (tzar-zar), "veterinari, menescal" (veterinary-veterinario), "vicari" (vicar-vicario), "vici" (vice-vicio), etc.

També tenim els dies de la setmana, que en les grans llengües europees tenen dessinència significant "dia" (-day en anglès, -tag en alemany, -di en italià i francès...) mentre que en català el "di-" és prefixe (com en occità), i en castellà no hi ha prefixe ni dessinència. Així: Monday, Montag, lundi, dilluns, lunes.

Algunes paraules canvien un tant de significat, així, el joc infantil "sambori" ve de l'anglès "jamboree" (=aplec, festa popular); "almoïna" se sembla a "alimony" (paga per a aliments); "bacó" (=cadell del porc, porcell) se sembla a "bacon" (=cansalada de porc); en anglès diuen "to ramble" a "ramblejar, rondar, passejar" ("rambla", en català és el llit eixut d'un riu o rierol); o l'anglès "cap" (=gorra) sembla relacionat amb "cap" (=testa) o "capell" (en anglès "hat"). O "to turn" que recorda a "tornar" però que vol dir "girar, tombar". "Pitcher" que recorda el nostre "pitxer" en realitat vol dir "càntir", però deu tenir també un origen comú (en basc, per cert, és exactament igual que en català: "pitxer"). "To gorge" vol dir "engolir, empassar" i és semblant al nostre mot "gorja" (=gola). O d'altres tenen equivalença exacta català-anglès mentre que el castellà ha d'emprar-hi un verb doble, com ara "manllevar" (to borrow-pedir prestat) o una expressió doble, com "aviram" (poultry-aves de corral). Mentre que "bessó" i "twin" tenen l'arrel al nombre dos, el castellà utilitza "gemelo" i "mellizo", sense arrel numèrica.

En l'Edat Mitjana el català tenia molts més mots semblants a l'anglès que no pas ara, com ara "delit" per "delícia" (delight-delicia), "desert" (deserted-abandonado), "folia" per "bogeria" (folly, madness, insanity-locura), "gai" per "alegre, joiós" (gay-alegre), "llong" per "llarg" (long-largo), "article+més" per "la major part de" (the most-la majoria)*2, "oblivió" per "oblit" (oblivion-olvido), "plaça" en el sentit de lloc (place-lugar), "pus" (encara usat a Mallorca) per "més" (plus-more-más), "raor" -documentat almenys fins al s. XVI per "maquineta d'afaitar" (razor-maquinilla), "re/membrar" per "recordar" (to remember-recordar) o molts altres que encara que alguns són oficials, de fet, han caigut en desús en la llengua parlada majoritària actual (excepte algunes comarques o dites), així "apropar, atansar" (to approach-acercar), "argent viu, mercuri" (quicksilver, mercury-

mercurio), “arranjar, arreglar” (to arrange-arreglar), “avantatge” (advantage-ventaja), “lletra-carta” (letter-carta), “requesta, prec, sol·licitud” (request-solicitud, requerimiento, ruego, demanda), “requestar” (to request-solicitar, pedir), etc. En queden expressions, com ara “a mitja requesta” (lloc a mig omplir, escoltada a Nules, Plana Baixa com a “a mitja recresta”).

Aquestes sovintejades coincidències de vocabulari provenen sens dubte de la gran relació amb la Gascunya veïna ocupada pels normands (sovint anglesos), si bé la progressiva castellanització del català va anul·lant-les progressivament. Durant uns segles (s. XI-XV) bona part de França i Anglaterra van estar unides sota un mateix rei normand. Els normands eren escandinaus afrancesats que havien conquerit Anglaterra. També controlaven Gascunya i els soldats anglesos anaven i venien per França a causa de les guerres entre els francesos i els normands. I és a Gascunya (on parl(av)en un occità de base bascona), veïna de Catalunya, on es donà la interacció català-anglès a través dels gascons i normands. Els soldats anglesos que tornaven a Anglaterra hi duïen mots francesos i gascons (occitans), molts dels quals eren manlevats o relacionats estretament amb el català.

De fet, la democràcia estamental (Parlament), apareguda a Catalunya a través de les Treves de Déu de l'Abat Oliba és pocs anys anterior al parlamentarisme normand (anglès) i, el mot anglès “Parliament” és probable que vin-

gui del català “Parlament” a través del normand francès. Com a contrapartida, “botifler” ve de “Beauty flower” (referit a la flor de lis borbònica) o “jaqueta” (=americana) de “jacket”.

És patètic que a TV3 treguessin en una sèrie una dona catalana ploriquejant a una andalusa (en castellà) dient que “hasta tasca que para vosotros es para pasarlo bién, en catalán significa tarea, ya ves...”. Exactament, com “task” en anglès o “tâche” en francès, perquè som europeus i hauríem de conèixer millor els nostres referents culturals i anímics europeus.

També paga la pena de fer esment de la bàsica coincidència entre “s-ss-c” entre el català i l'anglès.

O, com ara expressions com ara “que vindrà, m'ha dit que” o “se n'ha quedat sense” són maneres prou paregudes a les que sol utilitzar l'anglès les preposicions, etc., és a dir, amb molta llibertat i creativitat.

Igualment és una mica més coincident amb l'anglès-i divergent front al castellà- el sistema clàssic català de dir les hores. O l'expressió “vegades+mot temporal”, com ara: “dues vegades el dia” (twice a day) que el castellà forma amb la preposició “por” (tres veces por día), si bé l'anglès també fa servir “per” (twice per day).

En algunes comarques catalanes, com ara l'Empordà, és corrent en el català tradicional, preguntar al final amb “fa?” i “no fa?”, és a dir, exactament igual que

en anglès “does it?” i “doesn't it?”.

Un cas molt sorprenent pel que té d'identitat extrema, i a més en una forma/construcció verbal, és:

L'imperatiu de 1^a i 3^a persona: una forma genuïna en català.

Cada vegada escolt més, sobretot la gent jove de ciutats, usar i abusar de la construcció «anar+ infinitiu» que, a part de ser usualment un calc de castellà, té el problema afegit de poder-se confondre amb el nostre passat perfecte perifràstic, com ara: «vaig a estudiar» / vaig estudiar (=estudif) «vaig a ajudar» / vaig ajudar (=ajudí) «vaig a oir» / vaig oir (=oí), etc.

Quan pens en el parlar de la meua àvia i en el de la gent gran de Castelló, m'adon que no s'expressaven pas així, ans deien: Deixa'm estudiar, deixa'm ajudar, deixa'm oir, etc.

O sia, la mateixa construcció que l'imperatiu és en anglès: deixa'm ajudar-te... (let me help you), deixa'm dir-li... (let me tell him...), deixeu-nos dir... (let us tell...), deixeu-nos oir... (let us hear...), deixeu-los marxar (let them go away), deixa'ns cantar (let us sing), deixeu-me pensar (let me think), deixeu-la explicar-se (let her explain herself)

Aquesta forma, a més, ens ofereix l'avantatge d'unes connotacions més tolerants i educades que les formes castellanitzades o més semblants a les castellanès: «que marxin» / deixeu-los marxar, «que s'expliqui» / deixeu-la explicar-se, etc.

Ara bé, «anar a+ infinitiu» no accepta pas sempre de ser substituït per aquest imperatiu genuï, de vegades poc adient o massa forçat. En tals casos podem usar formes futures simples o les perífrasis estar a punt de (o el seu equivalent més clàssic cuidar) o voler en present o condicional, o encara altres solucions semblants. «vaig a estudiar»: deixa'm estudiar, estic a punt de (ficar-me a) estudiar, vull estudiar, voldria estudiar, estudiaria (ara), etc.

En cada ocasió podem triar la forma més adient al cas, sense rigideses. Caure en la rigidesa i les solucions estereotipades (l'“entesos?” de la TV3) vol dir que ens manquen els recursos creatius genuïns per a enfortir i fer reviscolar la contaminada llengua catalana que parlen, sobretot, els joves urbans i, massa sovint també, professors de català i “nacionalistes”, especialment al País Valencià.

No estic pas afirmant que totes les construccions d'“anar a+ infinitiu” sien incorrectes, però sí que moltes ho són en major o menor mesura, a més de cacafòniques.

Cal reintroduir amb força aquest esmorteït i creatiu imperatiu.

*1 El castellà no té un equivalent exacte en salutacions al nostre “Bon vespre” (=good evening, bonne soirée, buona sera, guten Abend...), de nou veiem com ha evolucionat independentment, fora d'un context pròpiament europeu.

*2 Ausiàs March: “Quan les més gents festegen prop los focs...”

L'oblidada contribució catalana a la conquesta castellana de la península Ibèrica

La participació dels catalans en les conquestes d'Amèrica i de les Canàries, empreses que, amb el temps, van servir per acréixer les possessions de la corona de Castella, són, com ja sabreu si seguiu la nostra web, dos dels temes fonamentals a l'hora de parlar de l'apropiació de la història catalana i la seva reelaboració

Hi ha, encara un altre capítol del nostre passat que, de la mateixa manera però més discretament, ha quedat, oportunament, arraconat al fons del bagul de la historiografia oficial. Es tracta de la contribució catalana, sovint imprescindible i gairebé sempre decisiva, a la conquesta de territoris musulmans de la península Ibèrica que van passar a formar part del regne de Castella. Aquesta participació, en la qual va jugar un paper destacadíssim la marina catalana, és va fer, moltes vegades sense contrapartides i amb un respecte escrupolós i unilateral de compromisos, escrits o no, que avui ens sembla d'una innocència francament incomprendible.

Tal vegada, un repàs exhaustiu dels fets ens podria dur a la conclusió que, sense l'esforç dels catalans, avui estaríem parlant d'una història molt diferent. No es tracta d'elaborar inútils ucronies, es tracta de posar cada cosa i cadascú al seu lloc en la necessària reconstrucció de la nostra història, en la línia empresa per l'historiador Ferran Soldevila, com a element indispensable de la nostra recuperació nacional.

Com a primer tast, us presentem una llista -que no vol ser exhaustiva- d'alguns episodis que palesen la importància de l'esmentada contribució i que, en properes edicions de la nostra web, anirem ampliant i aprofundint.

1147, Ramon Berenguer IV lidera una flota combinada catalana, genovesa i pisana que conquereix Almeria.

1212 Victòria dels exèrcits cristians sobre els musulmans en la decisiva batalla de les Navas de Tolosa en què té un protagonisme especial el rei català Pere I que va veure la seva fama encara més engrandida gràcies a la conquesta



de la ciutat d'Úbeda.

Regnat de Jaume I: suport incondicional d'aquest rei i dels seus fills al seu gendre el rei castellà Alfons X, al qual més d'un cop van haver de treure-li les castanyes del foc davant dels musulmans perquè la seva incompetència política no tingués greus repercussions territorials.

Cessió del regne de Múrcia a Castella.

1294 Guzman el Bueno és assetjat a Tarifa. La llegenda explica que, per obligar-lo a capitular, els assetjants amenaçaren amb matar el seu fill i ell els va llençar el seu punyal perquè el fessin servir per executar-lo. El setge s'acabarà aixecant segurament més per la por a l'arribada de la flota catalana, que s'acosta per socórrer la ciutat, que no pas pel suposat gest fatxenda de Guzman.

1309 En compliment del Tractat d'Alcalà d'Henares, signat per Jaume II, els catalans i la seva marina van ser decisius en la conquesta provisional de Gibraltar. Segons Soldevila, la desafecció dels castellans va impedir la desfeta total del regne granadí.

Regnat de Ferran II: contribució decisiva dels catalans i de la marina catalana en la conquesta definitiva del regne de Granada.

Armand Sanmamed

Els antisionistes nostrats

El proppassat 21 de juliol, Lluís Sales i Favà, historiador i membre de la CUP, publicava al portal de l'Esquerra independentista wwwllibertat.cat, un article que duu per títol "Els sionistes nostrats", que no pot quedar sense resposta.

Entre altres perles, l'article en qüestió diu: "Perquè el cert és que el nostre país, com pocs a Europa, viu segregat per una colla d'opinadors pro sionistes, força influents i amb ganes de brega. Es dediquen a justificar allò que és injustificable i no tinc cap dubte que ho tornaran a fer. I frenaran -perquè aquesta és la seva funció- una resposta catalana a l'estratègia genocida més llarga del segle XX".

Aquest fi analista de la realitat catalana no té en compte l'actitud manifestament adversa dels mitjans de comunicació més influents a Catalunya. No deu mirar les cròniques de Joan Roura i els seus corresponents a TV3, ni llegeix les editorials del Periódico, ni els acudits de Ferreres, Romeu i El Jueves. Afirmar que els opinadors "proisionistes" dominen l'univers mediàtic català és una impostura destinada a magnificar el poder de l'adversari que es vol liquidar, com feien els nazis quan presentaven els jueus com els opressors dels alemanys. També és curiós que els hi atribueixi ganes de brega qui no té vergonya de manifestar-se per carrers de Barcelona amb el actors de la "performanace" que tan agrada a Joan Saura. A Catalunya ser proisraelià és una conducta de risc, ser progihadista un comportament impune i ben vist des dels paràmetres d'allò estúpidament correcte.

La diatriba de Lluís Sales no és un cas aïllat: fa pocs mesos al bloc de Terra i Llibertat que es pot llegir a Vilaweb, el 14 d'abril precisament, hi apareixia un apunt amb l'explícit títol, "Per un independentisme català deslliurat del sionisme". Significativament, el 21 de juny, Carles Riera -vicepresident del CIEMEN- hi publicava el post "L'Iran, una democràcia islàmica jove i dinàmica", en plena revolta del poble iranià contra el frau electoral perpetrat pel règim dels ayatollahs. L'actitud de doble moral consistent en equiparar Israel al mal absolut i el totalitarisme islàmic com una conseqüència -justificable- del primer és incompatible amb el combat d'idees al qual apel·la Sales per desemascarar el sionisme i els seus aliats catalans.

L'articulista en qüestió afirma promoure una "resposta catalana a l'estratègia genocida més llarga del segle XX", quan en realitat actua seguint els dogmes antiisraelians que va posar en marxa el règim soviètic després d'haver votat favorablement a l'ONU, l'any 1947, el naixement de l'Estat Israel.

D'aquella dèria criminal promoguda per Stalin n'és hereu l'antisionisme contemporani, que barrejat amb l'anti-americanisme, l'anticapitalisme i l'antiliberalisme conformen el magma ideològic de l'esquerranisme totalitari arreu d'Europa. O sigui que resposta catalana, res de res. Cap plantejament fonamentat en els interessos nacionals catalans i els valors de la llibertat de les persones i els pobles rau darrere dels plantejaments de Sales, Riera i tants d'altres que s'autoanomenen independentistes catalans.

Sales acaba el seu escrit amb aquesta frase: "Cal combat. Combat de les idees. Si no som capaços de tombar els seus arguments, continuaran imposant-se. Una minoria intel·lectualment violenta de proisionistes s'imposen sobre la major part de l'opinió pública. Una part molt majoritària de la nostra societat es resisteix a justificar i comprendre les atrocitats israelianes contra els veïns, però en canvi no pot dictar polítiques efectives de solidaritat perquè estem segregats per una colla de miserables". Jo -que sóc un dels "miserables" que esmenta en el seu article- em pregunto: des de quina pretesa superioritat moral parla aquest individu?, en nom de quina majoria social parla?

<http://catalunya-israel.blogspot.com/>

<http://cat-israel.frbb.net/index.htm>

[Té tota la raó, jo mateix, fins fa poc era més aviat propalestí i no era mal vist, i la majoria, o si més no, la majoria dels que gosaven opinar-ne, pensaven com jo: Israel és un estat criminal, fa amb els palestins allò que els nazis va fer amb ells, etc., etc. Ara que sóc més aviat proisraelià, veig que a Catalunya, qui opina a favor dels palestins no és pas mal vist, al contrari (ja ho veia), que no és conegut, o sigui, que l'opinió gral. és propalestina i antiisraeliana (antijueva). En canvi, els opinadors proisraelians són coneguts amb nom i cognoms (Pilar Rahola, Joan B. Culla, etc.) i són persones contra qui s'ha de carregar. Ara és quan he vist (abans, enganyat per la propaganda majoritària gral. propalestina, no ho veia) que els israelians no han matat pas 6 milions de palestins ni hi han fet experiments (així com havien fet els nazis amb els jueus), mentre els palestins no són pas uns sants (han matat jueus, militars i civils, a part de matar-se entre ells); per si fos poc, com es pot dir que els palestins estan maltractats, quan són els musulmans més alfabetitzats i amb més cultura -perquè estan sota un govern realment democràtic, no pas sota dictadures, religioses o laiques, monàrquiques o republicanes, com tots els altres musulmans-, i amb un ministre de cultura israelià que era palestí (ara hi ha hagut

canvi de govern, no sé com està).]

Jaume Renyer

El cementiri dels jueus

Conte de Pere Bonnín

Eren les onze de la nit passades, quan aquell vellet magre, de faccions delicades, començà a fer-me l'estranya confidència. L'havia conegut poc temps abans, quan ambdós ens trobàrem llegint la mateixa placa que hi ha a una de les travesseres del carrer del Call de Barcelona, prop de la Plaça de Sant Jaume. Ja no recordo la inscripció d'aquell portal, però no oblidaré mai les paraules d'aquell avi ni l'esglai que em produïren.

Estàvem asseguts cara a cara a la bodega que hi havia al voltants de Santa Maria del Mar. Aquesta bodega era coneguda pels estudiants com "Can Porcell" per la seva decoració amb carasses de porc penjades. Un vi blanc del Penedès i uns talls de pernil i de formatge acompanyaven el sorprenent relat.

Mentre parlava, el vell, amb ulls vivaraxos, observava les meves reaccions, sens dubte per saber si continuava o tallava en sec el seu discurs. Me donà la impressió que no volia passar per boig, ni per incomprès o llunàtic. Però tenia la necessitat imperiosa de desengavtar la història per tal de quedar-se tranquil.

-Encara no sé perquè us ho conto a vós. Potser m'inspireu confiança. Fins ara no havia gosat dir-ho a ningú — explicà el vell a tall d'introducció. I continuà:

"Era l'agost de l'any 1945 quan van començar les obres d'anivellació per a bastir uns edificis destinats a l'esport del tir. Les obres es feien a les terres ocupades pel Tir Nacional, que estava tocant a la carretera que mena al castell de Montjuïc. Jo era ajudant de l'aparellador encarregat de les obres. Tenia per missió vigilar els treballs i avisar de seguida si es presentava algun problema. Aquesta feina temporera d'estiu m'ajudava a finançar els estudis d'arquitectura que jo durant l'hivern cursava a la Universitat de Barcelona. Eren temps difícils aquells. Tots pagàvem les conseqüències de la guerra civil. La misèria, la fam i la por s'havien estès per Barcelona com una epidèmia de tristors. El nou règim del general Franco s'havia entestat en reconvertir tots els espanyols en bons catòlics i millors feixistes. La vida voltava entorn del fanatisme religiós i de l'autoritarisme militar".

L'avi interromp el seu discurs per a remullar la gorja amb un glopet de vi. Li atanso el plat de pernil, que rebutja agafant un bocí de formatge.

"El segon dia de les excavacions, aparegueren unes calaveres i ossos humans. De tot d'una no sabíem què era. Alguns obrers, en veu baixa, comentaven que podria ser una fossa comuna de gent que havien assassinat durant la guerra. Però a mida que removien la terra apareixien més tombes amb restes humanes dintre. No hi havia dubte que es tractava d'un cementiri. Vaig avisar de seguida l'aparellador. Algú anà a dir-ho al director del Museu Arqueològic, qui com a comissari d'excavacions era la persona que havia de decidir si havíem d'aturar o de continuar les obres. El museu era instal·lat a la mateixa muntanya de Montjuïc, així que el director, crec recordar que li deien Martí Almagro, no tardà a fer acte de presència i comprovà que les tombes pertanyien a una necròpolis medieval. Hi havia làpides amb inscripcions estranyes, que després resultaren ser hebrees. Almagro avisa l'Institut Municipal d'Història i començaren les investigacions. L'indret de la troballa era conegut des d'antic com el Fossar dels Jueus. D'allà s'havien recollit temps enrera diverses pedres tumulàries amb inscripcions hebraïques, que eren guardades al Museu d'Història. Jo era un jovencell sensible a l'ambient d'exaltació religiosa fomentada per la jerarquia catòlica. Tot i que els morts no eren cristians, sinó jueus, me repugnava haver de torbar-los el descans etern. Així, quan els obrers plegaven de la feina, jo me quedava sol, contemplant les tombes profanades. Perquè no era altra cosa que una profanació allò que estaven fent. Gaudia de l'esplèndida panoràmica de la ciutat, del mar i dels vaixells del port, mentre tot caminant reflexionava sobre la brevetat de la vida humana i la bestiesa que suposa el fet que moros, jueus, catòlics i protestants no sapiguem viure en santa germanor i pau de Déu".

El rostre del vell s'il·lumina a mida que va parlant. Li serveixo més vi. Aprofito la pausa per picar del pernil i oferir-n'hi, car me n'adono que no l'ha tastat.

—No, gràcies —me'l rebutja. I continua la narració:

"En una de les passejades d'hora foscant, vaig notar la presència d'una altra persona. Estava asseguda vora una tomba. Al'entrellum semblava una aparició. El meu cap calent, vaig pensar, veu esperits per tot arreu. Passat el primer esglai, m'hi acosto. Oh, meravella! Era una noia bellíssima, però trista, de clara morenor, com la fusta de sàndal. Els seus cabells flotaven en les onades tendres de l'oratjol marí. Els llavis, rojos com la sang del martiri, pareixien mormolar una oració. 'Què hi fas aquí, tant tard?', la vaig escometre. Ella, girant els seus ulls infinitament blaus en vers de mi, respongué: 'Jo sóc d'aquí'. Vaig insis-

tir: 'Tu ets d'aquí? Com és això, si aquí només hi ha escombraries i tombes?' Ja estava a punt d'esclafir de riure, quan la mirada intensa, inexplicable, de la noia me glaçà el cor. Només durà un segon aquella mirada, però un segon etern. Era freda, gèlida, i m'emboïllava el cos com una mortalla. Encara avui, després de tants d'anys, la sento i la pressento com un malson, com una amenaça. La sensació de perill fou brevíssima, perquè a continuació aquells ulls blaus me miraren amb una tendresa i una escalfor com mai més no he pogut experimentar en la mirada d'uns ulls blaus. El meu esperit exultava disposat a donar-se totalment. Me sentia generosa i voluntàriament esclau d'aquells ulls. Ella, fent senyal que m'assegués al seu costat, arand de la fossa, me digué: 'Si tens paciència i ho vols escoltar, t'ho explicaré'".

-I no teníeu por?

-No. Estava tranquil, me sentia molt segur, fins i tot satisfet. La idea de rebre la confiança d'una noia tan formosa i tan estranya m'afalagava.

El vell, abans de seguir, aprofita la meua interrupció per a refrescar la gola amb un glop de vi. Me fixo que la bodega s'ha buidat de gent. Dues taules més enllà, un grup d'universitaris intercanvien apunts. Al fons, quatre homes del barri juguen a cartes. L'avi reprèn el fil.

"La noia m'explicà que el dia cinc d'agost de l'any 1391 esclatà un gran aldarull al call de Barcelona. Igual que a Sevilla, a Còrdova i a València, un tropell de gent armada amb garrots, espases i ganivets, enarborant creus fetes de canyes, atacà l'aljama a crits de 'conversió o mort!' Entre els amotinats hi havia mariners, estrangers, ciutadans, menestrals i pagesos, gent de tota condició, també esclaus i dones, que corrien per tot arreu llançant el seu missatge de destrucció i de crim. Era dissabte, a la matinada. Els jueus s'aparellaven per celebrar el dia del Senyor, el Sàbat, el dia de descans absolut i de santificació. La remor de la turbamulta, cada cop més cridanera, els sorprengué. Confiaien en la protecció que els havia promès el Consell de Cent a rel de l'avalot contra la jueria de València. La gentalla esfondrava les portes de les botigues. Hi entrava a robar, destrossar i matar, sense parar esment als gemecs de les dones ni als plors dels infants. La sang brollava dels cossos i regalimava de les espases. Rostres esporuguits, marcats per l'horror i la tragèdia, corrien d'una banda a l'altra perseguits per la ira i l'odi satànic de l'horda criminal. Botxins i víctimes travelaven sovint amb els cossos agnitzants de donzelles violades o de venerables ancians, que s'havien guanyat una mort més digna. Aquí rodola una testa separada del seu cos, allà una dona agenollada prega per la vida al seu botxí. Aquí uns mariners obren la caixa del jueu i s'embutxaquen les monedes. Allà unes matrones arpleguen brocats i sedes de la botiga que els amos han abandonat per l'eternitat. La gatzara, els gemecs i els insults eixorden. És el fragor

de la destrucció, l'himne guerrer dels soldats de Crist i de la seva Església. Els jueus clamen: 'Conversió, conversió!' Però molts d'ells expiren sota l'escopina de la fanatisme interessat. A poc a poc, amaina la tempesta de sang i ferro. La feredat de la mort s'imposa. Els jueus més afortunats han aconseguit embarcar-se al Castell Nou, que així s'anomenava la torre de Cató, de la desapareguda muralla de la ciutat. Aquesta torre s'aixecava prop de la confluència dels carrers de la Boqueria, d'Avinyó, dels Banyes Nous i del Call. De fet, era la defensa del portal del call. Quan arribaren les forces del Consell de Cent per reprimir l'aldarull, només trobaren cendra, cadàvers, destrossa i estols de lladres i d'assassins que no posaren gens de resistència als representants de la llei. Entre els ressaguers, que no havien deixat el caminar pel córrer posant a cobro el seu botí, hi havia alguns castellans, que foren presos. Això permetia als consellers, que no havien sabut impedir el carnatge, rentar amb la sang d'aquells mesquins la seva pròpia vergonya i la taca a l'honra i a la bonhomia de la ciutat. De manera que no desaprotaven l'ocasió i descarregaren tota la responsabilitat de l'aldarull damunt l'esquena dels agitadors castellans i forasters. El diumenge passà en tensa calma. Els jueus no gosaven sortir del Castell Nou, malgrat que el Consell havia col·locat guaites armades per a guardar-los la casa. El dimarts, el dia 7 d'agost, data d'oprobri per la Justícia, el Consell de Cent es reuní per tal de dictar sentència contra els acusats: pena de mort. Era ja la una del migdia quan, col·locades les milícies de cinquantenes i desenes des de la Plaça del Blat (avui de l'Àngel) fins al Castell Nou, el públic esperaven l'execució dels condemnats. Però la nova que només eren castigats els castellans havia arribat al port, d'on eixí un crit d'indignació que, com onada feréstega, embolicà el cor de quants de mariners hi havia, sense diferència de classes ni de nacions. Una munió de gent irritada, que pujava pel carrer de la Mar, irrompé a la plaça del Blat amb el crit de 'Muira tothom, visca el rei i el poble!'. Desbaratades fàcilment les milícies, els insurrectes assaltaren el tribunal del veguer, forçaren les portes de la presó i no només alliberaren els reus castellans, sinó també tots els altres delinqüents empresonats. L'eufòria dels amotinats arribava al paroxisme, quan se sentiren veus de 'al Call! al Call!' En oir aquesta remor fatídica, si algun jueu quedava a lloure, s'amaçà immediatament dins el Castell animant als seus germans a una defensa a la desesperada. La turba, assedegada de sang, no veient cap jueu, arribà amb mala bava al Castell confiant assaltar-lo a foc i ferro. En veure burlades les macabres intencions, cresqué la fúria i els revoltosos posaren setge formal a la fortalesa. Com no pogueren cremar les portes, demanaren ajut a toc de sometent. La ciutat s'indundà de pagesos disposats a coronar aquella cerimònia d'extermini amb nous actes de vandalisme i de ruïna. Feia fosca

negra quan els pagesos assaltaren la casa del batlle general, qui, com administrador de les rentes reials, era protector nat dels jueus. Els camperols s'apoderaren dels llibres i registres de les propietats de la Corona, els amuntegaren a la plaça de Sant Jaume (abans del rei Jaume I) i n'encengueren un gran fogueró, pensant així escapolar-se de les càrregues i tributs que havien de pagar com a masovers".

L'avi pren alè. Demana més vi. N'hi aboco. Comenta que el populatxo sempre reacciona de la mateixa manera: cremant escriptures i registres. És una reacció cega contra un sistema de poder que l'estafa, els sotmet i l'explota.

"Éssent demà, el dimarts dia 8 d'agost —continua el vell la narració de la noia—, agermanats ciutadans, mariners i pagesos, sense que hi faltés algun principal, arremeteren contra el Castell nou proveïts d'escalas. Entraren per la torre sense trobar resistència. Amb furor d'il·luminats, degollaven tots quants jueus es resistien a demanar el baptisme, deixant una taca inesborrable de crim i d'infàmia en el nom de Crist i de la seva Església. Perquè quina veritat és aquella que necessita amenaçar de mort per ser compresa? Quin pastor és aquell que no sap, no pot o no vol controlar les ovelles i estén la mala llet arreu del món? Aquestes qüestions em posava la noia i jo no sabia què respondre. Els assaltants, amb idèntica rapacitat i barbàrie que quan profanaren el dissabte o quan cremaren l'arxiu reial, saquejaren totes les cambres del Castell i sortiren carregats de robes i de joiells, tornant a casa satisfets d'un aldarull tan divertit i productiu. Els mariners es retien també als seus vaixells amb la bossa plena. Entretant, el temut Consell de Cent romania quiet, tal vegada per temor o per vergonyosa complicitat. Aquesta inexplicable actitud inflà la gosadia dels amotinats, els quals arribaren triomfalment al palau del Consell. El corredor Pere Bas, en nom dels insurrectes, pujà al palau, interrompé les deliberacions dels cent consellers units i els va dir: 'Senyors, plàcia-us que aquestes imposicions hic ixquen, car molta gent està defora esperant lo bon novell'. La descarada intenció d'esgarrinxar les nobles bosses cristianes, quan els amotinats ja havien foradat i destruït el vil patrimoni dels jueus, indignà tant els consellers, que en pocs dies la ciutat va recobrar l'assossec a conseqüència de les mides d'ordre públic preses pel Consell. Com el rei d'Aragó, Joan I, conegué la destrossa del call de Barcelona, prengué gran enuig. No només castigà amb pena de mort i esquarterament els principals incendiàries, lladres i assassins del call de Barcelona, sinó també els que havien dirigit els motins de Lleida i de Mallorca. Tots ells foren sentenciats i executats a Barcelona entre el 14 de desembre de 1391 i el 22 de gener de l'any següent. A més, el rei castigà les ciutats que havien destruït l'aljama a pagar els tributs que recollia dels jueus, car no era raó que per una tal bestiesa

les arques reials criessin teranyines".

Els ulls burletes de l'avi en dir les darreres paraules mostren el seu coneixement profund dels interessos que mouen els fils de la Història. La protecció reial dels jueus tentinejava en una contradicció: d'una banda els monarques necessitaven els diners dels jueus, cosa que els obligava a mantenir-los vius i productius; d'altra banda, com a reis cristians, els havien de combatre, ja que eren tan infidels com els moros. La cremadissa de les aljames demostrà als jueus que només tenien una alternativa: convertir-se al cristianisme. Però aquesta conversió, si bé aplacava la ira del fanatisme plebeu, no satisfecia les arques reials ni de la noblesa, car significava que, una vegada convertits, els jueus gaudirien dels mateixos drets i pagarien menys tributs, com els cristians. Per això era necessari fer una distinció entre cristians vells i cristians nous o jueus conversos. Aquests últims continuarien súbdits de segona categoria, en part marginats i exposats a la fúria popular per tal de desviar la vertadera causa dels mals que assotaven el poble. El vell està d'acord amb aquesta anàlisi. Afegeix que tota la parafernàlia inquisitorial contra els judaïtzants era la superestructura que servia als interessos de les classes dominants. L'avi ha llegit Karl Marx i ha viscut un bon tros d'història. Per això diu també que, si els seguidors de Crist són conseqüents, no han de parar fins haver extingit la religió i el poble hebreus. Perquè un sol jueu viu i fidel, que esperi l'arribada del Messies, qüestiona la creença que el Messies realment hagi vingut. Al cap i a la fi, els cristians admeten que els jueus són el poble escollit. I en tenen constància històrica, ja que malgrat les persecucions subsisteix. Vist així, el cristianisme apareix com un importantíssim fenomen sociològic, semblant al mahometisme, però mai com la religió única vertadera. El vertader miracle històric és la supervivència dels jueus a les contínues temptatives cristianes (i musulmanes) d'exterminar-los.

"Els cadàvers dels jueus assassinats —segueix contant l'avi— foren amuntegats i transportats en carros al fossar dels jueus pels seus germans conversos. Eren tants, que no hi havia lloc per a tots. Quan les tombes foren plenes, els conversos supervivents enterraren els seus familiars massacrats fent simplement un clot i cobrint els cossos de terra, sense les acostumades pedres d'aïllament. Així ho vam trobar encara l'any 1945. Les explicacions de la noia coincidien exactament amb el que jo veia pels meus propis ulls. Aquells foren els darrers jueus enterrats al cementiri. Els supervivents ja eren conversos i serien enterrats al cementiri cristià. La noia me digué textualment: 'No eren dignes de ser enterrats aquí, perquè havien comès apostasia contra la religió dels seus avantpassats'. Després, segons la noia, cresqué l'herba al cementiri abandonat, al temps que creixia la taca del crim cristià i de la traïció dels supervivents jueus. El cementiri fou

profanat i espoliat. Amb tots els bens de l'aljama, passà a ser propietat del rei, ja que els jueus n'eren considerats vassalls directes. El rei, el 18 de juliol de 1392, va vendre per 2.450 florins els drets que pogués tenir sobre els cementiris vell i nou de Montjuïc a una societat integrada pels creditors del monarca. Fent cas omís d'aquesta cessió, Joan I i la reina Violant trameteren des de Tortosa, el 30 d'octubre de 1393, una lletra ordenant als oficials reials de Barcelona que el cementiri dels jueus existent a Montjuïc fos totalment respectat, car aquesta era la voluntat dels seus antecessors. Els monarques manaren que ningú no gosés extreure'n pedres sota pena de 500 florins d'or d'Aragó. La reial orde fou proclamada mitjançant crides per la ciutat de Barcelona i les comarques del Vallès. Com ho sentiren aquells qui es creien desposseïts dels seus drets legítims, acudiren en recurs i el rei hagué de dictar nova disposició des de València, el 23 de gener de 1394, revocant l'orde anterior i restituint la possessió a qui la tingués, permetent-li disposar de les pedres tumulars tan cobdiciades. Aleshores començà una vertadera rapinya del cementiri. Els grans blocs dels sepulcres jueus foren emprats en l'edificació de palaus de la noblesa. Algunes cases del carrer de Montcada tenen encara la marca hebrea del fossar de Montjuïc. Entre les ruïnes de l'antic palau reial de Valladaura foren trobades dues llandes amb restes d'inscripcions hebraïques procedents del cementiri jueu. El palau de la Generalitat i dels lloctinents, on ara hi ha l'Arxiu de la Corona d'Aragó, mostra en el mur algun fragment d'inscripcions mortuòries hebraïques, igual que l'antic monestir de la Vall Hebrón. L'ànima jueva, tan perseguida i odiada, quedava així incrustada dins les institucions més sagrades de la ciutat, on els cristians vells i els cristians nous arribaren a dissoldre's, a fondre's de tal manera, que avui seria difícil des- triar-ne els descendents d'uns i altres.

Arribat a aquest punt, el vell fa un silenci reflexiu. Beu un glop de vi i es queda mirant fixament el fons del vas, que sosté amb les dues mans.

"Jo era un joveçà d'Acció Catòlica —el vell continua abstret—, un fanàtic antisemita seduït per la verborrea oficial del règim, un devot cristià de missa i comunió diàries, meitat monjo i meitat soldat. Sentia l'estúpid orgull militar que ens insuflava el règim per tal de desviar l'atenció sobre la impotència i la misèria que ens envoltava. La llum d'aquella noia, la claredat de la història que me contava, posaren a la descoberta la meua iniquitat de creient intolerant. El sentiment de culpa esdevingué compassió i la compassió, desig. La meua mà tremolosa, plena de dolç sentiment, gosà amoixar-li els cabells. De sobte, s'encengué dins mi una fúria inexplicable, que ella semblava compar-

tir. Ens abraçarem. Ens lliurarem. Ens unírem, com dos troncs que cremen en una sola flama, com dos torrents d'aigua clamorosa que s'uneixen en un sol riu, com un home i una dona que s'estimen... Sí, la vaig estimar fins a l'esgotament, com el riu que corre fins que mor dins la mar, com el foc que crema fins que només resta la cendra. Només els estels de la nit cobrien els nostres cossos lassos d'amor. Confusos i llunyans arribaven els murmuris de la ciutat mig adormida. El rierol platejat de la lluna jugava amb les aigües del port. 'Digues-me, noia, qui ets i què hi fas aquí?' Foren les meves paraules. 'Sóc la subconsciència jueva de Barcelona, guardiana de l'esperit semític i emprenedor dels seus habitants, guarnidora del seu caràcter amb les nobles virtuts que guarneixen el poble escollit, però també amb els seus defectes, car els dies estan fets de llum i de fosca. La meua missió és que no es perdi l'esperit d'aquest fossar i que, finides les excavacions, la profanació comesa fructifiqui en una germanor dels barcelonins amb el poble jueu; que els descendents dels jueus apòstates sentin el goig d'abraçar els descendents dels jueus fidels a la llei de Moisès; que barcelonins inspirats pel Totpoderós ajudin als seus germans perseguits a construir la pàtria d'Israel, i que un dia no llunyà Barcelona converteixi en amor l'odi antisemita que brota dels cors podrits pel fanatisme irredent'. Aquestes foren les seves paraules. La claror del sol ixent i les veus dels obrers me despertaren. Quin esglai! Me vaig trobar abraçat a un esquelet besant una horrible calavera! No entenia què havia passat. No recordava haver ensopegat ni haver caigut dins cap fossa. Llevat de l'entumiment per dormir a la serena, me sentia perfectament. El meu cos no presentava cap cop que denunciés una caiguda. Ara bé, no podia treure'm del cap el somni, perquè, és clar, jo creia que era un somni. Però a mida que passaven els anys, la imatge de la noia i de la nostra turbulenta nit d'amor se'm presentava més nítida. Una estranya melangia s'ha apoderat de mi cada vegada que el sexe m'exigia el seu tribut. No he pogut estimar cap altra dona. Aquella noia del somni ha estat la primera i la darrera de la meua vida".

El vell rompé a plorar desconsoladament. I encara plora si no s'ha aturat.

<http://www.veupropia.info/>

Marketing i Estratègia: Llibres pràctics sobre estratègies: <http://www.clubpositivo.com/cp.1/libros.htm>

<http://www.personal.able.es/cm.perez/>

Pel Canvi de xip: <http://wave.prohosting.com/Fortesa/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/mrocar/>

<http://blocs.mesvilaweb.cat/smolins9>

El PP, el partit més corrupte de la història

Na Rosita ara diu que el PP és 'honrat'

Que no és aquesta pocaver-gonya que va dir fa un temps que ella no posaria "la mà al foc ni per son pare"!

Reproduït de www.dbalears.cat

El PP és un partit honrat

Estaràs nega un finançament irregular i defensa la presumpció d'innocència. Diu que no anà mai a reunions del Palma Arena ni donà cap instrucció. Recorda que era una aposta de Matas. Quim Torres |

La presidenta del PP balear, **Rosa Estaràs**, defensà ahir que el seu és un "partit honrat" i negà "taxativament" que s'hagi finançat de manera irregular, tal com s'investiga judicialment en el cas Palma Arena. Però no defensà just el seu partit: també es defensà a si mateixa quan afirmà que no assistí "mai" a cap reunió en la qual es parlàs del Palma Arena ni donà "cap instrucció" sobre la qüestió. Recordà que era una aposta de l'expresident **Jaume Matas**, però evità pronunciar-se sobre si n'hauria de donar explicacions.

Acompanyada pel secretari general, **Guillem Estarellas**, la popular comparegué arran de la imputació de sis exalts càrrecs més del PP en la causa que investiga la suposada corrupció originada amb la construcció del velòdrom, que costà el doble del previst. "És millor tenir-lo -el Palma Arena- que no tenir-lo", digué.

"No hi ha hagut en cap cas cap finançament irregular del partit", indicà la presidenta del PP, que recalca que els comptes del partit són "transparentes" i que la seva formació combat "la corrupció en majúscules". També negà que el PP ncarregàs la reforma de la seva seu als mateixos arquitectes del Palma Arena, els germans García Ruiz, impu-

tats en el cas, perquè segons ella es comprà la seu ja reformada i just hi feren una "direcció d'obra puntual". "Està tot en regla i en ordre", afirmà.

La popular justificà que en temps del PP es fessin contractes menors -de menys de 12.000 i que no requereixen concurs públic-, però evità parlar de fraccionament respecte d'un mateix proveïdor, actuació investigada en el cas. Recalcà que la dels contractes menors és una pràctica habitual de totes les administracions i anuncià que el PP demanarà tots els contractes del Pacte d'ara i de l'anterior legislatura en què governà i, quan en detecti un, exigirà a la Fiscalia que també l'investigui.

Estaràs tornà a criticar "judicis paral·lels" i la "vexació" dels detinguts i defensà la presumpció d'innocència dels imputats. Però, a diferència de la compareixença anterior, aplaudí la investigació, reclamà que arribi fins al final i demanà a la Justícia que caigui amb el seu pes sobre qui infringí la llei. "Tots els qui no facin allò que toca han d'estar fora" del partit, apuntà Estaràs, però abans d'expulsar-los el PP vol tenir "la certesa que han transgredit la llei". Fonts populars recordaren que els imputats Pepote Ballester i Jorge Moisés, tot i ser-ne ex altscàrrecs seus, no tenen carnet del PP.



Rosa Estaràs i Guillem Estarellas, ahir a la seu del PP. Foto: J.T.

La Universitat Catalana d'Estiu clou sospirant pels Països Catalans

Sobrequés vol que la UCE visqui 'tot l'any', al novembre se celebrarà un seminari dedicat als 300 anys del Tractat dels Pirineus

La 41a edició de la Universitat Catalana d'Estiu (UCE) ha demostrat novament que es tracta d'un projecte 'consolidat i alça', subratlla el rector Jaume Sobrequés. Durant aquests deu dies han desfilat pels passadissos d'aquesta acadèmia 'tan efímera' gairebé 2.000

alumnes que han analitzat l'actualitat catalana 'des de la distància' i en classes impartides per 300 professors, 'experts de primera talla'. Com cada any, alumnes procedents de l'Alguer, de la Franja, del País Valencià, la Catalunya Nord, del Principat o de les Illes Balears han teixit de nou a la UCE un conglomerat de totes les edats que ha fet, mentre duraven les classes, que els Països Catalans fossin una realitat.

De la consciència obrera i la vaga general

Ens trobem ja a les acaballes de l'estiu, i els governs de la dreta liberal monàrquica del PsoE, a Madrid, a Barcelona i a Palma, no fan més que anunciar la presència de "brots verds" que anuncien la tan somniada recuperació econòmica, i una suposada i propera fi de la crisi. El govern de l'extrema dreta de València, mentrestant, no fa més que queixar-se de la "discriminació" constant a la que Madrid sotmet als i a les valencianes (la Madrid del PsoE, òbviament, sense parar-se a parlar mai de la base d'eixa situació, que lluny de les rucades vinculades al "finançament autonomista" espanyol, només pot respondre a la realitat de colonialisme intern que patim el conjunt dels territoris dels Països Catalans tant al nord, com al sud de l'Albera... mantenint-nos dividits i enfrontats, per tal d'aconseguir les engrunes més grosses del plat dels "amos" de Madrid i de Paris)... ens diuen, que les xifres de l'atur, mostren una milloria... segur? I que a més, a les persones treballadores aturades que no reben cap subsidi els hi donaran... 420 !!! ... a qui?, per quant de temps?...

Ara bé, i no seré jo qui descubreixi res de nou, ja que d'açò ja s'ha escrit molt, moltíssim, però a partir de setembre preparem-nos, perquè la dinàmica dels esdeveniments indica que l'augment de l'atur durant aquesta tardor i l'hivern vinents seran exponencials de nou (parem-nos només a mirar la situació d'indústries com la del taulell, la pedra natural, l'automòbil, etc.), tot ben adobat amb la Nova Reforma Laboral que els "socialistes" del PsoE, els buròcrates antiobrers de CCOO i UGT, i la CEOE, ja tenen enllestida i fins i tot possiblement signada (malgrat els "paripés" publicats a la premsa oficial sobre el "trençament" del "diàleg social"), només a l'espera del moment oportú per presentar públicament aquest nou monstre que han parit des de les seues podrides entranyes.

Amb aquesta nova reforma laboral, només ens confirma allò que, amb l'aprovació de la darrera reforma (aprova-da també pel PsoE en 2006), des de la COS vam anomenar el procés de "Reforma Laboral Permanent", com a garant legal i jurídic del procés de precarització accelerat i ja sense aturador que pateix el conjunt de la classe treballadora de tot l'estat espanyol, però que de forma especialment virulenta i brutal estem patint als Països Catalans al sud de l'Albera.

I en la línia del que deiem en la mateixa època, en el nostre document "Per un nou model sindical del segle XXI als Països Catalans":/ ... el procés de precarització brutal que pateix la nostra classe, junt amb el procés paral·lel de privatització i mercantilització dels serveis públics i desmantellament defini-

tiu del mal anomenat "estat del benestar", ens portarà inexorablement en uns pocs anys a una situació més pròpia de la que patien els nostres besavis a finals del s.XIX i primers del s.XX... davant de tot plegat, ens cal recuperar les formes organitzatives amb les que es va dotar la nostra classe en aquell moment, adaptades a la nostra actualitat... formes i models organitzatius i de lluita que guiaren la nostra classe als punts més elevats de lluita i consecució d'objectius de tota la nostra història com a classe i com a poble.../

Bé... davant d'aquestes paraules, es pot comprovar com el desenvolupament històric dels fets ens ha mostrat com teníem raó (dissortadament, ja que això significa un increment inhumà de la misèria i el patiment de desenes de milers de companyes i companys arreu del nostre país, i de centenars de milions arreu del món) Però per a què volem aquesta raó? La situació actual no és precisament la més idònia ni per anar arreu posant-se "medalletes", plantant-se amb "raons", etc., ni per voler tirar pel dret determinades accions en solitari i en pla /kamikaze/.

Moltíssima gent que s'anomena d'esquerres, fins i tot "revolucionària", porta mesos, quan no anys, criticant la manca de consciència del conjunt de la classe treballadora, arribant, els més agosarats, a negar la pròpia existència actual dels i de les treballadores com a classe social històrica diferenciada, amb excuses com la manca de participació del conjunt de les persones treballadores en les organitzacions de classe i combatives, la baixíssima sindicalització existent al nostre país (quan històricament sempre havíem tingut una de les taxes d'afiliació sindical més elevades del conjunt de l'estat espanyol i de tota Europa), l'abstencionisme electoral (quan no directament el vot a la dreta més espanyolista), o la gairebé nul·la participació en les mobilitzacions que contra la crisi han vingut convocant-se arreu dels Països Catalans des de la tardor de 2008.

Realment tot açò és una mostra de la desaparició de la consciència de classe? O simplement és la conseqüència de 30 anys (personalment, jo diria molts més... si més no, des del maig de 1937) d'indefinicions, d'indecisions a l'hora de treballar i organitzar-se, de dogmatismes i sectarismes diversos, quan no directament de traïcions a la nostra classe?

Caldria preguntar-se què és la "consciència de classe", no?... Eixa consciència no és quelcom mecànic, segons el qual, les persones treballadores, pel fet de ser-ho, s'hagen d'afiliar a un sindicat, participar de les mobilitzacions que es convoquen "pel seu bé", o militar a les organitzacions revolucionàries... Personalment entenc que no és així, sinó que la consciència és quelcom més pro-

fund, i fins i tot menys "conscient" del que el seu nom indicaria... Qui haja treballat a una fàbrica, o a un tall d'obra, hi treballi, o simplement tinga un contacte quotidià amb eixe entorn (no des d'una cadira de "buròcrata" sindical, sinó des de la realitat de qualsevol barri popular del nostre país), i tinga una miqueta de capacitat d'abstracció i observació, podrà veure com, enmig de totes les incoherències socials, de les contradiccions provocades pel sistema i la ideologia capitalista i burgesa dominant (en forma, en massa ocasions, de masclisme, racisme, consumisme, insolidaritat, por, homofòbia, etc.), poden veure's detalls del que ha estat, és i serà la consciència de classe. O és que no hi ha proves arreu de comportaments solidaris inesperats? De respostes veïnals per defensar famílies en situació de desnonament? D'aparèixer el cotxe del patró amb les rodes punxades arran d'un acomiadament? De l'assalt a la seu de la NISSAN enmig d'una manifestació convocada pels sindicats grocs CCOO i UGT? Del sorgiment "espontani" d'assemblees d'aturats i altres col·lectius semblants, sense la participació de cap "avantguarda" organitzada en la seua formació?

Companys i companyes, la consciència de classe no ha mort, ni ha desaparegut... no pot fer-ho perquè és quelcom inherent a la condició de la nostra classe, producte dels condicionants socioeconòmics en els quals ens veiem immersos i forçats a viure. I segons el procés de precarització augmente, eixa consciència, podria començar a superar el pes del fardell que suporta des de fa més de 70 anys, el fardell de les contradiccions que el sistema ens imposa per mantenir-nos esclaus i dividits... simples cargols, dinerets o xavetes del seu mecanisme de crear riquesa per ells, a costa de desfer-nos com a éssers humans.

Però atenció! De la mateixa forma que he dit (en condicional), que el procés de precarització, de pauperització, de misèria generalitzada i creixent, podria fer florir i reparèixer el bo i millor d'eixa consciència de classe, d'eixa solidaritat, eixe procés també pot produir l'efecte contrari... el de l'agreujament de les contradiccions que ens imposa el sistema, amb el conseqüent augment de la violència, del masclisme, del racisme... en una paraula, la presa del poder oficial, i sense amagar-se darrere de cap façana "democràtica", del més pur feixisme (el que ja passa a la Itàlia del "papi-xulo" Berlusconi)

I ací és on les persones actives en les lluites d'alliberament (personal, social i nacional), tenim una responsabilitat enorme. La responsabilitat de dotar-nos de les bases i les estructures necessàries per poder organitzar eixa resposta popular, d'eines de resposta i creació d'al-

ternatives reals, des dels nostres centres de treball, barris i/o pobles. Fins ara, hem estat nosaltres, des de sindicats petits diversos, organitzacions i col·lectius de base i locals, organitzacions polítiques, plataformes, etc., les que hem estat portant endavant eixes mobilitzacions... però amb quines bases? Si som sincers, podrem veure que malgrat la pujada de participació i l'esperançadora reacció de la tardor de 2008, a la primavera de 2009, pocs mesos després, la gent ja estava cansada, i ja la mateixa militància no veia gens clar sota quins preceptes, bases ideològiques i organitzatives, etc., es feia tota eixa feina, per obtenir uns resultats tan minsos, amb tant poca participació, etc.

I dins d'aquest quadre, apareix algun sindicat dient que vol convocar una Vaga General a nivell estatal per fer front a la crisi... I no és que n'estiga en contra, en absolut... la vaga general és la principal arma de lluita social, política i econòmica de la nostra classe. Ara bé, precisament per això, eixa arma ha de saber-se usar correctament, en el seu moment just i adient, com una forma d'augmentar la dinàmica de lluita... i no per fer-se una foto, guanyar protagonisme, o ves a saber el què.

I ara ens trobem en un procés de lluita creixent?, o encara només ens trobem a les beceroles d'eixa dinàmica de lluites que podria crear les bases idònies per una vaga general? (i no a nivell estatal, que no estaria malament, sinó fonamentalment a nivell nacional dels Països Catalans, repetesc, un dels territoris ocupats per l'estat espanyol més afectats per aquesta crisi) Jo crec que no, que no existeixen encara les condicions idònies per eixa vaga combativa (i ja ni parlem al nostre país) Eixa forma de fer les coses (més pròpia de CCOO i de la UGT que no del teixit social combatiu), només pot significar una nova derrota... i una derrota que tindria greus conseqüències, no només pel conjunt de la nostra classe, sinó fonamentalment per l'estat anímic (i per tant, de la capacitat de resposta i acció) de les bases militants de la majoria d'organitzacions anticapitalistes, combatives i alliberadores del nostre país.

En aquests moments, una vaga "general" convocada en aquestes condicions només podria servir per cremar encara més a les bases militants, ja de per si "tocades" arran dels darrers esforços mobilitzadors per una banda, i també per l'afectació personal que produeix la crisi sobre moltes i molts de nosaltres, treballadors també... Perquè qui crega realment que una vaga general convocada en les condicions actuals, tal i com alguns volen convocar unilateralment per la propera tardor, portarà a desenes de milers de treballadors als carrers, i que això tindrà una continuïtat i augment

creixent de les lluites, crec humilment que s'equivoca.

De la mateixa manera que creure que la crisi, de forma mecànica i/o "natural", significarà un augment de la capacitat de lluita, etc., i "per se" generarà les condicions necessàries per una canvi radical de societat (el canvi que totes i tots volem)

Només si ens hi posem des de ja a planificar el treball, a crear calendaris i plans organitzatius concrets, a coordinar les lluites i les respostes des de baix cap a dalt (i no a l'inrevés com realment es pretén amb aquesta vaga, malgrat totes les bones intencions que hi ha al darrere), a organitzar el teixit social combatiu existent, i creant-ne de nous, i sobre tot, coordinant-nos des de baix, podrem preparar el terreny per a eixir reforçats d'aquesta crisi, com a moviment i com a experiència viva, per tant dinàmica, de la lluita per l'alliberament de gènere, de classe i nacional als Països Catalans... i poder així tenir les condicions necessàries de mínims per plantejar amb garanties d'èxit, eixes vagues que ens ajudaran a assolir els nostres objectius.

Hem de reforçar el paper de les assemblees d'aturats, facilitant la seua politització, de forma autònoma, però en coordinació amb les estructures combatives que ens anem dotant. Creant coordinadores unitàries de lluita a les nostres comarques i pobles. Potenciant la Xarxa de Solidaritat Obrera dels Països Catalans proposada per la COS des de fa més de 3 anys. Creant noves estructures unitàries arreu, que ajuden a coordinar esforços des de baix. Creant caixes de resistència, borses de treball, potenciant el treball comunitari i contra l'exclusió social, buscant formes d'atenció i servei als companys i companyes en situacions greus d'atur, deutes... i cada vegada més, fins i tot de fam. I potenciant el treball polític i ideològic en aquests espais, com a forma de reforçar eixe procés d'afloiment i de treure a la superfície eixa consciència de classe de la que parlava en un primer moment.

Amb això, que és bastant més difícil i dur, però molt més satisfactori a mig i llarg termini, podrem començar a bastir els veritables fonaments pel nostre alliberament com a persones, com a classe i com a poble, des de la constitució d'un contrapoder popular dels Països Catalans, real, implantat i amb capacitat de resposta, d'acció en base als objectius que ens hi marquem com a col·lectivitat, i de reacció davant la lògica repressiva de l'estat arran d'aquest procés organitzatiu i de lluita.

Realment crec que paga la pena intentar-ho... i com deia el gran Miquel Martí i Pol, posem-nos-hi, "que tot està per fer, i tot és possible"

Agressió per motius lingüístics

Possiblement, per Aeroport de Son sant Joan hi passen persones de fins a 300 llengües diferents, la majoria d'ells no parlen ni entenen el castellà, però per això els guàrdies incivils no els apallissen ni els maltracten

Els fets narrats per Iván:

El passat divendres 7 d'agost varem viatjar a Londres des de Palma. En passar el control de passatgers de l'aeroport de Palma, dos guàrdies civils uniformats de blau marí i amb boina del mateix color varen aturar-me, a mi i a la persona que m'acompanyava, i ens demanaren la documentació. Els entregarem el DNI i el passaport, respectivament, i acte seguit ens demanaren el número d'identificació i l'adreça. Nosaltres els facilitarem la informació sense vacil·lar, amb normalitat i en català. Ens la feren repetir i la donarem un altre cop en català. El guàrdia civil que es va encarregar d'agafar-me la documentació va dir, amb to agressiu: "háblame en español". Vaig repetir les dades per tercer cop, ara en castellà.

El guàrdia civil que s'encarregava de la documentació de na Laura es va dirigir a mi amenaçant-me de manera explícita. No vaig entendre la situació ni què era exactament el que m'estava dient l'agent i vaig demanar que m'ho repetís: "¿cómo dice?". En aquell moment, el guàrdia civil em va dir: "¿que cómo?, ¿que cómo?, vas a verlo". I a la força, entre tres agents, em dugueren a un quartet proper al lloc on esdevingueren els fets.

Em van agafar entre tres guàrdies civils (els dos guàrdia civils que ens havien demanat la documentació i un altre que se'ls afegí) i, sense deixar-me dir res, em feren entrar dins un quartet mentre m'amenaçaven dient: "¡Ahora verás tú!".

Encara no s'havia tancat la porta quan em pegaren enèrgicament al cap i, sense tenir temps per reaccionar, em varen pegar un cop a la boca, per on vaig començar a sagnar, i un altre a la panxa. Em vaig quedar doblegat pel mal i en alçar la mirada el guàrdia civil que m'havia agredit ja no hi era. En el quartet també s'hi trobava personal de seguretat de l'aeroport assegut davant d'ordinadors, el qual fugí del lloc just quan m'estaven copejant.

Després de l'agressió, m'explicaren que havia estat una falta de respecte parlar-los en català, que ells eren allà per protegir-nos. Estaven visiblement ofesos perquè els varem parlar en català.

En aquells moments entraren dos guàrdies civils més demanant què havia passat. Un d'ells els respongué: "Que el chaval le ha hablado en catalán y al cabo se le ha ido la mano".

Em demanaren si tenia antecedents, no en tenc, i així els ho vaig fer saber. Un guàrdia civil més major que pareixia la màxima autoritat del grup de persones que em retingueren em va inter-



rogar sobre la meua feina, la destinació del meu vol, els motius del viatge... Mentre m'interrogava ordenà que m'escorcollassin la bossa de mà que duia, la qual ja havia passat els controls adients.

Després d'això, em feren esperar aproximadament quinze minuts sense donar-me cap informació, sense saber què n'havia estat de na Laura, ni què farien amb mi.

El guàrdia civil major que se n'havia dut el meu DNI, me'l va tornar i s'encarregà de notificar-me que m'havien denunciat per alteració de l'ordre públic. Davant la meua pregunta de què significava aquella denúncia, què em suposaria, em va respondre: "Te citarán en el juzgado y cuando estés allí, declara lo que te de la gana"

Declaració Laura:

De cop, en qüestió de tres segons, tenien el meu company amb els braços immobilitzats, direcció a una porta. Abans que es tancàs, vaig veure amb claredat com l'agredien al cap. Vaig esclatar a plorar i a cridar: "Li estan pegant". Tothom mirava, els passatgers, el personal de seguretat de l'aeroport, però ningú no va fer res.

Un guàrdia civil em va agafar del braç i em va retirar cap a un costat. Jo no feia més que demanar-li què havíem fet, què havia passat i demanar-li per favor que no peguessin més a n'Iván.

Alguns minuts després se'm va acostar un altre guàrdia civil visiblement més major que la resta i em va parlar de la falta d'educació que suposava haver-nos dirigit a ells en català. Jo estava intimidada, no vaig ser capaç d'obrir la boca, només escoltava el que deia. Aquest guàrdia civil va entrar de nou al quartet i li vaig dir al guàrdia civil que va quedar amb mi que si tot havia estat per una qüestió lingüística, la llei garantia el meu dret de parlar català en qualsevol àmbit, almenys a Mallorca. No li degué agradar perquè tot seguit em va tallar dient-me que si continuava així a mi també em ficarien al quartet. Jo li vaig respondre

que no era legal i em digué amb un to xulesc i amenaçant: "¿Quieres que hablemos de leyes?, pues si a mí me da la gana lo puedo tener siete horas retenido allí dentro".

Vaig optar per intentar suavitzar les coses i, òbviament en castellà, dir-li que érem gent normal i corrent que viatjava a Londres de vacances, que no havíem fet res, que n'Iván

era una persona molt pacífica, que per favor no li pegassin...

Els altres guàrdies civils s'apropaven per torns per escoltar què li deia i em clavaven, un altre cop, la mirada intentant intimidar-me.

N'Iván sortí del quartet passats vint minuts eterns, amb la boca sagnant. El vaig abraçar i mentre ens abraçàvem em digué: "Anem d'aquí". Jo li vaig demanar què li havien fet i ell em va dir que li havien pegat i a sobre l'havien denunciat.

L'endemà d'arribar a Londres, anàrem a l'hospital perquè li pegassin un cop d'ull a n'Iván. Adjuntam l'informe mèdic de les lesions.

En Xurí dedica la seva glosa al foraster racista i antimallorquí de la Guàrdia Civil

Aturem les agressions

Glosa de Mateu Xurí |

04/09/2009

Bàmbol, ximplet i banastra;
aturat, curt de gambals,
beneit, mentider o fals;
cap de fava o cap d'ullastre.
No voldria fer un desastre
amb la teringa d'insults,
que no quedin mai ocults
els atacs contra el meu poble
ni cap actitud innoble
d'aquesta tropa d'incults.

Reproduït de www.dbalears.cat

Ja no li faré més el salt

Segons dades de l'Enquesta d'Usos Lingüístics de Catalunya, més del 70% dels catalanoparlants canvien de llengua quan parlen amb algú que no ho fa en català. Per què? Es diu que és degut a la repressió que ha patit la llengua catalana durant més de tres segles, que ha fet que hagin arrelat una sèrie d'hàbits que impedeixen a molta gent l'ús normal i desacomplexat del català, i que els porten a practicar la submissió lingüística (per "deferència" o per "cortesía" es passen al castellà).

Sigui com sigui, l'actitud de canviar de llengua afecta negativament les possibilitats de les persones novvingudes. Amb aquest hàbit lingüístic privem els nous catalans i catalanes d'accedir al nostre àmbit cultural, posant la barrera més severa perquè deixin de ser estrangers a casa nostra: la llengua.

Molts cops m'han fet comentaris del tipus que la llengua i cultura catalanes estan en perill per culpa dels "immigrants" (sisplau, eliminem d'una vegada aquesta paraula), comentaris que moltes vegades m'han vingut d'amics amb els quals he compartit estones als bars i he comprovat, amb perplexitat, com demanaven un café con leche perquè la cambrera els semblava que era sud-americana.

Com ja he comentat en algun altre article, res no ens ha de fer pensar que el nostre interlocutor no entén el català (segons dades estadístiques, el percentatge de persones que viuen a Catalunya i no entenen el català és baixíssim). A més, hi ha també dades que ens indiquen que els novvinguts tenen la voluntat d'aprendre'l: el nombre de persones d'origen estranger inscrites als cursos del Consorci per a la Normalització Lingüística, per exemple, no para d'augmentar any rere any.

Així, ens trobem amb la paradoxa que a "aquestes persones que posen en perill la nostra llengua" (malgrat que demostren que la volen aprendre) els passa que quan surten al carrer la gent els l'amaga, «com si fos un tresor que no es pogués compartir». M'ho diu l'Oumar, periodista d'origen senegalès, que parla set idiomes i que és director d'una revista adreçada als catalans d'origen africà: «jo vaig tenir la sort que un company de feina, des del primer dia, em va parlar en català. Gràcies a ell l'he pogut aprendre i practicar-lo, i ara fins i tot l'he incorporat a la meva revista». L'Oumar va estar de sort. No així l'Elsa, catalana d'origen bolivià, que més d'alguna vegada m'ha dit que no parla en català perquè no pot fer-lo servir amb ningú. No cal dir que les seves possibilitats de progressar a Catalunya es veuen seriosament afectades per culpa de l'actitud discriminatòria de molts catalans: aquests, en amagar-li la llengua (potser perquè té la pell més fosca, potser perquè els deu semblar que no és prou intel·ligent) impedeixen que l'apregui i, per tant, que la pugui utilitzar, per exemple, per millorar laboralment (recordeu que saber el català és imprescindible per accedir a moltes feines i que, en qualsevol cas, és un mèrit que moltes vegades es té en compte).

Mireu, jo em proposo un objectiu: mantenir-me fidel a la meua llengua, no fer-li més el salt. No ho faig pel català. Ho faig per als qui arriben a casa nostra, com una mostra de la voluntat que tenim els catalans d'acollir-los (no ens vantem, tot sovint, que Catalunya té aquesta virtut?). Si feu com jo, i parlu sempre i amb tothom en català, fareu saber al vostre interlocutor que el considereu com un dels nostres, i que voleu que participi, en igualtat de condicions, en la construcció d'una societat més oberta.

Pere Campí

Publicat en el EL SINGULAR DIGITAL

Els Estats Units d'Amèrica i d'altres

Ja comença a ésser hora que els americans demanin perdó als republicans espanyols per l'amiguisme i la perpetuïtat dels franquistes, encara que alguns com el Dr. Joan Negrín – primer ministre de la república espanyola – no estimés gens els republicans catalans (ja sabem que els espanyols no ens han estimat mai) Amb tot, insisteixo, els Estats Units d'Amèrica, èticament no havien de permetre que es perpetués el franquisme.

Ara les "democràcies occidentals" es desenten de les necessitats dels pobles oprimits (han creat l'Europa dels estats) com per exemple del País Basc i de Catalunya, convertits en colònies espanyoles.

Avostès, "Amèrica democràtica" i actual Europa dels estats, us cal aprendre a predicar amb l'exemple – aquesta una expressió que, per desgràcia, habitualment em veig obligat a fer servir -. Sou demòcrates? Llibertat, quina? Per què? Per qui? I per quins? Us fa por que Catalunya torni a aixecar el cap? ¿Us fa por admetre la vostra incompetència, la manca de respecte democràtic i el vostre joc brut i furtiu? Per això Espanya ens

està podrint el país constantment amb la immigració i d'altres man-iobres? Per comptes de facturar els immigrants altra cop cap a casa seva, els donen un entrepà, una ampolla d'aigua i el viatge pagat de Canàries a la Plaça Catalunya. Això sense comptar els que entren com entren. És el mateix que feia en Franco. "A los catalanes hay que mandarles toda la mierda de España". Ens volen desnaturalitzar. Ens cal ésser com ells. Ens cal ballar les sardanes amb la seva música i amb castanyoles, pels que em vulguin entendre. Els que estem a la contra de l'espanyolització de Catalunya som uns heretges i que ningú ens tracti de racistes, ja que els primers racistes son els governs espanyols de torn que amaguen la realitat. Això, senyors meus, és terrorisme d'estat i ja fa masses segles que dura. Tal i com va dir el Dr. Joan Negrín el 10 de gener del 1937 que havia tallat els subministres de guerra al capità Bayo (el que havia envaït Mallorca per evitar que es transformés en un camp d'aterratge per bombardejar Catalunya) amb l'argument "no me da la gana que los catalanes reconstruyan la corona catalano-aragonesa". Si un repub-

licà deia i feia això, què no faran ara els que ens manen des de Madrid, fills o descendents d'aquells dictadors i nostàlgics falangistes? De moment teniu un exemple amb els pobles de la franja de ponent sobre el tema del patrimoni eclesiàstic, o el tema del català, o les tèrmiques, etc. Els aragonesos i els catalans han d'estar renyits constantment. La política de l'enfrontament, la política de dividir i esquarterar la Catalunya històrica, la Catalunya que va ser la nació més gran del món, democràticament parlant, i amb la sobirania compartida amb el poble, la que va tenir el primer parlament democràtic, molt abans que Anglaterra, però segueix la provocació constant i l'espoli pels aprenents de "demòcrates". Això senyors meus, insisteixo, és terrorisme d'estat.

Si sou cavallers, feu un "mea culpa" i prediqueu amb l'exemple. Hi ha coses que els homes no les fan, només les fan altre tipus de personatges. A casa meua, aquesta mena de manipuladors de la societat, tenen un nom.

Joaquim Pugnau Vidal.
(Membre de Catalunyaacció)

El Senyor Ramon Socies no pot continuar com a delegat del Govern

La junta directiva de l'Obra Cultural Balear, reunida a Palma, considera que el cas de l'agressió física de la guàrdia civil contra el jove Iván Cortés, que s'hi va adreçar en català és la gota que fa vessar el tassó de la paciència i del sentit de la responsabilitat amb que ha actuat la nostra entitat.

L'Obra Cultural Balear ha denunciat el maltractament i discriminació per part de les forces de seguretat patits per Antoni Mestre, el juny de 2004, per Joana Estarelles Dolç el desembre de 2005, Marc Peris el juny de 2006, Saïda Saadouki l'agost de 2007 i la detenció il·legal de Tomeu Martí durant l'Acampallengua del maig de 2009.

En tots aquests casos, hem rebut de part del senyor Socies bones paraules i compromisos en el sentit que es resoldria la qüestió. Però el resultat ha estat que totes aquestes paraules i declaracions no s'han traduït en cap fet concret, ni en cap mesura disci-

plinària, ni en cap investigació transparent. El senyor Socies ha optat sempre per dilatar els processos, obstaculitzar les investigacions i donar credibilitat a les versions improvisades, incoherents i increïbles cuinades pels agents agressors.

Ramon Socies, com a màxim responsable dels cossos i forces de seguretat de l'Estat, ha demostrat reiteradament la seva manca de voluntat d'acabar amb els atacs als drets lingüístics dels ciutadans. Duu més de quatre anys fent promeses per solucionar un problema recurrent a les nostres illes: l'agressivitat dels cossos i forces de seguretat de l'Estat contra el dret dels ciutadans a adreçar-s'hi en català, recollits a l'Estatut d'Autonomia i a la Llei de Normalització Lingüística. Els incidents han estat constants i Socies s'ha compromès en reiterades ocasions a posar en marxa mesures que acabassin amb el problema. Mentre feia això de paraula, els incidents han anat en crescendo, passant dels insults i

els atacs verbals a les detencions i les multes per parlar en català.

L'ambient d'impunitat creat per Ramon Socies ha estat clau per a aquest darrer cas, en què ja s'ha passat a l'agressió física. Aquest darrer fet, cal reiterar-ho, és gravíssim i suposa un bot qualitatiu sense precedents en democràcia que, com a catalanoparlants i com junta de l'Obra Cultural Balear, considerem intolerable.

Els integrants de la Junta Directiva de l'OCB ens sentim enganats i befats pel delegat del Govern.

Socies ha demostrat, com a mínim, la seva incompetència i la seva incapacitat, com a representant de les institucions democràtiques, de controlar els cossos i forces de seguretat de l'Estat.

És per això que, pel bé de les llibertats democràtiques, Ramon Socies no pot continuar essent delegat del Govern ni un dia més.

Junta Directiva de l'Obra Cultural Balear

Salut

Hemorroides: Un mal estès, però de difícil curació

Les hemorroides o morenes són un dels trastorns sanitaris més freqüents, fins al punt que la majoria de les persones les ha patit en algun moment de la seva vida.

Les hemorroides o morenes són un dels trastorns sanitaris més freqüents, fins al punt que la majoria de les persones les ha patit en algun moment de la seva vida. Malgrat que és una afecció considerada banal, pot ser molt molesta i dolorosa. Bàsicament, consisteix en una dilatació de les venes que es troben a l'ampul·la rectal i que arriben fins a l'anús, és a dir, les venes hemorroïdals. Aquestes venes, igual com les de les extremitats inferiors, es poden dilatar per diverses causes, amb la qual cosa perden la capacitat de retornar la sang que hi circula. Així, es formen cordons varicosos i nòduls que poden ser interns. Si les hemorroides es formen a l'interior es denominen internes, i quan surten a l'exterior de l'anús es coneixen com a externes.

Factors que en propicien l'aparició

La majoria de les venes disposen d'unes petites vàlvules que impedeixen que la sang corri cap a baix per acció de la gravetat. Però les venes hemorroïdals no disposen d'aquestes vàlvules, per la qual cosa la sang troba més dificultats per ascendir pel sistema venós. Quan s'incrementa la pressió interna, la sang tendeix a circular més lentament, s'acumula i provoca la dilatació de les parets d'aquestes venes.

Per això, totes les circumstàncies que augmenten la pressió intraabdominal condicionen l'aparició d'aquesta afecció: l'embaràs, que sovint provoca també varices a les extremitats inferiors, n'és una causa freqüent. També l'obesitat, especialment la troncular (amb abdòmens amplis), o les activitats que obliguen a



passar moltes hores dempeus o a romandre asseguts la major part del temps afavoreixen la congestió local. Així mateix, determinats menjars amb espècies, picants i les begudes alcohòliques afavoreixen la dilatació de les venes. El restrenyiment també és una causa freqüent d'hemorroides.

El tractament de les hemorroides comença per les mesures higienicodietètiques:

Excloure de la dieta les substàncies irritants i vasodilatadores: picants, espècies, alcohol, excés de sal, xocolata, excés d'àcids o cafè.

Procurar efectuar una bona regulació intestinal per evitar el restrenyiment.

Si són externes (o internes que s'han exterioritzat), utilitzar paper higiènic molt suau o, millor encara, efectuar la neteja al bidet amb aigua corrent freda (que és vasoconstrictora, és a dir, contrau els vasos sanguinis) i sabó àcid.

Evitar les peces que pressionen l'abdomen, augmenten la pressió interna i dificulten el retorn venós.

Evitar l'excés de pes.

No practicar esports com el ciclisme o l'equitació i abstenir-se de fer viatges molt llargs amb automòbil.

És convenient practicar exercici amb regularitat, ja que millora la circulació i el to venós. Si la vostra feina us obliga a estar molt temps asseguts o dempeus,

immòbils, moveu-vos de tant en tant.

En el cas d'hemorroides internes, es poden aplicar productes com el ruscus, la rutina, la diosmina o el castanyer d'Índies, que es poden administrar per via oral, però que són realment poc efectius.

Hi ha productes que es comercialitzen en forma de pomades que s'administren amb cànula o supositoris que, a més de contenir algun dels productes esmentats, contenen també corticoides en petita proporció, associats a anestèsics locals i emol·lients (que ablaneix les dureses), cosa que té un efecte antiinflamatori marcat i alleugereix les molèsties. Normalment s'apliquen dues o tres vegades el dia.

Tant el tractament local com el general alleugereixen, però no arriben a curar definitivament el mal. Moltes vegades cal acostumar-se a conviure amb la malaltia i a mantenir-la controlada sense que generi molèsties. Per a això, és indispensable posar en pràctica les mesures higienicodietètiques apropiades.

En el cas d'hemorroides molt grans i doloroses que provoquen prolapses, sagnen o sofreixen trombes freqüentment, s'ha de recórrer a tractaments més o menys agressius, com l'escleroteràpia (lligadura mitjançant col·locació d'un anell elàstic a la base del paquet hemorroïdal), la crioteràpia hemorroïdal, l'aplicació de raigs infrarojos o l'hemorroïdectomia (extirpació de les venes hemorroïdals). En ocasions, poden suposar la curació definitiva, però també és freqüent que amb el pas del temps les hemorroides tornin a aparèixer, ja que les venes que queden es poden tornar a dilatar.

L'hemorràgia, principal símptoma

El símptoma principal de les hemorroides internes és l'hemorràgia. Normalment és de petita quantia, de color

vermell viu, i es produeix al final de la defecació. Si les dilatacions són importants, l'hemorràgia és més abundant.

Quan aquestes hemorroides internes surten a l'exterior sagnen amb més facilitat (cosa que en termes mèdics es coneix com a prolapsar). En aquests moments, fins i tot per la simple fricció de la roba interior o en realitzar esforços es pot arribar a produir l'hemorràgia. El prolapse es pot manifestar en realitzar esforços, com en el cas de la defecació, cops de tos o esforços físics. Al principi es resol espontàniament però, a poc a poc, comença a ser més freqüent i a precisar reducció manual. Si continuen progressant i la seva mida augmenta arriba un moment en què pràcticament estan sempre a l'exterior. La seva reducció manual esdevé llavors impossible. En aquestes circumstàncies, a més de sagnar amb facilitat, apareix una secreció mucosa molt molesta. Estar assegut molt temps, la sudoració i els esforços no es toleren bé.

La complicació més important i la que produeix realment dolor és la trombosi a les venes dilatades. La sang que contenen al seu interior se solidifica (es forma un trombe), amb la qual cosa el quadre pot arribar a ser molt dolorós, fins al punt que precisa atenció immediata. És el que vulgarment s'anomena atac d'hemorroides i motiva la consulta al metge. Les persones amb hemorroides no complicades no solen recórrer al metge i opten per tractar-se elles mateixes. És habitual que les hemorroides desviïn l'atenció sobre altres malalties intestinals. Per això quan se sagna o apareixen altres símptomes anorectals és recomanable anar al metge per descartar la presència d'altres malalties que presentin símptomes similars. És la única forma de confirmar que es tracta realment d'hemorroides i, així, oferir el tractament adequat.

Consell de Govern Aprovada la licitació de 10 nous centres de salut i unitats bàsiques que beneficiaran a 83.000 persones i que suposaran una inversió de més de 54 milions d'euros

Són els d'Andratx, Ariany, Esporles, Maria de la Salut, es Molinar, Muro, sa Pobla, Porreres, ses Salines i Son Servera

28 d'Agost 2009.- El Consell de Govern ha aprovat, a proposta de la Conselleria de Salut i Consum, una despesa de 54.121.051 euros per licitar la construcció, conservació i explotació de 10 nous centres de salut i unitats bàsiques d'Atenció Primària en les localitats

d'Andratx, Ariany, Esporles, Maria de la Salut, es Molinar, Muro, sa Pobla, Porreres, ses Salines i Son Servera. Aquestes noves infraestructures sanitàries beneficiaran a més de 83.000 persones que utilitzen els dispositius de la xarxa sanitària pública.

Un dels objectius del Servei de Salut de les Illes Balears és la creació i l'adequació dels centres necessaris per a la

prestació de l'assistència sanitària requerida en aquesta comunitat autònoma. La porta d'entrada al sistema assistencial són els centres i les unitats bàsiques d'atenció primària, que garanteixen l'accessibilitat als serveis mitjançant l'adscripció de cada usuari a un equip d'atenció primària.

El ràpid creixement poblacional, l'evolució demogràfica, l'antiguitat d'al-

guns centres que componen la xarxa assistencial i el desenvolupament de les tecnologies han impulsat que la Comunitat Autònoma de les Illes Balears hagi desenvolupat el Pla d'infraestructures sanitàries per al període 2008-2012, amb què fa una aposta decidida per la millora i la modernització de la xarxa sanitària pública de les Illes Balears.

En l'àmbit de l'atenció primària, el

Pla preveu la construcció de determinats centres i unitats bàsiques de salut amb l'objecte de substituir les infraestructures actuals atès que les deficiències estructurals d'aquests centres no es podran solucionar a mitjan termini fent-hi obres d'ampliació i reforma. També es preveu augmentar-ne l'oferta assistencial dotant-los de nous serveis a les zones on l'evolució demogràfica ha determinat la necessitat que es pretén satisfer. Mitjançant aquest procediment se cerca donar solució a algunes de les necessitats de construcció de centres i unitats bàsiques de salut més apressants com són les unitats bàsiques de salut d'Ariany, Maria de la Salut, Es Molinar, Porreres i Ses Salines, i els centres de salut d'Andratx, Esporles, Muro, sa Pobla i Son Servera.

En resum, es pretén aconseguir de modernitzar i adaptar les infraestructures actuals per donar una resposta positiva a la creixent demanda de serveis de salut de la població afectada, tenint en compte que les infraestructures actuals fan impossible assumir la cobertura de les necessitats previstes.

La construcció, conservació i explotació dels nous centres i unitats bàsiques de salut inclosos en el Pla d'Infraestructures Sanitàries 2008-12 s'estructura com una concessió d'obra pública regulada en la Llei de contractes del sector públic. S'ha de ressaltar que la prestació de l'assistència sanitària roman fora de la concessió i continua

en mans del Servei de Salut de les Illes Balears.

Concurs

El concurs de concessió d'obra pública contempla:

- L'execució i finançament de les obres de construcció dels nous centres de salut (CS) de Muro, Esporles, Sa Pobla, Son Servera i Andratx, i de les noves unitats bàsiques de salut (UBS) de Ses Salines, Es Molinar, Ariany, Porreres i Maria de la Salut.

- La posada a disposició i dotació de mobiliari i equipaments dels 10 nous centres a favor del Servei de Salut de les Illes Balears.

- El manteniment, la conservació i l'actualització incloent-hi les inversions necessàries per a la reposició i renovació durant el període de concessió, amb la finalitat de mantenir en unes condicions òptimes de funcionament les instal·lacions i l'equipament dels centres.

- L'explotació dels 10 nous CS i UBS mitjançant la prestació dels següents serveis no assistencials durant un termini de 10 anys: Neteja. Seguretat. Manteniment. Gestió dels residus urbans i sanitaris. Desinsectació i desratització.

- Durada del contracte: serà d'11 anys i 2 mesos, a comptar des del dia següent a la formalització del contracte.

- Termini d'execució d'obres i muntatge dels centres: serà de 12 mesos per a les UBS i de 14 per als CS.

Poesia



CLIMENT GARAU I SALVÀ

Jove, tu a bon temps has nat

Joventut, tu has pujada,
Se pot dir a la senyor,
Sent fill de treballador
No has conegut sa suada.
Es cafè i s'ensaïmada
L'has tenguda es dematí,
Te mare la te serví
Ben bona de matinada.

Cap dia se descuidava,
Sa teva bona mareta,
Es cafè i s'ensaïmadeta
A tu cap dia et mancava.
Visquent a lo marajà,
Passares els teus bons dies,
Tot aquell temps no patires,
S'aliment no te mancà.

Als setze anys arribaries,
Tot moment estudiant,
Sa bona vida passant,
D'aquest mode t'educares.
Molt lliure tu te trobares
Per gastar i per menjar,
A ca teva vas trobar,
Allò que tu desitjares.

Sa moto per passejar,
Ton pare te compraria
Te volgué dar alegria,
Que no et poguessis queixar.

En tu ell se confià
Que series llumenera,
Persona de gran carrera,
Ell se va il·lusionà.

Ton pare mai va deixar,
Es parpal i es picó,
Era bon treballador,
D'escarades ell va anar.
Pel petit jornal guanyar,
Dedicà tota sa vida
Una vida suprimida,
Només per poder menjar.

Ta mare a entrecavar
Sa llogava als veïnats,
Per refrescar els sembrats,
Que no haguessin de penar.
Així podia guanyar
Un jornal per subsistir
I a ca seva dur-hi
Un tros de par per menjar.

Els estudis acabares,
Això vas aconseguir,
Un títol vares tenir,
Amb unes lluites sobrades.
En aquell moment pensaves
Que tu estaries salvat,
A dins un ball t'has trobat,
Que per tot sents xiular bales.

La Pàtria

Josep M. Ballarín

Que no ens diguem
catalanistes,
que no ens diguem
nacionalistes.
N'hi ha prou de dir-nos
catalans.
Això sí, a totes.

Comentaris

atlasac (Vila-real) 24/08/08 10:52:21

AHIR... Veient un reportatge sobre el Barça actual pensava, mira que si l'any que ve podem veure un reportatge mimètic de la Catalunya actual, tot dependrà de vos, si VOTES Partits Polítics o INDEPENDENCIA=LLIBERTAT segur que a les teves mans estarà la nostra felicitat o la merda que tenim, vos decidireu...m'agradaria felicitar-te per endavant....

Josep Casalta

Dites relacionades amb el vi

Aigua, Senyor que de vi ja en venen.

Aiguarent de tenda i vi de taverna.

Aiguarent del vi dolent.

Aiguarent i vi els joves fa viure i els vells morir.

Aiguarent i vi, borratxo fi.

Aire de ponent, l'aigua fresca i el vi calent.

Al bon caldo, el vi li obre camí.

Al bon tastador, que el vi no li passi del galló.

Al bon vi no li cal pregó.

Al bon vi, cuitar-hi.

Al bon vi, el brou li fa camí.

Al borratxo fi, no li cal aigua ni vi.

Al compare, botifarra: al padrí, un porró de vi.

Al constipat, got de vi colmat.

Al matí, poca aigua i molt vi.

Al matí, tot vi; a la tarda, res d'aigua, i al vespre, vi sempre.

Al pa pa i al vi vi.

Al setembre, el vi està per vendre.

Al setembre, vi per beure.

Al vell, no li donis vi novell.

Al vi i al ball, de la tarda.

Al vi, no li cal pregó.

Allà on entra el vi en surt el juí.

Alls i ceballot volen vi fort.

Alls i pebre, vi volen beure.

Alls i vi, remei de roí.

Alls i vi, remei dels pobres.

Amb alls i vi fort, no em fa por la mort.

Amb cargols, figues i naps, aigua no beguis, sinó vi; tan fi que cargols, figues i naps vegis nedar.

Amb castanyes, vi de Pasqües.

Amb dones i amb vi s'avança camí.

Amb el fill del teu veí casa ta filla i ven el vi.

Amb el qui beu massa vi, negocia de matí.

Amb l'escudella, beu-hi vi i no et faci por el morir.

Amb la bóta sense vi no emprenguis camí.

Amb les figues s'ha de beure vi tres vegades per trobar-hi gust.

Amb les mongetes porc i amb el porc vi fort.

Cuina

Carn de caldera amb múrgoles

Ingredients:

Carn de caldera (també en diuen de perol; són les parts del porc que no han quedat dessagnades i no s'asseccarien), múrgoles (també dites rabassoles), ceba, tomàquet madur, alls, julivert, farina, ametlles torrades, clavell, vi ranci, oli, sal i pebre negre. Si no es tenen múrgoles, uns altres bolets, o barreja.



Preparació:

En una cassola amb oli i un pessic de sal, s'hi fregeix la carn (que ja és cuïta), adobada amb sal i pebre negre i una mica enfarinada, fins que comenci a agafar una mica de color.

Llavors, s'hi afegeix la ceba, picada ben fina, fins que sigui rossa. Després, el tomàquet, també ratllat ben fi i s'abaixa el foc al mínim.

Es va remenant de tant en tant, per a què la farina no s'agafi. Quan el sofregit és ben lligat, s'hi tiren els bolets, una mica de clavell, una picada d'alls, julivert i ametlles i un raïget de vi ranci.

S'hi dona una remenada, es tapa i es deixa ofegar una estoneta més.



Arròs amb conill

4 persones. 60 minuts

Ingredients:

500 g. de conill, 400 g. d'arròs de gra mitjà, 3 carxofes mitjanes, 1/4 de quilo de pèsols esgranats, 1 ceba petita, 2 tomates, 1 gra d'all, 1 dl. d'oli, safrà, 1 1/2 L d'aigua, sal, pebre, julivert.

Preparació:

1. Netegeu i trossegeu el conill, assaoneu-lo. En una cassola al foc amb oli calent, fregiu el conill; quan els trossos siguin daurats, afegiu la ceba tallada fina, deixeu que prengui una mica de color, agregueu-hi els alls picats i les tomates ratllades, removeu-ho i deixeu-ho coure lentament.

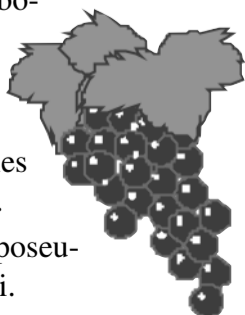
2. Mentrestant, prepareu les carxofes: traieu les fulles dures i ruixeu-les amb llimona per tal que no s'ennegreixin. Bulliu-les en aigua abundant i sal. Escorreu-les i reserveu-les.

3. Quan el sofregit amb el conill estigui a punt, afegiu-hi l'aigua bullent, tapeu i deixeu coure uns trenta minuts. Assaoneu.

4. Passat aquest temps, comproveu com està el conill, afegiu-hi el safrà torrat, esmicolat, i un xic de pebre. Aboqueu els pèsols esgranats i deixeu-ho coure 10 minuts.

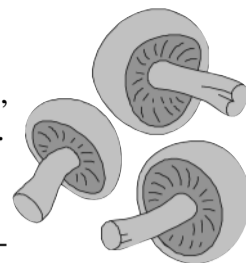
5. Afegiu-hi l'arròs, tot repartint homogèniament, deixeu-ho coure 10 minuts i afegiu-hi les carxofes; deixeu-ho coure 8 o 10 minuts encara.

6. Quan estigui al seu punt, retireu-ho del foc, poseu-hi el julivert picat. Abans de servir, que descansi.



Llenguado marinera

Ben net el llenguado i pelat, se li posa un poc de sal, s'enfarina i es frig en una paella amb l'oli molt calent. Es col·loca en una plàtera refractària i es ruixa amb el mateix oli, però colant-lo i afegint-li suc de llimó. El tindrem en el forn durant deu minuts i, després, li posarem per damunt tàperes i cogombres i julivert picat, i al voltant li farem un guarniment de creïlles-palla.



Verats a la brasa amb fonoll

Ingredients:

Verats, sal i unes branques tendres de fonoll bord.

Preparació:

Es netegen els verats i es salen. Se'ls embolica amb unes branques de fonoll tendre, que es fixen embolicant-ho amb fil de cotó. Es couen a la brasa.

Cap i pota amb samfaina

4 persones. 60 minuts

Ingredients:

400 g. de pota de vedella (comprats ja bullits), 400 g. de cap de vedella (comprats ja bullits), 2 botifarres crues, 2 pebrots vermells i 3 de verds, bitxo, 500 g. de tomates madures, 3 albergínies, 2 cebes, 60 g. de farina, 1 dl. de xerès sec, 2 dl. d'aigua, 3 grans d'all, julivert, sal, pebre.

Preparació:

1. En una paella o un atuell gros, amb oli calent, ofegueu les cebes tallades a daus i els pebrots vermells; deixeu-ho coure una mica i afegiu-hi després els pebrots verds tallats a daus i un tros de bitxo; deixeu-ho coure uns cinc minuts.

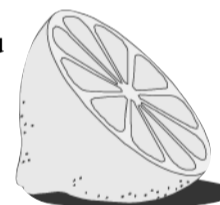
2. Seguidament, afegiu-hi les albergínies tallades a daus (prèviament pelades, salades i deixades a l'escorredora una hora), removeu amb compte i afegiu-hi el xerès; després permeteu que s'evapori.

3. Afegiu les tomates pelades i tallades petites, deixeu reduir una mica, empolvoreu amb la farina i deixeu-ho daurar. Quan comenci a agafar color, aboqueu-hi un vas d'aigua tèbia; coeu lentament 10 minuts.

4. En una cassola, poseu-hi tallats a trossos la pota i el cap de vedella, les botifarres, crues, sense pell i una mica aixafades amb una forquilla.

5. Aboqueu a la cassola, a sobre del cap i pota, tot el contingut de la paella, removeu-ho suaument i deixeu-ho coure 20 minuts més, molt lentament.

6. Serviu en la mateixa cassola, ben calent.



Llom ofegat amb bolets

Ingredients:

Llom de porc (millor que sigui cap de llom, de dos colors) o llonza llaminera, ceba, tomàquet, all, julivert, rovellons al natural, oli, pebre negre i sal.

Preparació:

Es posen la carn, la ceba, el tomàquet, fets a talls, i tots els altres ingredients en una cassola, en fred. Es tapa i es posa al foc, que cogui lentament, fins que la carn sigui cuïta.

P E T I T S A N U N C I S

AUTOMOBILS

TALLERS TORRENTS. Mecànica, neumàtics, aire condicionat. Adrià Ferran, 29. Ciutat. 971 420 518

EVOLUTION CARS. Tintat de llunes, retolació gràfica, retolació adhesiva, rètols, logos i marques. Homologats per I.T.V. Eusebi Estada, 117 So n'Oliva. Ciutat. 971 750 912

MECÀNIC LLUÍS. Lluís Martí, 99 Ciutat. 971 245 977

AUTOTÈCNICAMENORCA. Cotxes sense carnet marca AIXAMA 8.000 euros. Menorca, 24 Manacor, 971 551 302

TALLER COLAU MOTORS. Manteniment, reparacions, pneumàtics, ITV. Valdívia, 2 Manacor. 971 553 850

MOTOR SPORT. Venda i reparació de motos usades i noves. Joan Miró, 14 Manacor. 638 561 825

GROCAUTOESCOLES. Avda. Jaume III, 25 Santa Maria. C/. des Menestrals, 21 Sineu. Sor Francina Cirer, 20 Binissalem. www.autoescolesgroc.com 609 641 816

TALLER LLUC RADO. Reparació general de l'automòbil. Plató, 17 Son Ferriol. 971 426 681

TALLERS D'ASIVAL. Mecànica, electricitat, xapa i pintura. Revisió ITV. D'Asival, 5 Polígon Can Valero. tallersdasival@telefonica.net 971 759 568

CARROCERIES. Construcció i reparació. Venda i reparació de

grues hidràuliques. Ollers, 3 Polígon de Marratxí. 971 604 162

MALLORCALIMPIA. Servei de grua. Reciclatge de tot tipus de vehicles de desfeta, tramitació de baixes i retirada. Valoració màxima en sinistres de menys de 5 anys. mallorcalimpia@hotmail.es 971 101 313

AGENTFIAT. Venda i reparació. Rafel Albertí, 153 Inca. 971 505 979

TALLER FIOL. Manteniment del vehicle. Suspensió, direcció. Frens ITV. Polígon de son Llaut (Santa Maria. Tel. 609 606 497

BORSA IMMOBILIÀRIA

VILLASPLANET.COM Immobiliària. Avda. de la Platja, 19 B Port d'Alcúdia. 971 545 411

XALET a Los Damunt d'Alaró, veng per 749.000 euros. Solar de 1.700 m2. garaix i piscina. 661 427 008

NOUPIS.COM. Lloguer i venda de pisos. Plaça de Sant Jaume, 13 Manacor. 971 555 567

Directament del promotor, se ven pis a Pollença. 607 209 522

IMMOBILIÀRIA MALLORCA. Beate Pregler. Palma, 17 Sant Joan www.pregler-immobilien.de. Tel. 667 078 450

ES VEDRÀ. Assessors immobiliaris. So n'Oliva, 8. Ciutat. 971 753 082 www.esvedrainmobiliaria.com

CONSULTING BALEAR IMMOBILIARI. Eusebi Estada,

113 A. 971 907 313

ASSESSORIA IMMOBILIÀRIA. Administració de finques, venda i lloguers de vivendes i locals Lepanto, cantonada Provença, 18-1. Manacor 655 810 921

TOMIR. Gestió immobiliària. Plaça Major, 18 Campanet. 971 509 158 www.buscocasa.com. tomir

IMMOBILIÀRIA CALA GAVIOTA. Compra, venda, lloguer i assessorament. Estany, 27 Colònia Sant Jordi. Tel. 971 655 722 www.cala-gaviota.com

GRANVIOBRA. Construccions en general. Venda i lloguer d'immobles. Plaça Mare de Déu, 7 Colònia info@granviobra.com Tel. 971 656 330

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'ns al www.terraviva-mallorca.com carrer Major, 36 Alcúdia Tel. 971 546 426

IMMOBILIÀRIA ARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna, 92 Sóller Tel. 629 478 226 inmoiarbona.com.

IMMOBILIÀRIA MUNAR. Promotora, compra-venda i lloguer ed'immobles, terrenys i locals comercials. Finançam la seva compra al 100% www.grupjm.es Duc de Rubí, 5 local, 3 Son Ferriol. 971 427 472

BOTIGUES I MAGATZEMS

PLANTES I FLORS. Can Pellisseta. Plaça, 28 Campos. 971 650 317

NORMA CÒMICS. Còmic americà, europeu, independent, llibres d'il·lustracions, disseny gràfic, narrativa fantàstica, posters... Pere d'Alcàntara Peña, 11 Ciutat. 971 919 980

BALESA. Garroves (i també triturades), ametlles i altres fruits secs, pinsos, cereals i farratges. Productes agrícoles. Carretera

d'Alcúdia km. 13'800 Sta. Maria del Camí www.balesa.es 971 621 504

BOTIGA D'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla, 44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

PCBOX. Informàtica, servei tècnic, internet, jocs. Ronda des Port, 22. Manacor. www.pcbbox.com 971 843 899

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats, bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan, 86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaimades i pastissos. Sa Lluna, 7. Sóller

LLIBRERIA BOLIC. Educació i vida saludable. Tot tipus de llibres. Gran stock de conte infantil, educació, autoconèixement, teràpies alternatives. També trobaràs objectes de feng shui, de ioga, minerals, oracles i un gran assortiment en encens, ensensors, música per a infants, per meditar, ètnica, dansa del ventre, documentals, pel·lícules... Col·legi, 5 Capdepera. 971 564 434

CIÈNCIES OCULTES

CARTOMÀNCIA. Respostes clares i encertades. Manacor. 666 683 774

ASTROLOGIA, naturologia, tarot, numerologia, vidència, interpretació de somnis, paraciència. Einès Ojeda. Consultes a Manacor, Ciutat i Menorca. 651 072 677

TAROT, DESEMBRUIXAMENTS. Problemes de parella, protecció de males influències, desavenències familiars. Consultes amb hora prèvia. 971 299 719 607 716 683 Francesc

ASTRÒLEG: Eliseu Gallardo. Lectures particulars, classes particulars i grups, cita prèvia. Andrea Doria, 5 a sobreàtic. Ciutat. Gran Via 688-2-2 cantonada Girona de Barcelona. 696 840 643 www.Astroanamnesis.es

TAROT MIQUEL Treballs ocults, embruixaments i desen-

bruixaments, protecció personal i negocis, expert en unió i tornada de la parella, protecció enemics. La voluntat. 971 293 967 610 213 002

CONSTRUCCIÓ I ELECTRICITAT

EUROWOOD. Parquet flotant de fusta natural. Jordi Sureda, 64. Manacor. www.eurowoodmallorquinadeparquets.com 620 658 924

JARDINERIA ESCARRITXÓ. Quinta Volta, 146. Es Carritxó. 619 408 608

CONSTRUCCIONS B&O. Construccions i reformes. Carrer Torrent, 9 s'Arenal. 608 583 305

BANYERES. A mida sense obra. Clima Hotel. Licorers, 169. Polígon Marratxí. 971 604 284

CALABUCH. Fontaneria, picapedrers, pintura, electricitat, ferreria, cristalleria, alumini i PVC. Llorenç Riber, 2 Ciutat. 871 962 760

XISCO MUNNÉ. Taller de torn i fressa, ajustador, realització de prototips, reparació i construcció de maquinària, fabricació de pinyols i rodes dentades, treballs artístics, elements de decoració. Isidor Antilló, 51 Ciutat. 971 278 822

BCLIMA Aire condicionat. Baix des Cos, 25, Manacor. bclima@hotmail.com 971 551 622

CRISTALLERIA DIAMANT. Murals de mirall, instal·lacions comercials, tancament d'alumini, cristall aïllant de seguretat, gravats i bisellats. Bartomeu Calatayut, 5 Son Cladera. 659 682 492

POLIMENTS I VITRIFICATS SASTRE. General Weiler, 29 Inca. 971 503 936

DECOMAR. Envernissats, lacats i pintats. Can Valero, 30 local 13. 629 905 185

PEPMASCARÓ. Reformes d'obra, fontaneria, electricitat, ferro... Can Mete, 6 Pòrtol. 971 797 155

CONSTRUCCIONS SERRA-GARAU. Garriga, 29 Pòrtol. 695 161 139 - 37

REFORMES EN GENERAL. Fontaneria, electricitat, pintura. Instal·lador autoritzat. Urgències 24 hores. www. By-pass.es, kz 654 036 929

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.....

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el quadre el text

Ompliu aquest cupó i enviau-lo a:

L'ESTEL, Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

BARCELÓ. Muntatges i reparacions elèctriques. Consultoria laboral i fiscal. Nuno Sanç, 23 Manacor. 637 372 306

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES, antenes satèl·lit, TDT, telefonia, centraletes digitals. TELMA Naus Poima, passatge A Local 25 Can Valero 971 760 400

HIPERMADERAS. Portes, finestres, persianes, trespols, llissons, gelosies, tarimes, cuines, pèrgoles ... i més. Fusters, 36 Polígon de Manacor. www.HIPERMADERAS.COM 971 555 182

METALISTERIA Son Peretó. Alumini, persianes, cristalleres, oscilobatents, ferro, arrambadors, barreres, ... Son Peretó, 4 Manacor. 971 550 160

CONSTRUCCIONS I REFORMES. Antoni Fernández. Cabana, 47-3-D. Pont D'Inca. 609 844 438

MALLORQUINA DE TOL·DOS. Confecció de tendals, cobertura de piscines, motorització i reparacions, tendals de camió. Licorers solar 169-170 nau 33 Polígon de Marratxí. 971 229 714

BANYERES A MIDA. Per un perfecte acabament en la deteriorada, fabricada en vidre acrílic. Fàcil instal·lació sense obres. Licorers, 169-170. Polígon de Marratxí. infi@hotelcanari-assl.com. 971 604 284

CARLOS DA MONTE BARRETO. Electricista. Obres, il·luminació, manteniment, instal·lador autoritzat, camvis de tensió, urgències. carlosadamonte@yohoo.com.ar 629981 183

MARGERS. Feim tot tipus de feina amb pedra. A la seca o amb pasta. 666 130 369

INSTAL·LACIONS I MANTENIMENT J. SOLER. Calefacció, aire condicionat, termos, canvis de canonades, pintura, picapedrers, reparacions i obres, electricitat, grup pressió instal·lació i piscines. 617 321 015

ENRAJOLATS I ALICATATS Professionals en construcció. Banyes, cuines, trespols de porcellana etc. 671 446 876 652 187 721

CONSTRUCCIONS M D 2 Cases, xalets, reformes. 971 531 385-635 531 034 971 509 620-615 105 125

XESCMARTI. Paviment continu decoratiu. Paviment impresos, Cantó decoratiu, Enrajolats. Trespols. Sant Joan, 2 Sòller. 646 037 667 xescmarti.com

ECOELÈCTRICA. Electricitat en general. Energia solar. Cobertes fotovoltaïques. Instal·lador autoritzat. Manuel 646 825 308

PINTURES I LACATS. Biel Tugores. Pintura rústica, esponjats, estucats, façanes... Lluç, 180 Inca. 971 515 588

SERVEIS SANITARIS EU MOLL. Instal·lacions sanitàries, calefacció i piscines. Vicenç Buades, 40 Tel 971 865 061

ELÈCTRIQUES MANRESA. Instal·lacions elèctriques, antenes satèl·lit, telefonia mòbil, aire condicionat, venda d'electrodomèstics. Ariel, 12. Cala d'Or. Tel. 971 657 378

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep, 66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I, 6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venta, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming, 34 A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

ESTÈTICA I PERRUQUERIA

SA PERRUQUERIA. Soldat Soberats Antolí, 18 Ciutat. 971 296 936

PAZVENTURA SPA. Gimnàsica facial, reflexologia facial, depilació natural. Massatges. Antoni Frontera, 9. 971 905 476

MIRANDA GYM. Carrer Guasp, 58. Plaça Sant Marino, 6 Coll den Rebassa. 971 267 994

DISSENYADORA DE MODA. Xisca Estremera. Confecció, transformació, arrenjaments. Joan Miró, 113A. 971 287 479 xiscaesmas@hotmail.com

DEMAR. Perruqueria i estètica unisex. Manicura, depilació. Aragó, 80. Ciutat. 971 249 689

PROFESSORA DE IOGA. Isabelle Ravenstein. Palma, 17 Sant Joan. monpetit@ravenstein.couk. Tel. 618763970

JOANASEGURA. Depilacions, tractaments corporals i facials, manicura, pedicura, maquillatge. Formentor, 75 Pollença. Demtat. 609 325 792



anau hora al 971 530 058

PERRUQUERIA I ESTÈTICA. Antònia Marín. Campanar, 1 Alaró. Demanau hora al 971 518 639

PERRUQUERIA UNIXEX CATI. Carrer Llaneres, 53 Santanyí. 971 653 001

SANDRA MENDEZ: Fotodepilació, fotorejuveniment, fototeràpia antiataques, fototeràpia antiacné. Sant Bartomeu, 114-2-B Consell 696 178 499

ESTÈTICA I MASSATGES MARI. Depilació, manicura, ... Massatges, antirues... i més coses. Carrer Cristòfor Colom, 28. Al costat de Correus. Porto Colom. Tel. 639 013 315

CANA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner, 43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor, 19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

BELLES FORMES. Depilació laser i normal, massatges, tractaments obesitat, tractament contra les rües, manicura... Pizarro, 13 Manacor. 971 559 533

L'INFINIT D'UNESTEL. Tractaments corporals, thai massatge, quiromassatge, reflexoteràpia podal, reiki. Baix des Cos, 39 A Manacor. Demanau hora. 971 556 113

FUSTERIA I FONTANERIA

FUSTERIA AMENGUAL. Portes, persianes, armaris, porxos i cubertes, embigades, vidriera europea, decorats, cuines... Crèdit Balear, 10 interior nau A i B. Es Viver. 971 471 607

FUSTERIA ROCA. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Alferes Ribes Santandreu, 5 Ciutat. 609 325 792

KÄHRS. Parquet & inspiració. Venta, instal·lació i restauració de parquet flotant. Tarimes, revestiment de parets i sòtils. General Riera, 21 Ciutat. 971 203 702

FUSTERIA MIQUEL ÀNGEL. Mobles de cuina, bany, llibreries, parquet... Tinent Ferrà Fiol, 6 Ciutat. 971 907 591

NICOLAS CRISTALERO. Decoració, i acristel·lament en general. Metal·listeria en alumini. José Maria Usandizaga, 8 So n'Oliva. 971 209 239

ARAGÓ ANTONELLI. Fontaneria en general. Manteniment. Mateu Enric Lladó, 34-C-4-K Ciutat. 608 636 605-669 475 959

TONI JAUME. Armaris encastats, mobles a mida. Sant Rafel, 41, A Manacor. 971 554 112

S'AIGONETA. Instal·lacions de fontaneria, calefacció, aire condicionat, tractament d'aigües, energia solar. Plana, 39 Maria de la Salut. 620 410 572

RAFEL PROHENS. Tornejats, enrevoltillats, restauracions, cèrcol motllura, feines per encàrrec. Arquitecte Gaudí, 6 Manacor. 971 554 285

JOAN DURAN. Restauracions i muntatges, mobles a mida, escales, mobles de cuina, etc. Murillo, 9-B Manacor. 615 672 028

FUSTERIA CAN COLOMET. Sa Rota des Pinar, 7 Maria de la Salut. 971 525 782

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús, 34 Ariany. Tel. 971 830 275

FUSTERIA MONTERO. Mobles a mida i decoració, en fusta o en alumini. Carrer dels Licorers, 26-A. Polígon de Marratxí. 971 605 196

FONTANA. Muntatge i reparació de fontaneria, gas, aire condicionat. 609 676 145

TECNOMETÀLICA. Serralleria, acer inoxidable, llautó, coure, alumini. Feines per: nàutica, aviació, hostaleria, decoració, etc. Conraders, 37 L-1 Polígon de Marratxí. 971 604 536

ROBERT I SEBASTIÀ. Con-

ductes de fibra, aire condicionat. Alber, 3 Son Verí Nou. 606 948 889

MEDICINA

CONSULTA DE PODOLOGIA RIGO. Anàlisi informatitzat de la marxa, cura de berrugues, suports plantars. La Rambla, 40 local 1 Campos. www.rigocespedes.com 971 160 471

FISIOTERÀPIA I REHABILITACIÓ. Massatge terapèutic, mal d'esquena, drenatge linfàtic, laserteràpia, estiraments... Benvinguts, 9 Cala d'Or. 617 319 431

MASSATGES relaxants i terapèutics. Imposició de mans també a domicili. Sant Rafel, 26-A-1 Manacor. 669 448 798

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades, 41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera, 12-A local, 12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

ANIMA'T. Teràpia i Salut, dolors d'esquena, dolors de les articulacions, amb els aparells d'ANIMA'T ara et pots posar millor i cuidar-te a ca teva fàcil i començar l'alivi a les primeres sessions. Parc, 8 Ciutat. 971 780 301

GABINET D'ACUPUNTURA. Mesoteràpia, massatges, depilació Laser. Alcúdia, 51 Consell. 971 622 579

ESPAI TERAPÈUTIC. Doctor Joan Mir, metge de família, màster en sexologia i parella, màster en teràpia de conducta. Estàs satisfet amb la teva relació amb la parella? Pateixes tu o la teva parella qualque trastorn sexual? Pensau separar-vos? Consultau-nos. Font i Monteros, 22-1-A Ciutat www.espaiteραπευtic.com 971 919 190

ÒPTICA SANTAPONÇA. Riu Sil, 10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

CENTRE ÒPTIC BELLAVISTA. Òptics - optometristes. Montisíon, 5 Pollença. 971 533 198. Ponent, 2 Port de Pollença. 971 866 552

MOTONÀUTICA

VERT & VERT. Venta, custòdia, manteniment. Pocomaco, 10

Can Valero. 971 298 158

NÀUTICA ES FORTÍ. Reparació i manteniment d'embarcacions. Sebastiana Clar,5 Santanyí. 667 426 972

PRODUCTES NATURALS I ECOLÒGICS

ASHMI-CHELA. Herboristeria, cosmètica natural, productes esotèrics. Gabriel Carbonell,30 Ciutat de Mallorca. 971 240 335

FARMANATURA. Herboristeria, dietètica, dietes i consells. Passeig Colom,34 (al costat de la peixateria) Can Picafort. Tel. 971 850 847

FINCA SON BARRINA. La major botiga de productes ecològics. Dimecres de 9 a 17, dijous i divendres de 9 a 20. Dissabtes de 9 a 17. Camí son Frontera,, carretera d'Inca a Llubí km 6 www.mallorcaorganics.com 971 504 540

L'ARC NATURA. Productes biològics, herbes medicinals, cosmètica natural, productes per a celiacs. Bernat Vidal i Tomàs,23 Santanyí. 971 653 001

BOTIGA CAFETERIA. Degustació de productes ecològics. Venta d'hortalisses ecològiques. Activitats medi ambientals. Autovia de Manacor Km. 40 Vilafranca. Tel. 971 560 631

ECOLÒGICA MALLORCA. Productes per el consum responsable. www.ecologica-mallorca.es. Sa Plaça, 6 Sineu. Tel. 971 520 577

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CANCOLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterràni,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOX FIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivets, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venta a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals,

aïllaments, suro natural per a trespolos. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

SA BOTIGA DE BUFFONS. Teatre Cafè Presentacions, aco miadaments, aniversaris, sopàs d'empresa, menús especials. Viu el teatre d'una altra manera. Consulta programació a sabotigadebuffons.com Vall d'argent,29 Ciutat. 660 419 673

RESTAURANT XALOC. Menú a 8'50. Extensa carta. Les Estanques,23 Colònia de Sant Jordi. 971 655 117

LAPARADA. Menjars preparats per endur-se'n Oms,43 Ciutat. 971 718 213

S'AMARADOR. Restaurant pizzeria. Se menja a la carta. Miramar,51 Sa Ràpita. 971 640 689

CAN PEP. Restaurant dues forquetes. Menú a 15 euróns. Miramar,30. Sa Ràpita. 971 640 102

BRISES. Restaurant a la carta. Arrossos i mariscos. Miramar,37 Sa Ràpita. 971 641 440

RESTAURANT XALOC. Menú a 10 euróns, caps de setmana a la carta. C/ Xaloc, 36, Sa Ràpita. www.mesonxaloc.com. Tel. 971 640 635

BAR EL MAESTRO. Menú diari. Menjars per encàrrec, tapes variades, frites de peix. Guillem Sureda Melendez, cantonada Alferes Olesa Gual. Ciutat. 677 765 596

ART CAFÈ. Amanides, pastisseria selecta. Celebracions de batejos i noccs. Plaça Alexandre Fleming, 2-B. Ciutat. 971 070 934

KASCAI PORTITXOL. A la carta 25 euróns. Vicari J. Fuster,71 Ciutat. www.kaskai.com 971 241 284

ROPIT'S. Bar, restaurant, cerveseria. Plat del dia 4 euróns. Sant Vicenç de Paül,56 Ciutat. 871 961 645

TARPAS. Tartas & Tapes. Costa i Llobera,20 baixos. www.tarpas.es 971 465 612

RISTORANTE LATOSCANA. Pastes, pizzas, peixos, carns... 15 euróns de mitjana a la carta. Avda. Peguera,71 Peguera. 971 687 959

CAN PEP. Carns i delícies. Guanya temps i comana per

internet. www.carniceriacanpep.com Cases des Poble,7 Sant Marçal. Carrer Major,115 Pòrtol. 971 797 280

CAN BIEL FELIP. Menú a 8 euróns. Miquel Capllonch,45 cantonada carretera Sóller. Ciutat. 971 906 831

CONTINENTE LATINO. Menjar sud-americà. Menú a 5 euróns. Cabrera,11 Manacor. 971 551 729

LA DEHESA DE SANTA MARIA. Especialitat en productes ibèrics. Menú a 10 euróns. Aragó,34. 971 468 138

ES MOLÍ DE CONSELL. Menú a 6 euróns. General Ricard Ortega,26 Ciutat. 657 012 921

POLIESPORTIU SINEU. Menú diari a 7 euróns. Cuina casolana i carn torrada a la carta. 971 521 144

SON TOREÓ. Plats típics mallorquins. Cuina de mercat. Solera avalada per tres generacions. Son Torelló,1 Sineu. 971 520 138

CELLER CAN NOFRE. Menjars per encàrrec a la carta. Enagistes,3 Manacor. 871 989 110

BINICANELLA. Antic Monestir. Restaurant Rural. Nova direcció: Petra Riera de can Castellar. Arrossos, paleta de me i porcella rostida al forn de llenya. 25 euróns a la carta. Carretera Son Cervera a Capdepera Km. 2 . 971 567 270

CAFETERIA CA NALLUNA. Plats combinats a 5 euróns. Ca na Xisca, 5 local,4 Pont d'Inca. 971 422 272

CAN LLUÍS. Menú a 6 euróns. Berenars i tapes. València,37 Manacor. 666 921 823

BAR RESTAURANT VICTÒRIA. Menú diari 8 euróns, dissabte 10, infantil 8. Gremi Forners,28 Son Castelló 971 432 253

ES CANTÓ DE CAS CONCOS. Menú a 8 euróns, festius a 15, els vespres 14. menú de sopars d'empresa. Menjà per endur-se'n. Cas Concos des Cavaller. 971 839 548

CANLLERO. Menú diari 8'50. Paelles i porcella rostida per encàrrec. Dissabtes "Cocido madrileño". A partir de les 18'00 Canya i tapa 1'00 euró. Carretera de Manacor, 359 Son Ferriol. 610 679 643

AVANTE. Menú a 7'50. Carrer mestre Chapi,26 al costat de l'església. El Viver. 971 473 687

HOSTAL RESTAURANT CAFÈ-HPC. Menjar per endur-se'n, amb 20% de descompte durant tot l'any. Cristòfol

Colom,5 Porto Colom. 971 825 323

AGROTURISME CAS SANT. Habitació doble amb berenar, 184 euróns. www.cas-sant.com 971 630 298

ESCOLA D'ALIMENTACIÓ NATURAL. Cursos de cuina energètica bàsica, cuina energètica avançada, cuina medicinal. Rosa Tugores www.llamaviava.com 971 757 617

SES XARXES. Dies feiners menú a 7 euróns. Menjar per endur-se'n. Dissabtes i diumenges xocolata amb xurros. 971 810 402

INTENSIU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

ES CELLER. Carrer de l'hospital, 46 Petra. Menú a 8 euróns. A la carta 12 euróns de mitjana. Sopars d'empresa. 971 561 056

LIZARRAN. Tavernes selectes. Menú a 8 euróns. A la carta i tapes. Fra Juníper Serra,14 Manacor. 871 989 220

MOTIVITY GLOBAL. Hostesses, models, personal per a esdeveniments... Vicenç Joan Rosselló,59 Ciutat. 971 455 785

RESTAURANT CAN'ARABÍ. A la carta 30 euróns de mitjana. Noccs, comunions, banquets d'empreses... Camí de Bellveure, K. 1'20 Binissalem. 971 512 211

RESTAURANT LATAKIA. Menú vegetarià. Especialitat Cuina sirio libanesa. Falafet, Hummus, Tabalé. Carrer Torrent,5 Ciutat. 971 457 302 608 054 943

RESTAURANT ATÍPIC. Menú diari 12'90. Paella els diumenges i per endur-se'n. Gran assortiment de vins. Joan d'Austria,12. Badia Gran. 971 785 322

BAR TONI COTXER. Especialitat en tapes variades. Plaça Major,19 Sa Pobla. 971 540005

RESTAURANT ES CRUCE. Menú a 8 euróns. Carr. Cala Bona. Costa dels Pins. Reservau al 971 840 382

SANT JORDI. Bar Restaurant. Menú a 7'50. Formentor,73. Pollença. 971 531 536

CASA PAGESA. Vine a gaudir d'un bon berenar, un millor dinar i un insuperable sopar. C/ de la Rectoria,1 Sóller. 971 638 087

RESTAURANT SARESIDÈNCIA. Bufet a 9'50. Noccs, batejos, comunions. Dissabtes vespres bufet i ball de saló. Ctra. Cala Figuera s/n. Tel. 971 653 560 Santanyí

RESTAURANT SACOMUNA Menú i 7 euróns, a la carta 12 euróns de mitjana. Piscina i solàrium. Banquets de batejos i comunions. Tel. 971 524 697

RESTAURANT PARISIEN. Menú a 8 euróns. Servei a la carta. Ciutat,18 Artà. Tel. 971 835 440

BODEGA CAN PANXO. Menjars casolans. A la carta 15 de mitjana. Verge del Carme,4 Port de Pollença. Tel. 971 866 356

RESTAURANT CAN FERRÀ. A la carta 12 de mitjana. Carrer de Sant Pere,3 Port de Pollença. Electrocorreu info@canferra.com Tel. 971 867 006

RESTAURANT L'AUP. Cuina de mercat i de graella. Ctra. Pollença (creuer Cala St. Vicenç). Tel. 971 532 606

RESTAURANT CAS'HEREU. Menú del dia a 8 . Festius a 15. Vespres a la carta: amanides, pa amb olis, carn i peix a la planxa. Pere Estruch,1 Binissalem. Tel. 971 886 873

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

CAFETERIA BON VI. Plat del dia, 8 euróns beguda inclosa. Plats combinats, tapes, entrepans. Santa Maria del Camí,3 Port de Sóller. Reservau al 971 632 057

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn Alcover, 11. Son Carrió

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzinera. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

ES RECÓ DEN BLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANT MODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURANT CASTEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra. Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780

Son Ferriol.

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar, 2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 €. Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encàrrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ES CRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560 073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta, 16 Inca. Reservau al 971 500 049

"LAPOULETOQUÉE. Restaurant. Menú a 13'90. La Rambla. Ciutat de Mallorca. Reserva al 971 713 596

SERVEIS PROFESSIONALS

TOTEN SERVEI DOMÈSTIC. Atenció a persones majors i servei domèstic. www.centrodeseleccio.com 971 754 916
Dona de mitjana edat cerca feina

de fer neteja a la comarca de s'Arenal. 617 005 901

TINTORERIASANTA CLARA. Neteja en sec i arranjaments. Francesc Fiol i Joan, 13. 971 755 040. Berenguer de Sant Joan, 4. 971 724 297 www.paginasamarillas.es/on/line/santaclara

ADMINISTRACIONS ANDRATX. Menéndez Pelayo, 18 A Andratx 971 236 101

DOMESTIC SERVEI MALLORCA. Internes, externes, matrimonis, caps de setmana, cuiners, tenir cura d'ancians, assistència hospitals. Carme, 3-A Ciutat. 971 723 988

MIQUEL RIERA. Fabricació de maquinària agrícola. Homologació i matriculació de remolcs. Toros homologats. Ctra. De Felanitx (antiga farinera) Vilafranca. 971 560 314

DESIMPER. Productes de neteja. Ollers, 109 local, 4 Polígon de Marratxí. 607 938 491

MUDANCES MEDITERRANI. Cada setmana a Alemanya, Suïssa, Mallorca, Eivissa, Menorca, Costa Blanca. www.mudanzasmediterraneo.com 971 434 155

FILATÈLIA. Vols una valoració dels teus segells... T'interessa comprar o vendre? Vols col·leccionar i no saps la millor manera de fer-ho? Posa't en contacte amb el Grup Filatèlic Gent Cardessana. Clavells, 5 07530 Sant Llorenç. 971 569 377

AUTOESCOLA Lluís Ferrer. Llicència de ciclomotor, permís C (de Camió), Cursos BIP (taxi, ambulància, policia...) Major, 27 Sant Llorenç www.autoescolalluisferrer.com. 971 838 406

MARTA MIMO & TOMEU REINÈS. Complementes de sac i roba. Antoni Maura, 4 Sóller. 661 021 075

CLUB GIMNÀSTIC. S'Arenal Platja de Palma. Camí de ca na Gabriela. Dilluns i dimarts gimnàstica rítmica. 971 120 089

CLINICA VETERINÀRIA SINEU. Dilluns, dimecres, divendres i dissabtes d'11 a 13 hores. De dilluns a divendres de 16'30 a 20'00. Carrer des Menestrals, 20. 971 520 349 veterinary@cv sineu.com

FORCAT Neteges forestals, poda de pins i de palmeres. 637 792 192

ASSESSORIA PORTO Colom. Assessorament fiscal, contable, laboral. Carrer Cristòfor Colom, 38 Porto Colom. Tel. 971 826 181 aeportocolom@telefonica.net

RENTADURIA TINTORERIA JOAN. Cortines, cobertors, catifes, nòrdics... Passeig Colom, 55 Can Picafort. Tel. 971 850 037

LLEÓ VERD. Floristeria, perruqueria canina, animallets. Carrer d'Avall, 12 Sineu. Tel. 971 520 789

Necessitam comercials, reporters/es...
Bones comissions
971 858 580
estel@premsaforana.cat

MAPFRE. Tota classe d'asseurances. Ronda de l'Estació, cantonada Bons Aires. Sineu Tel. 971 520 870 perels@mapfre.com

FUTUR CLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola, 11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nchinformatica.com

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau, 48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaixelles... Carrer Asipo, nau, 2 Tel. 971 759 259 Can Valero

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor, 2 Campos. Mòbil 661 565 119

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella, 15 local, 3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

CAS FERRER-ARTESANIA

EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera, 2 Son Ferriol. 971 429 579

U.K. IMPORTS. Distribuim cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondesjos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Massutí, 22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera, 27 Sóller. Tel. 656 951 382

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany, 17 Ciutat. Tel. 971 401 776

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers, 16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

SEGONAMA. Mobles i articles de segona ma. Salvador Joan, 53 Manacor. 622 466 581

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça

C.P. Població

C.I.F. Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 40 € anuals

Ompliu aquesta tarja i envia-la al
Carrer Bellavista, 44
07240 Sant Joan (Mallorca)

S'Escandall
TENDA DE PESCA ESPORTIVA
Rambla 36 Bajos Tel. 871 85 90 20
07630 CAMPOS Fax 871 85 90 44
sescandall@gmail.com